MARY HIGGINS CLARK

Ölüm Tangosuyla Dans

ALTIN KİTAPLAR
YAYINEVİ

ISBN 975 - 405 - 299 - 9
91-34-y-0131-100

Kitabın Orijinal Adı LOVES MUSIC,
LOVES TO DANCE
Yayın Hakları © MARY HIGGINS CLARK
KESİM AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ
Kapak Düzeni FATMA BOZKURT
Baskı ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ
1. BASIM / ARALIK 1991

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 40 45 - 526 80 12

MARY HIGGINS CLARK

ÖLÜM TANGOSUYLA DANS

Türkçesi:
Gönül Suveren

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:

İSTASYON

ÇOCUKLAR NEREDE

SEDYE

ÇIĞLIK

SONSUZ BEKLEYİŞ

ARTIK AĞLAMA

UYUYAN GÜZEL ÖLMEMELİ

I
18 Şubat PAZARTESİ

Oda karanlıktı. Bir koltuğa oturmuş, kollarını bacaklarına dolamıştı. Yine aynı şey oluyordu. Charley o gizli yerde kapalı kalmayacaktı. Israrla Erin'i düşünüyordu. *«Sadece iki kişi daha...»* diye fısıldadı. *«Ondan sonra bu işi bırakacağım.»*

Karşı çıkmanın bir işe yaramayacağını biliyordu, ama durum gitgide daha tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Charley iyice pervasızlaşıyor, gösteriş yapmak istiyordu. «Charley, lütfen yakamı bırak,» diye yalvardı. Ama Charley'nin alay dolu gürültülü kahkahası odada yankılandı.

Nan benden hoşlansaydı, dedi kendi kendine. On beş yıl önce beni doğum günü partisine çağırsaydı... Onu öyle seviyordum ki! Armağanı elinde Nan'in peşinden Darien'e gitmişti. Kız için, indirim yapan bir mağazadan bir çift balo ayakkabısı almıştı. Ayakkabı kutusu mukavvadan, adi bir şeydi ama uğraşıp didinerek kutuyu süslemeye çalışmıştı. Kapağın üzerine ayakkabıların bir resmini çizmişti.

Nan'in doğum günü 12 Mart bahar sömestr tatiline rastlıyor-

du. Armağanı verip Nan'e sürpriz yapmak için arabasıyla Darien'e gitmişti. Oraya vardığında kızın evinin bütün ışıkları yanıyor, uşaklar arabaları park ediyorlardı. O da arabasıyla ağır ağır Nan'in evinin önünden geçmişti. Ortalıkta Brown Üniversitesinin öğrencilerini gördüğünde adeta şok geçirmişti.

Oradan gitmek için geri dönerken çocuk gibi ağladığını hatırladıkça hâlâ utanıyordu. Ama sonra doğum günü armağanını anımsayarak geri dönmekten vazgeçmişti. Nan ona her sabah saat yedide, hava güneşli ya da yağmurlu olsun, evlerinin yakınındaki koruda koştuğunu söylemişti bir zamanlar. O da ertesi sabah oraya giderek kızı beklemeye başlamıştı.

Bugün bile Nan'in onu gördüğü zaman ne kadar *şaşırdığını* tüm canlılığıyla hatırlıyordu. Kız onu görünce sevinmemişti. Hayır, sevinç değil, yalnızca şaşkınlıktı. Kesik kesik soluyarak duraklamıştı. Örgü başlığı ipek gibi sarı saçlarını gizliyordu. Eşofmanının üzerine okul kazağını giymiş, ayaklarına da lastik altlı bez ayakkabılarını geçirmişti.

Nan'e, «Doğum günün kutlu olsun,» derken kızın kutuyu açışını da seyretmişti. Onun hiç de içten olmayan teşekkürlerini dinledikten sonra kıza sarılmıştı. «Nan, seni çok seviyorum. Ayakların bunların içinde çok güzel duracak! Giydiğini görmeme izin ver. Ayakkabılarını ben iliklerim... Seninle burada dans ederiz.»

Nan «Git başımdan!» diyerek onu itmiş, ayakkabı kutusunu da kafasına atmıştı. Sonra yanından koşarak uzaklaşmıştı.

Bunun üzerine Charley kızın peşinden koşup onu yakaladığı gibi yere devirmişti. Elleri kızın gırtlağını, kollarını sallayarak çırpınmaktan vazgeçinceye kadar sıkmıştı. Charley, Nan'in ayaklarına o topuklu iskarpinleri geçirerek onunla dans etmişti. Kızın başı onun omzunda sallanıp duruyordu. Sonra Charley, Nan'i yere yatırarak sol ayağını tekrar lastik ayakkabıya sokmuştu.

Aradan geçen uzun yıllardan sonra Charley, bulanık kafasının derinliklerinde pusu kurmuş bir gölgeydi artık. Ama iki yıl önce durum değişmişti. Charley ona Nan'i hatırlatmaya başlamıştı. Kızın ince, biçimli ayaklarını, zarif bileklerini, onunla dans edişindeki güzellik ve zarafetini...

«Dan da da dan da da dan dan! Dansçıyı yakala ayak parmaklarından!» On küçük domuz! O küçükken annesi ona bu oyunu yapardı. «Bu küçük domuz pazara gitti. Bu küçük domuz evde kaldı.»

Annesi sustuğu zaman o, «On parmağım için de söyle...» diye yalvarırdı. «Ayak parmaklarımın hepsini de say. Bütün o küçük domuzcukları.»

Annesi onu o kadar çok severdi ki! Ama sonra değişmişti. Hâlâ annesinin sesini duyar gibi oluyordu. «Bu dergilerin senin odanda ne işi var? Neden dolabımdan topuklu ayakkabılarımı aldın? Senin için bütün yaptıklarımdan sonra! Bizi büyük hayal kırıklığına uğrattın!»

Charley iki yıl önce tekrar ortaya çıktığında ona gazetelerdeki 'Kişisel İlanlar' sütunlarına yazmasını emretmişti. O da birçok ilan vermiş, özel ilanı da Charley yazdırmıştı.

Şimdi yedi kız orada gömülüydü. Her birinin sağ ayağında topuklu bir dans iskarpini, diğerinde ise düz bir pabuç vardı. Ya da çizme veya lastik ayakkabı...

Charley'ye bir süre için bu işe ara vermelerini söylemiş, hatta yalvarmıştı. Ona toprağın hâlâ donmuş durumda olduğunu, onları gömmesinin imkânsızlığını ve kızları derin dondurucuda saklamanın tehlikelerini hatırlatmıştı.

Ama Charley avaz avaz bağırıp, «Ben son iki kızın bulunmalarını istiyorum zaten! Nan'in bulunmasına izin verdiğim biçimde görmeliler onları.»

Charley son iki kızı, Nan'den sonra gelenleri bulduğu yöntemle seçmişti. Erin Kelley ve Darcy Scott'dı adayların adları. Kızlar onun iki ayrı gazetede çıkan *çok özel* ilanlarına cevap vermişlerdi.

Aldığı bütün cevaplar arasında o iki kızın mektupları ve fotoğrafları Charley'nin hemen dikkatini çekmişti. Mektuplar neşeli, üslup da çekiciydi. Sanki o anda Nan'in sesini, o zekice, ince nükte gücünü, kendi kendiyle alay edişini duyar gibi olmuştu. Ve sonra o fotoğraflar. Kızların ikisi de farklı biçimlerde davet ediciydiler...

Erin Keliey'nin gönderdiği resimde kız bir yazı masasının kenarına ilişerek konuşuyormuş gibi hafifçe öne doğru eğilmişti. Gözleri ışıl ışıldı. Bu uzun boylu, ince kız sanki birinin kendisini dansa davet etmesini bekliyordu.

Darcy Scott ise fotoğrafta pencerenin önündeki bir kanepede oturuyordu. Bir eliyle perdeyi tutmuş, fotoğraf makinesine doğru dönmüştü. Kızın resmi çekildiği zaman şaşırmış olduğu çok belliydi. Bir kolunda kumaş örnekleri vardı. Yüzündeki ifade 'dalgın ama neşeli' diye tanımlanabilirdi. Elmacık kemikleri çıkık, vücudu inceydi. Bacaklarının uzunluğunu incecik bilekleri daha belirginleştiriyordu. Ayaklarına ünlü modacı Gucci'nin mokasenlerinden giymişti.

«Ah... Dans iskarpinleriyle daha da çekici olacaklar.»

Ayağa kalkıp gerinirken odaya düşen kara gölgeler artık onu rahatsız etmiyordu. Charley'nin varlığı onu memnun etmekteydi. O hafif, dırdırcı sesler ona karşı koyması için yalvarmıyordu artık.

Charley kendi isteğiyle çıktığı o karanlık mağaraya geri dönerken, o da Erin'in mektubunu tekrar okudu. Parmaklarını kızın fotoğrafında gezdirdi.

Erin'i ona çağıran çekici özel ilanı hatırlayarak gürültülü bir kahkaha attı.

Bu, *«Müziği de seviyor, dans etmeyi de...»* diye başlıyordu.

II
19 Şubat
SALI

Hava soğuk, yerler sulu karla kaplıydı. Buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Trafik berbattı. Ama bunların hiçbiri önemli değildi. New York'a geri dönmek çok hoştu.

Darcy mutlu bir tavırla paltosunu çıkararak, saçlarını düzeltti. Masasındaki, dikkatle ayrılmış mektuplara baktı. Geceleri Parsons Moda Okuluna devam eden, çok değer verdiği sekreteri Bev Rothhouse zarfları sırayla, önem derecelerine göre işaret etti. Sıska, heyecanlı ve zeki bir kızdı.

En sağdaki yığını göstererek, «Faturalar,» dedi. «Onların yanındakiler çekler. Hem de epeyce.»

Darcy, «Yüklüce olduklarını umarım,» diye mırıldandı.

Bev başını sallayarak, «Fena değiller. Şunlar da mesajlar. Senden kiralanmış iki apartman dairesini daha döşemeni istiyorlar. Doğrusu elden düşme eşyalarla evleri dekore etmeye başladığın zaman gerçekten ne yaptığını biliyormuşsun!»

Darcy güldü. «Eskiciler Kraliçesi. O benim işte.»

Büronun kapısında, 'Darcy'nin Köşesi – Bütçenize Uygun

Dekorasyon,' yazılıydı. Büro Yirmi Üçüncü Sokaktaki eski Flatiron binasındaydı.

Bev, «California nasıldı?» diye sordu.

Darcy kızın sesindeki merakı farkederek için için güldü. Aslında Bev, «Annenle baban nasıllar?» demek istemişti. «Onlarla beraber olmak nasıl bir duygu? İkisi de filmlerde gözüktükleri kadar harika mı?»

Darcy bu sorunun cevabı, evet, diye düşündü. «Evet, onlar çok iyiler, ikisi de harika. Evet, onları çok seviyor, ikisiyle de gururlanıyorum. Yalnız onların dünyasında kendimi hiçbir zaman rahat hissedemiyorum...»

«Avustralya'ya ne zaman gidiyorlar?» Bev kayıtsız bir tavırla konuşmaya çalışmıştı.

«Gittiler bile. Ben onları gönderdikten sonra, gece kalkan uçağa bindim.»

Darcy eve döndüğü sırada Tahoe Gölüne giderek bir iş görüşmesi yapmıştı. Ondan orta halli alıcılar için değişik bir dağ kulübesi döşemesini istemişlerdi. Annesiyle babası son oyunları için bir dünya turnesine çıkıyorlardı. Darcy onları en aşağı altı ay göremeyecekti.

Kız yakındaki büfeden aldığı kahve kutusunu açarak, yazı masasının başına geçti.

Bev, «Harika görünüyorsun,» dedi. «Elbisen çok hoşuma gitti.»

Darcy kare yakalı kırmızı yünlü elbiseyle aynı renkteki paltoyu Hollywood'da Rodeo Drive'dan almıştı. Annesi birlikte alış verişe çıkmaları için ısrar etmişti. «Çok güzelsin ama üstüne başına hiç dikkat etmiyorsun, hayatım,» deyip durmuştu. «Bu hülyalı halini vurgulamalısın.»

Babasının sık sık anımsattığı gibi Darcy annesinin atalarından birine çok benziyordu. Adını taşıdığı bu kadının portresi için sanki o modellik etmişti. İlk Darcy ihtilalden sonra İrlanda'dan ayrılarak Lafayette'nin birliklerinde subay olan nişanlısını bulmak için Fransa'ya gitmişti. İki Darcy'nin de eladan çok yeşile çalan

iri gözleri, biçimli burunları, yer yer altın sarısı yumuşak, kumral saçları vardı.

Buna rağmen Darcy, «O çağlardan beri boylar daha uzadı,» demekten hoşlanırdı. «Boyum bir yetmiş. İlk Darcy yarım porsiyonmuş. Tabii hayaller âleminde yaşıyormuş gibi gözükmek isteyen biri için iyi bir şey bu.»

Genç kız altı yaşındayken bir yönetmenin söylediği sözü hiç unutmamıştı. «Siz ikiniz de çok güzelsiniz. Çocuğunuz nasıl böyle fare gibi bir şey oldu?»

Darcy bu sözleri duyduğu an çok sarsılıp hareketsiz kaldığını hâlâ hatırlıyordu. Annesi birkaç dakika sonra onu sette biriyle tanıştırırken, «İşte bu da küçücük kızım Darcy,» demişti. Kız o zaman, «Hayır!» diye haykırarak kaçmıştı. Sonradan terbiyesizlik ettiği için özür dilemek zorunda kalmıştı...

Darcy o sabah Kennedy hava limanında uçaktan indikten sonra bavullarını eve bırakmış, üstünü değiştirmeden büroya gelmişti. Aslında çalışırken genellikle blucin ve kazak giyerdi.

Bev genç kız kahvesini yudumlamaya başlayıncaya kadar bekledi. Sonra da mesajlar yazılı kâğıtları aldı. «Onları aramaya başlayayım mı?»

«Önce Erin'le çabucak konuşayım...»

Erin telefonun daha ilk çalışında alıcıyı kaldırdı. Darcy onun biraz dalgınca konuşmasından kızın çalışma masasının başına çoktan geçmiş olduğunu anladı. İki kız Mount Holyoke Üniversitesindeyken oda arkadaşlığı yapmışlar, sonra Erin kuyumculuk eğitimi görmüştü. Son zamanlarda genç mücevher desinatörlerine verilen o önemli N.W. Ayer ödülünü kazanmıştı.

Darcy de meslek yaşamında kendi yerini bulmuştu. Bir reklam ajansında dört yıl çalışıp yükselmişti. Sonra reklamcılığı bırakarak dekorasyon alanına geçmişti. Bütçeleri kısıtlı insanların evlerini döşüyordu. İki kız da yirmi sekiz yaşındaydı ve hâlâ okuldaki kadar birbirlerine yakındılar.

Darcy şimdi Erin'i çalışma masasının başında hayal edebiliyordu. Blucin ve bol bir kazak giymiş, kızıl saçlarını ya bir tokay-

la tutturmuş ya da at kuyruğu biçiminde bağlamış olmalıydı. İşine dalıp gitmiş, başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu herhalde.

Erin, Darcy'nin sesini duyduğu zaman o dalgın «Alo?»nun yerini sevinçli bir çığlık aldı.

Darcy, «Çalıştığın anlaşılıyor,» dedi. «Seni fazla tutmayacağım. Sana hem geldiğimi haber vereyim, hem de Billy'nin nasıl olduğunu sorayım dedim.»

Billy, Erin'in babasıydı. Son üç yıldan beri Massachusettes'deki bir klinikte yatıyordu.

Erin, «Babam yine aynı,» diye cevap verdi.

«Gerdanlıkla ilgili çalışmaların nasıl gidiyor? Cuma günü aradığımda sesin endişeliymiş gibi geldi bana.»

Darcy bir ay önce New York'tan ayrıldığı sırada Bartolini Kuyumcusu Erin'e bir iş vermişti. Kız kuyumcunun bir müşterisinin aile mücevherlerinden yararlanarak yeni bir gerdanlık yapacaktı. Bartolini ünlü Cartier ve Tiffany'le aynı ayarda sayılacak kadar önemli bir kuyumcuydu.

«O sırada çizdiğim desenin uygunsuz olabileceğini düşünerek kaygılanıyordum. Çünkü karmaşık bir şeye benziyordu. Ama artık her şey yolunda. Gerdanlığı yarın teslim edeceğim. Söylemek bana düşmez ama kolye harika oldu. Bel-Air nasıldı?»

«Göz kamaştırıcı!» İki kız gülüştükten sonra Darcy ekledi. «Şimdi bana Kişisel İlanlar Projesiyle ilgili son gelişmeleri anlat bakalım.»

Hudson Kablolu Televizyon Şebekesinin yapımcılarından olan Nona Toberts, Darcy ve Erin'le gittikleri spor salonunda arkadaş olmuştu. Nona gazetelerde çıkan kişisel ilanlarla ilgili bir belgesel hazırlıyordu. Bu tür ilanların gazetelerde çıkmasını sağlayan ya da onlara cevap veren kişiler nasıl insanlardı? Başlarından bu konuda iyi ya da kötü neler geçmişti? Nona, Erin'le Darcy'den ilanların bazılarına cevap vererek araştırmalarına yardımcı olmalarını istemişti.

«Bir adamı bir defadan fazla görmenize gerek yok,» diye ısrar etmişti. «Televizyon istasyonundaki bekârların yarısı bu işi

yapıyor ve çok da eğleniyorlar. Sonra kim bilir? Belki de müthiş biriyle karşılaşırsınız. Neyse... Bu konuyu bir düşünün.»

Arkadaşından daha atılgan olan Erin nedense bu kez işi yapmak istememişti. Ama Darcy bunun eğlenceli olabileceğini söyleyerek onu ikna etmişti. «Biz gazetelere ilan vermeyeceğiz, sadece ilginç gözüken ilanlara cevap yazacağız. Adreslerimizi açıklamayacağız, telefon numaramız yeterli olur. Onlarla kalabalık yerlerde buluşacağız. Ne kaybımız olur ki?»

Böylece iki arkadaş altı hafta önce ilanlara cevap vermeye başlamışlardı. Darcy, Bel-Air ve Tahoe Gölüne gitmeden önce ancak bir tek kişiyle buluşabilmişti. Adam ilanında bir seksen iki boyunda olduğundan söz etmişti. Darcy'nin sonradan Erin'e söylediği gibi, «Herhalde boyunu ölçerken el merdivenine çıkmıştı.» Adam ayrıca bir reklam ajansının müdürlerinden olduğunu iddia etmiş, ama Darcy birkaç ajans ve müşteriden söz ettiği zaman adam onun ne dediğini bile anlamamıştı. Darcy, Erin'le Nona'ya, «Serserinin teki, üstelik yalancı da,» demişti.

Kız şimdi eğlenceli bir şeyler duyacağını düşünerek gülümsüyordu. «Bana son günlerde kimlerle buluştuğunu anlat...»

Erin, «Bunu yarın akşama bırakacağım,» dedi. «Nona'yla buluşacağız ya. Bütün ayrıntıları bana Noel'de hediye ettiğin günlüğe yazıyorum. Yalnız şu kadarını söyleyeyim: Seninle konuştuktan sonra iki defa randevuya gittim. Böylece son üç haftada sekiz kişiyle buluşmuş oldum. Adaylardan çoğu çok sıradan yaratıklardı. İçlerinden biriyle daha önce de buluşmuştum. Yenilerden biri gerçekten çok çekiciydi. Ama beni tekrar telefonla aramadığını söylememe gerek yok sanırım. Bu gece de birini göreceğim. Telefonla konuşması fena değildi, ama bekleyip göreceğiz.»

Darcy, «Fazla bir şey kaçırmadığım anlaşılıyor,» diyerek güldü. «Benim adıma kaç ilana cevap verdin?»

«On iki kadarına. Bazı ilanlara ikimizin birden cevap vermesinin eğlenceli olacağını düşündüm. Onlar bizi aradıktan sonra seninle fikir alış verişi yaparız.»

«Bak bu hoşuma gitti. Bu geceki ödülle nerede buluşacaksın?»

«Washington Alanı yakınındaki bir barda.»

«Ne iş yapıyormuş?»

«Hukuk danışmanıymış. Kendisi aslında Philadelphia'dan. Ama buraya yerleşiyormuş. Yarın akşam gelebileceksin değil mi?»

«Tabii.» İki arkadaş akşam yemeği için Nona'yla buluşacaklardı.

Erin'in ses tonu değişti. «Döndüğüne çok seviniyorum, Darcy. Seni özledim.»

Darcy büyük bir içtenlikle, «Ben de seni,» dedi. Tam, «Hoşçakal,» diyeceği sırada içinden gelen sese uydu. «Bu geceki meçhul sevgilinin adı nedir?»

«Charles North.»

«Hali vakti yerinde bir Protestan adına benziyor. İyi eğlenceler, Erin-*go-bragh.*» Darcy bu İrlanda dilindeki sözcüklerden sonra telefonu kapattı.

Bev elinde mesajlar sabırla bekliyordu. Kıskançlık dolu bir sesle, «Bahse girerim konuşmanızı duyan sizin birer okul öğrencisi olduğunuzu sanır,» dedi. «İki kardeş gibisiniz. *Kendi* kız kardeşimi düşünüyorum da... Sizi kıskanıyorum.»

Darcy usulca, «Çok haklısın,» dedi. «Onunla kardeş gibiyiz.»

Madison Caddesine açılan Yetmiş Sekizinci Sokaktaki Sheridan Galerisinde açık arttırma vardı. Ölmüş olan petrol kralı Mason Gates'in o pek büyük yazlık köşkünün eşyaları satılıyordu. Bu yüzden birçok antikacı ve koleksiyoncu galeriye doluşmuştu.

Chris Sheridan salonun dibinde durmuş kalabalığı izliyor ve sevinçle, bu satış benim Sotheby's ve Christie's'e karşı kazandı-

ğım bir zafer, diye düşünüyordu. Kraliçe Anne devrinden kalma eşyalar gerçekten harikaydı. Tablolar ise tekniklerinden dolayı çok ender bulunan eserler oldukları için çok değerliydiler. Sheridan, Revere'in eseri olan gümüşler yüzünden müthiş bir çekişme olacağını biliyordu.

Otuz üç yaşındaki Chris Sheridan, antikalar konusunda sayılı otoritelerin birinden çok, bir futbol yıldızına benziyordu. Gerçekten de üniversitedeyken futbol oynamıştı. Omuzları geniş, kalçaları dardı. Kum rengi saçları, güçlü bir yüzü çerçeveliyordu. Dostça bakışlı mavi gözleri herkesi etkiliyordu. Ancak rakipleri bu zekâ dolu gözlerde amansız bir ifadenin varlığını çoktan öğrenmişlerdi.

Chris 1863'de Domenico Cucci tarafından yapılmış panelleri ve taş kakmalı dolap hakkındaki son teklifleri dinledi. Bu, Gucci'nin XIV. Louis için yaptığı bir çift dolaptan daha küçük ve az süslüydü ama yine de kusursuz bir parçaydı. Chris, Metropolitan Müzesinin onu almayı çok istediğini de biliyordu.

İki zengin alıcı, yani Met'le bir Japon bankasının temsilcisi arasında yarışma başlarken salon sessizleşiverdi. Chris biri kolunu çekiştirdiği için kaşlarını çatarak dalgın dalgın döndü. Başyardımcısı Sarah Johnson yanında duruyordu. Genç adam Boston'da özel bir müzede çalışan bu sanat uzmanını ayartıp yanına almıştı.

Kadının yüzü endişeliydi. «Chris, korkarım bir sorun var. Annen telefonda. Seninle hemen konuşması gerekiyormuş. Sesinden çok sarsılmış olduğu anlaşılıyor.»

«Bütün bunların nedeni o kahrolasıca program!» Chris kapıya gidip hızla açtı ve merdivenden koşarak çıktı.

Bir ay önce çok tutulan televizyon dizisi, 'Gerçek Cinayetler'de Chris'in ikiz kardeşi Nan'in esrarengiz ölümüyle ilgili bir bölüm yayınlanmıştı. Nan on dokuz yaşındayken Connecticut'da Darier'deki evlerinin yakınında koruda koşarken bilinmeyen bir katil tarafından boğularak öldürülmüştü. Chris'in bütün şiddetli itirazlarına rağmen, kameramanlar evin ve bahçenin uzaktan filmle-

rini çekmişler, yapımcılar Nan'in cesedinin bulunduğu koruda olayı yeniden canlandırmaktan da kaçınmamışlardı.

Genç adam annesine programı seyretmemesi için yalvarmış ama yaşlı kadın televizyonu izlemekte ısrar etmişti. Yapımcılar Nan'e şaşılacak derecede benzeyen genç bir aktris bulmayı da başarmışlardı. Drama-belgeselde Nan koşarken biri ağaçların arkasından onu izliyor, sonra kız katiliyle karşı karşıya geliyordu. Kaçmaya çalışıyor ama katil onu bir çelmede yere deviriyordu. Kızı boğuyor, sonra sağ ayağındaki lastik ayakkabıyı çıkararak, onun yerine yüksek ökçeli bir iskarpini giydiriyordu.

Bir spiker olayı korku ve dehşet dolu bir sesle anlatmaktaydı. «Yetenekli ve güzel Nan Sheridan'a yaklaşan bir yabancı mıydı? O ve ikizi bir gece önce evlerinde on dokuzuncu yaş günlerini kutlamışlardı. Nan'i onu tanıyan ve belki de doğum gününde onun şerefine kadeh kaldıran biri mi öldürdü? On beş yıldan beri hiç kimse bu iğrenç cinayetin aydınlanmasına yarayacak bir bilgi sağlayamadı. Nan çılgın bir canavarın gelişigüzel seçtiği bir kurban mıydı? Yoksa biri onu intikam almak için mi öldürmüştü?»

Sonra ekranda ev ve bahçenin başka açılardan alınmış resimleri belirmişti. «Bildiğiniz bazı şeyler varsa lütfen şu numaraya telefon edin!» En sonunda da Nan'in polis fotoğrafçısı tarafından çekilen resmi gösterilmişti. Kız yerde arkaüstü yatıyordu ve ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Sol ayağında hâlâ bez ayakkabısı, sağında ise payetli bir dans iskarpini vardı.

Program konuşmacının, «Bu bez ayakkabının diğer teki nerede?» sözleriyle sona ermişti. «Ya bu zarif gece ayakkabısının? Onlar hâlâ katilde mi?»

Greta Sheridan programı seyrederken ağlamamış, sona erdiğinde oğluna, «Chris,» demişti. «Olayı kaç defa kafamdan geçirdim. Bu programı da o yüzden izlemek istedim. Nan öldükten sonra kendimi toparlayamadım, doğru dürüst düşünemez hale geldim. Ama Nan bana okuldakilerden o kadar çok söz ederdi ki, bu programı seyredersem çok önemli bir şeyi hatırlayabilirim diye düşündüm. Cenazenin kaldırıldığı günü anımsıyor musun?

Ne kadar kalabalıktı. Üniversiteden bütün o gençler! Hatırlıyor musun? Polis Müdürü Harriman, 'Katilin bu kalabalık arasında olduğundan eminim,' demişti. Polis o yüzden hem cenaze evine, hem de törene gelen herkesin resimlerini çekmişti.»

Greta Sheridan sonra sanki tokat yemiş gibi ağlamaya başlamıştı. Üzücü hıçkırıkları arasından, «O kız, Nan'e çok benziyordu öyle değil mi? Ah, Tanrım, bütün bu yıllar boyunca onu ne kadar özledim! Nan sağ olsaydı baban da ölüp gitmezdi. O, çektiği acı yüzünden kalp krizi geçirdi.»

Chris koridorda koşarak bürosuna giderken, keşke evdeki her televizyonu baltayla parçalasaydım, diye düşünüyordu. Sonra telefonu kaptı. Sol elinin parmaklarını yazı masasına vurarak, «Anne, ne oldu?» dedi.

Greta Sheridan'ın sesi dehşetle titriyordu. «Chris, seni satış sırasında rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ama biraz önce çok garip bir mektup aldım.»

Chris içinden öfkeyle, berbat programın neden olduğu bir olay daha, dedi. Akıl hastalarından gelen o mektuplar! Bunları yazanların kimi Nan'in ruhunu çağırmayı, kimisi de para karşılığı dua etmeyi öneriyordu. Genç adam annesine, «O pis şeyleri okumasan olmaz mı?» diye sitem etti. «Kalbini parça parça ediyor o mektuplar.»

«Chris, bu mektup farklı. Bunda Nan'in anısına Manhattan'lı dansçı bir kızın On dokuz Şubat gecesi tıpkı onun gibi öldürüleceğinden söz ediliyor.» Greta Sheridan'ın sesi tizleşmeye başladı. «Chris, ya bunu yollayan bir kaçık değilse? Yapabileceğimiz bir şey, uyarabileceğimiz biri var mı?»

Doug Fox kravatını boynuna takarak dikkatle bağladı. Sonra aynada kendini inceledi. Bir gün önce yüz bakımı yaptırdığından cildi oldukça iyi görünüyordu. Perma sayesinde seyrelmeye baş-

layan saçları daha gür duruyordu. Boyalı şampuanın yardımıyla şakaklarındaki kırlar da gizlenmişti.

Doug kaslı göğsünü ve ince belini saran tiril tiril beyaz gömleğine hayranlıkla bakarak güvenle, «Çok yakışıklısın,» dedi. Ceketini giyerken İskoç yününün dokusu hoşuna gitti. Takım elbisesi ince, hafif çizgileri olan lacivert bir kumaştan yapılmıştı. Hermes kravatındaki küçük kırmızı desenler de kılığıyla uyum içindeydi. Tam anlamıyla yatırımcı bir banker havası vardı onda. Lüks Scarsdale semtinde oturan önemli bir yurttaş, Susan Frawley Fox'a çok bağlı bir koca, dört güzel, hayat dolu çocuğun da babasıydı.

Doug memnunlukla karışık bir alayla, ikinci bir yaşantım olduğundan hiç kimse şüphelenemez, diye düşündü. Batı Yirmi Üçüncü London Terrace gibi kimsenin kimseyi tanımadığı bir mahallede dairesi olan bekâr bir kapak ressamı rolünü oynuyordu. Ayrıca Pawling'de gizli bir kulübesi ve yeni bir Volvo steyşını vardı.

Doug boy aynasında kendine son bir defa daha bakarak cebindeki mendili düzeltti. Bir şey unutup unutmadığını anlamak için etrafına bakındıktan sonra kapıya doğru gitti. Yatak odasının durumu onu her zaman sinirlendiriyordu. Bu kahrolasıca yeri ünlü bir dekoratör, Fransız çiftlik tarzı eşyalarla döşemişti. Ama Susan yine de odayı berbat bir hale sokmayı başarıyordu. Şezlonga elbiseler yığılmış, gümüş takım, tuvalet masasının üzerine gelişigüzel yayılmıştı. Çocukların yaptıkları resimler duvarlara asılmıştı. Doug, Tanrım, buradan hemen kaçmalıyım, dedi içinden.

Mutfakta yine her zamanki gibi kıyamet kopuyordu. On iki yaşındaki Beth'le on üçündeki Donny tıkınıp duruyorlar, Susan okul otobüsünün köşede belirdiğini söyleyip onları uyarıyordu. En küçüğü ıslak bezleri ve kirli elleriyle etrafta dolaşıp duruyordu. Trish o gün öğleden sonra anaokuluna gitmek istemediğini söylüyor, evde kalmak ve annesiyle, 'Bütün Çocuklarım,' programını izlemek istiyordu.

Susan geceliğinin üzerine eski bir pazen sabahlığı geçirmiş-

ti. Evlendikleri zaman çok güzel bir kızdı. Ama şimdi kendini bırakmış güzel bir kadın. Susan, Doug'a gülümseyerek ona bir fincan kahve koydu. «Gözleme yemez misin?»

«Hayır.» Adam için için, her sabah durmadan tıkınmamı önerip durmasa ya, diye söylendi. Sonra bebek bacağına sarılmaya kalktığı için sıçradı. «Kahretsin! Susan madem onu temiz tutamıyorsun hiç olmazsa bana yaklaştırma. Büroya leş gibi gidemem!»

Beth, «Otobüs» diye bağırdı. «Hoşçakal, anne. Hoşçakal, baba.»

Donny kitaplarını kaptı. «Bu akşam basketbol maçıma gelir misin, baba?»

«Eve geç döneceğim oğlum. Önemli bir toplantım var. Bir dahakine mutlaka gelirim. Söz veriyorum.»

«Tabii.» Donny dışarı fırlayarak kapıyı arkasından çarptı.

Doug üç dakika sonra Mercedes'ine binmiş, tren istasyonuna doğru gidiyordu. Kulaklarında Susan'ın sitem dolu sesi yankılanıyordu. «Çok geç kalmamaya çalış!» Doug sinirlerinin gevşemeye başladığını hissetti. Otuz altı yaşındaydı. Başında şişko bir kadın, gürültücü dört çocuk, kentten uzakta da bir evi vardı. İşte Amerikan rüyasıydı bu. Yirmi iki yaşındayken Susan'la evlenmekle akıllıca bir şey yaptığını sanmıştı.

Ne yazık ki, zengin bir adamın kızıyla evlenmek, bir servete konmaya benzemiyordu. Susan'ın babası cimri herifin tekiydi. Sadece borç veriyordu. Öyle, «Al bu da senin olsun,» dediği yoktu.

Doug aslında çocuklarını ve karısını seviyordu. Ama aile babası rolüne bürünmekte çok acele etmiş, gençliğini boşa harcamıştı. Yatırımcı banker ve Scarsdale'de oturan önemli yurttaş Doug Fox'un yaşamı çok sıkıcıydı.

Arabasını park ederek trene koşarken, bekâr ressam Doug Fields rolünde daha mutluyum, diyerek kendini teselli etti. Kişisel ilanların kralıyım ben. Yaşantım hızlı ve gizli. O kara arzularım uyandığı zaman onları tatmin etmenin bir yolu da var.

III
20 Şubat
ÇARŞAMBA

Darcy çarşamba akşamı tam altı buçukta Nona Roberts'in bürosundaydı. Riverside Drive'da bir müşterisiyle buluşacağı için Nona'ya telefon edip lokantaya birlikte gitmelerini önermişti.

Nona'nın odası, Hudson Kablolu Televizyon Şebekesinin onuncu katındaydı. Karmakarışık, hücre gibi yerlerden biriydi onunki de. İçeride üzerinde yığınla kâğıt dolu meşeden yapılmış eski bir yazı masası, çekmeceleri doğru dürüst kapanmayan birkaç dosya dolabı, oldukça rahatsız gözüken küçük bir kanepe, raflar dolusu referans kitabıyla teyp ve Darcy'nin artık dönmediğini bildiği döner bir koltuk vardı. Pencerenin önünde Nona'nın sulamayı her zaman unuttuğu bitki boynunu bükmüştü.

Nona bürosunu çok seviyordu. Darcy de çoğu kez, burası neden havaya uçmuyor, diye kendi kendine soruyordu. Kız içeri girdiği sırada Nona telefondaydı. Darcy bu yüzden bitki için su bulmaya gitti. Geri döndüğünde de Nona'nın konuşması sona ermişti. Ayağa fırlayarak Darcy'yi kucakladı. «Ben bahçıvanlıktan pek anlamam, üzgünüm.» Ufak tefek kadın vücuduna iyice otu-

ran, haki renkli yünlü bir tulum giymişti. Belindeki dar kemerin beyaz altından yapılmış tokası, tokalaşan iki el biçimindeydi. Nona kırlaşmaya başlamış sarı saçlarını kısacak, küt biçimde kestirmişti. Hayat dolu yüzü güzel olmamasına rağmen ilgi çekiciydi.

Darcy, Nona'nın koyu kahverengi gözlerinde gördüğü derin acının yerini alaylı bir neşenin almış olmasına sevindi. Nona yakınlarda kocasından boşanmış ve bu yüzden çok da sarsılmıştı. Onun deyişiyle, «Kırkına girmek zaten travmatik bir olay»dı. «Hele kocan seni yirmi birindeki bir dilber için terk ederse...»

Nona, «Geciktim...» diye özür diledi. «Erin'le yedide mi buluşacağız?»

Darcy, «Yediyle yedi çeyrek arası,» dedi. Bitkinin kurumuş yapraklarını koparmamak için kendini zor tutuyordu.

«Oraya on beş dakikada gideriz. Tabii kendimi boş bir taksinin önüne atmam şartıyla. Harika! Gitmeden önce yapmak istediğim bir şey var. Neden benimle gelmiyor ve televizyonun merhametli yanına tanık olmuyorsun?»

«Öyle bir yanı olduğundan haberim yoktu.» Darcy askılı çantasına uzandı.

Bütün odalar ortadaki geniş bölümün etrafını çevreliyordu. Bu karmaşada, masaların başında sekreterler ve yazarlar oturuyor, bilgisayarlar homurdanıyor, fakslar takırdıyorlardı. Salonun dibinde bir spiker kameranın karşısına geçmiş, son haberleri veriyordu. Nona ilerlerken hepsine birden eliyle selam verdi. «Bu kalabalıktaki bekârların hepsi de benim adıma kişisel ilanlara cevap veriyorlar. Hatta sözde sevgilileri olan birkaç gencin de gizlice ilgilerini çeken kimselerle buluştuklarından kuşkulanıyorum.»

Darcy'yi film odasına sokarak Joan Nye'la tanıştırdı. Sarışın

kız ancak yirmi ikisinde gözüküyordu. Nona, «Joan ölüm haberlerinin yapımcısı,» diye açıkladı. «Ünlü birininkine yeni haberler ekledi. Benden de filmi görmemi istedi.» Joan Nye'a dönerek ona cesaret aşılamak ister gibi ekledi, «Filmin çok güzel olduğundan eminim.»

Kız, «Öyle olduğunu umarım,» diyerek içini çekerken filmi başlatmak için bir düğmeye bastı.

Ünlü film yıldızı Ann Bouchard'ın yüzü ekranı doldurdu. Hudson Kablolu Televizyon İstasyonunun konuşmacısı Gary Finch tatlı sesini uygun bir biçimde hafifleterek konuşmaya başladı.

«Ann Bouchard ilk Oscar Ödülünü on dokuz yaşındayken aldı. Bunu 1928'de çevrilen klasik 'Tehlikeli Yol'da hastalanan Lilian Marker'in yerini alarak başardı...»

Ardından Ann Bouchard'ın en ünlü rollerinin klipleri, yıldızın özel yaşamından sahneler izlendi. Aktrisin yedi kocası, evleri, stüdyo yöneticileriyle giriştiği, bol bol reklamı yapılan savaşlar... Uzun meslek hayatı boyunca kendisiyle yapılan röportajlar. Özel başarı ödülünü aldığı zaman yaptığı duygusal konuşma. «Ben kutsandım. Sevildim. Ve hepinizi de seviyorum.»

Film sona erdiği zaman Darcy, «Anne Bouchard'ın öldüğünden haberim yoktu!» diye bağırdı. «Tanrım! Daha geçen hafta anneme telefon etti. Ne zaman öldü o?»

Nona, «Ölmedi ki,» dedi. «Ünlülerin ölüm haberlerini biz de gazeteler gibi önceden hazırlıyoruz. Ve onlara sık sık yeni haberleri ekliyoruz. George Burns için hazırladığımız veda programını yirmi iki defa değiştirmek zorunda kaldık. O kaçınılmayacak son geldiği zaman başa ölüm haberini koyuvereceğiz. Bu programın saygısızca bir takma adı da var: 'Hoşçakal Kulübü.'»

«Hoşçakal Kulübü mü?»

«Evet. Programa son haberi de ekliyor ve ölen kimseye, 'Hoşçakal,' diyoruz.» Nona, Joan'a döndü, «Harikaydı. Ağlamamak için gözlerimi kırpıştırıp durdum. Ha, aklıma gelmişken... yeni kişisel ilanlara cevap verdin mi?»

Joan güldü. «Bu sana pahalıya mal olabilir, Nona. Geçen

akşam sersemin biriyle randevum vardı. Tabii trafiğe yakalandım. Arabamı bir yere park ederek içeri daldım. Adama hemen geleceğimi söyledim. Dışarı fırladığımda bir polis bana ceza yazmakla meşguldü. Sonunda altı blok ötede bir garaj bulabildim. Geri döndüğüm zaman...»

Nona, «Adam gitmişti,» diye tahmin etti.

Joan'un gözleri irileşti. «Nasıl bildin?»

«Çünkü bunu başkalarından da duydum. Bunu kişisel bir hakaret sayma. Eh, artık gitmemiz gerekiyor.» Nona kapıda durarak seslendi. «Trafik makbuzunu bana ver. Ben o işi hallederim.»

Taksiyle giderlerken Darcy, adam neden öyle yaptı acaba, diye düşündü. Aslında Joan Nye gerçekten çekici bir kız. Buluşacağı adam onu çok genç mi bulmuştu? Ama ilana cevap verdiği zaman yaşını da açıklamış olmalı. Yoksa Joan adamın kafasındaki hayale uymuyor muydu?

Bu rahatsız edici bir düşünceydi. Araba Yetmiş İkinci Sokaktaki trafikte ilerlemeye çabalarken kız, «Nona,» dedi. «O ilanlara cevap vermeye başladığımız zaman bunu bir tür oyun sayıyordum. Ama artık bundan pek emin değilim. Arkadaşının önerdiği biriyle çıkmaya benziyor. Ama bu kez onu sana biri tanıştırmadığı için kendini güvende hissedemiyorsun. Joan'un başına gelenler... Tanıdığın birinin böyle bir şey yapabileceğini aklın kesiyor mu? Joan'un buluşacağı adam, kızın kılığından ya da saçının biçiminden veya böyle bir şeyden hoşlanmadı diyelim. Bütün yapacağı çabucak bir içki içerek uçağa yetişmesi gerektiğini söylemekti. Böylece hemen oradan ayrılırdı ama Joan'un kendini aptal yerine konmuş gibi hissetmesine neden olmazdı.»

Nona, «Bir gerçeği kabul etmeliyiz, Darcy,» diye cevap verdi. «Öğrendiğim kadarıyla bu ilanları gazetelere verenler ya da onlara cevap yazanlar aslında kendilerine fazla güvenleri olma-

yan insanlar. Ama daha korkunç bir şey var. Bugün bir FBI ajanından mektup aldım. Çalışmayı duymuş, benimle konuşmak istiyor. Bu ilanların tam cinsel psikopatlara göre olduğu yolunda bir uyarıyı programa eklememiz gerektiğini düşünüyor.»

«Ah, ne hoş bir düşünce!»

Bella Vita her zamanki gibi sıpsıcak bir yerdi. Çevreye o tanıdık, harika sarmısak kokusu yayılmıştı. Müşterilerin mırıltıları ve kahkahaları duyuluyordu. Restoranın sahibi onları karşıladı. «Ah, güzel bayanlar! Masanızı ayırdım.» Camın önündeki bir masayı işaret etti.

Yerlerine geçerlerken Darcy adama, «Erin de neredeyse gelir,» dedi. «Burada bizi beklemediğini görünce şaşırdım. Her zaman randevularına dakikası dakikasına gelir. Hatta o yüzden kompleks sahibi oldum.»

Nona, «Herhalde trafikte sıkıştı kaldı,» dedi. «Şarap söyleyelim. Erin nasıl olsa 'Chablis' içer.»

Darcy yarım saat sonra iskemlesini geri itti. «Erin'e telefon edeceğim. Aklıma bir tek şey geliyor. Belki Bertolini için hazırladığı gerdanlığı teslim ettiği zaman bir değişiklik yapılması gerekti. Erin çalışırken zamanın geçtiğini farketmez bile.»

Erin'in atölye olarak da kullandığı dairede tele-sekreter açıktı. Darcy masaya döndüğünde Nona'nın yüzündeki endişeli ifadenin kendi duygularıyla aynı olduğunu düşündü. «Bir mesaj bıraktım. Onu beklediğimizi, buraya gelemeyeceği takdirde telefon etmesini söyledim.»

Yemekleri söylediler. Darcy bu lokantayı çok sevdiği halde o akşam neler yediğinin pek farkında değildi. Birkaç dakikada bir kapıya bakıyor ve Erin'in hızla içeri dalmasını bekliyordu. Arkadaşı neden geciktiğini mantıklı bir biçimde açıklayacaktı herhalde.

Ama Erin gelmedi.

Darcy, Doğu Kırk Dokuzuncu Sokakta eski apartmanlardan birinin en üst katında oturuyordu. Nona ise Batı Central Park'da bir dairede. İki dost lokantadan çıkıp ayrı ayrı taksilere binerken Erin'den ilk haber alanın diğerine bildireceğine dair sözleştiler.

Darcy dairesine girer girmez tekrar Erin'in numarasını çevirdi. Gidip yatmadan hemen önce aynı şeyi tekrar yaptı. Bu sefer kesin bir mesaj da bıraktı. «Erin, senin için endişeleniyorum. Şimdi... Çarşamba günü saat 11.15. Ne kadar geç gelirsen gel beni yine de ara.»

Darcy sonunda sıkıntılı bir uykuya daldı.

Sabah altıda uyandığı zaman ilk düşündüğü Erin oldu. Beni aramadı.

Jay Stratton Yirmi Beşinci Sokakla Waterside Plaza'nın köşesindeki apartmanın otuzuncu katındaki dairesinin penceresinden dışarı bakıyordu. Manzara soluk kesiciydi. Brooklyn ve Williamsburg köprülerinin üzerine kuruldukları Doğu Nehri. Sağda çift kule, onların gerisinde Hudson nehri. Akşam saatlerinde sıkışık ama şimdi oldukça hızlı akan trafik... Saat yedi buçuktu.

Jay kaşlarını çattığında çekik gözleri sanki ortadan kayboldu. Kayıtsız bir zarafeti vardı adamın. Lüks bir berberin kestiği kırlaşmaya başlamış kestane rengi saçları da bu izlenimi güçlendiriyordu. Belinin kolaylıkla kalınlaşabileceğini bildiği için devamlı egzersiz yapıyordu. Otuz yedi yaşında olmasına rağmen daha büyük gösterdiğinin farkındaydı. Bu durum çoğu zaman işine de yarıyordu. Çok kimse onun olağanüstü denilecek kadar yakışıklı olduğunu düşünüyordu.

Gerçekten de geçen hafta Atlantic City'de Tac Mahal Gazinosuna götürdüğü basın kralının dul karısı onu çekici bulmuştu. Ama Jay kadına onun için özel mücevherler yapmak istediğini

söylediği zaman şen dul sinirlenmiş, «Satış konuşması yok,» diye terslenmişti. «Bu konuda şimdiden anlaşalım.»

Jay kadını bir daha aramak zahmetine girmemişti. Zaman kaybetmekten hoşlanmazdı. Bugün Jockey Club'da öğle yemeği yemişti. Masalardan birinin boşalmasını beklerken yaşlıca bir çiftle konuşmaya başlamıştı. Ashton'lar New York'a kırkıncı evlilik yıldönümlerini kutlamak için gelmişlerdi. Maddi durumlarının yerinde olduğu belliydi. Bildikleri Kuzey Carolina'dan uzaklaştıkları için ne yapacaklarını şaşırmış gibiydiler. Jay'in yaklaşma çabalarını memnunlukla karşılamışlardı.

Jay, «Birlikte geçirdiğiniz kırk yılı hatırlaması için eşinize uygun bir mücevher seçtiniz mi?» diye sorduğunda Ashton çok memnun olmuştu.

«Frances'e güzel takılar almak istiyorum ama o buna razı olmuyor. Parayı çocuğumuza saklamamızı söylüyor. Kızımız Frances'e.»

Jay, «Kızınız Frances ileride bir gün güzel bir gerdanlık ya da bileziği takarak bunun zevkini çıkarırken, kendi çocuğuna ya da torununa mücevherin tarihçesinden de söz eder,» demişti. «Onun nine ve dedesinin özel bir hediyesi olduğunu anlatır.» Karı kocaya kartını verirken de eklemişti. «Hükümdar aileleri yüzyıllardan beri böyle yapıyorlar.»

Telefonu çalmaya başladığında, Jay hemen koştu. Belki de Ashton'lar arıyor, diye düşünüyordu. Ama telefondaki Bartolini'nin müdürü Aldo Marco'ydu. Jay neşeyle, «Aldo,» dedi. «Ben de sizi arayacaktım. Her şey yolunda mı?»

«Hiç de değil!» Aldo'nun sesi buz gibiydi. «Beni Erin Kelley'le tanıştırdığın zaman çok etkilendim. Hem kız, hem de çalışmaları çok iyiydi. Bize önerdiği desen gerçekten güzeldi. Bildiğin gibi modern bir biçime sokması için ona müşterilerimizin aile mücevherlerini verdik. Gerdanlık sözde bu sabah teslim edilecekti ama Miss Kelley randevusuna gelmedi. Tele-sekretere bıraktığımız mesajlara da cevap vermedi. Bay Stratton, hemen o gerdanlığı getirmenizi istiyorum. Ya da müşterimin mücevherlerini.»

Jay dudaklarını yaladı. Alıcıyı kavrayan elinin terden ıslandığının farkındaydı. O gerdanlık nasılsa aklından çıkmıştı. Marco'ya cevap verirken kelimeleri dikkatle seçti. «Miss Kelley'yi bir hafta önce gördüm. Bana gerdanlığı gösterdi, çok zarif olmuştu. Herhalde bir yanlış anlama oldu.»

«Miss Kelley gerdanlığı teslim etmedi. Müşterim onu cuma gecesi bir nişanda takmak istiyor. Tekrarlıyorum, müşterimin taşlarını yarın geri getirmezseniz bu işten sizi sorumlu tutarım. Gerekeni yapın. Anlaşıldı mı?» Marco telefonu sertçe kapattı.

Michael Nash çarşamba akşamı saat beşte o günün son hastası olan Gerald Renquist'i odasına aldı. Adam dünya çapında bir ilaç firmasının emekli başkanıydı. Emeklilik, kişiliği yönetim kurulu toplantı salonundaki entrika ve siyasete bağlı olan Renquist'in seyirci durumuna düşmesine yol açmıştı.

Renquist şimdi, «Kendimi şanslı saymam gerektiğini biliyorum, ama kendimi öyle yararsız hissediyorum ki. Karım bile bana o kalıplaşmış sözleri tekrarladı. 'Ben seninle iyi ve kötü günler için evlendim, öğle yemeklerini birlikte yemek için değil,'» diyordu.

Nash uysalca, «Herhalde emekliliğinizle ilgili bazı planlar yaptınız,» dedi.

Renquist güldü. «Evet. Hiçbir zaman emekliye ayrılmamayı planladım.»

Nash, depresyon, diye düşündü. Ruhsal hastalıkların nezlesi. Yorgun olduğunu ve dikkatini Renquist'e veremediğini farketti. Bu haksızca bir şey. Adam bana onu dinlemem için para veriyor. Ama saat altıya on kala konuşmayı sona erdirebildiğinde oldukça rahatladı.

Renquist gittikten sonra doktor odaların kapılarını kilitlemeye başladı. Muayenehanesi Yetmiş Birinci Sokakla Park Caddesi'

nin köşesindeki binadaydı. Kendi dairesi ise aynı binanın yirminci katındaydı. Nash muayenehanesinden lobiye çıktığında 20B numaralı daireye yeni taşınmış olan sarışın asansör bekliyordu. Otuz bir, otuz iki yaşlarındaydı. Kadınla birlikte asansöre bineceği için sinirlendi ama bunu belli etmemeye çalıştı. Kadın ona her zaman büyük bir ilgiyle bakıyor ve sık sık dairesine içki içmeye çağırıyordu.

Michael Nash'in kadın hastaları da bu tür sorunlar yaratıyorlardı. Doktor onların kafalarından geçenleri okuyabiliyordu. «Yakışıklı bir adam. Boşanmış. Çocuğu yok. Otuz beş kırk yaşlarında. Elde edilebilir.» Nash de artık nazik ama ciddi bir tavır takınmaya iyice alışmıştı.

Hiç olmazsa bu akşam yeni komşu davetini tekrarlamadı. Belki de durumu kavramaya başlıyordu. Nash, asansörden çıkarken, «İyi geceler...» diye mırıldandı.

Nash'in dairesi yaşantısındaki her şeye özen gösterdiğinin bir kanıtı gibiydi. Oturma odasındaki çift kanepeye fildişi rengi keten geçirilmişti. Yemek odasındaki yuvarlak meşe masanın çevresine dizilmiş olan iskemlelere de öyle. Nash antika masayı Bucks County'deki bir açık arttırmadan satın almıştı. Bir duvarı kaplayan raflarda kitaplar, pencerelerde saksılar. Bar görevi yapan Kolonl tipi bir evye, yolculukları sırasında aldığı biblolar, değerli tablolarla oda güzel ve rahat görünüyordu.

Mutfak ve çalışma odası salonun sol tarafında, yatak odası ve banyo ise sağdaydı. Nash'inki güzel bir daireydi. Bridgewater'daki annesiyle babasının çok sevdikleri ve gururlandıkları büyük köşkü tamamlıyordu bir bakıma. Nash bazen malikâneyi satmayı düşünüyor ama o zaman hafta sonları ata binemeyeceğini biliyordu.

Doktor ceketini çıkararak karar vermeye çalıştı. Altı haber bülteninin sonlarını mı dinlemeliydi, yoksa yeni kompact diskini mi? Bu Mozart senfonisini geçenlerde almıştı. Sonunda Mozart kazandı. Tanıdık giriş bölümü odada yankılanırken kapı çaldı.

Nash kimin geldiğini hemen anladı. Bıkkın bir tavırla gidip

kapıyı açtı. Dışarıda yeni komşusu, elinde buz kovasıyla bekliyordu. Artık eskimiş bir numaraydı bu ama doktor henüz içkisini hazırlamamıştı. Kadına buz vererek, «Ah, hayır,» dedi. «Size katılamam. Ben de çıkmak üzereyim.» Komşu kadın, «Belki bir dahaki sefere,» diye cıvıldayarak giderken Nash de doğru bara koştu. Bir martini hazırlayarak sıkıntıyla başını salladı.

Pencerenin önündeki kanepeye oturarak martinisini yudumladı. Kokteylin lezzeti hoşuna gidiyordu. Nash içkisini içerken bir yandan da saat sekizde birlikte yemek yiyeceği kızı düşündü. Onun ilanına verdiği cevap espriliydi.

Yayıncısı Nash'in yazmakta olduğu kitabın ilk yarısını çok beğenmişti. Doktor kitapta gazetelere kişisel ilan veren ya da onları cevaplayan insanları, onların psikolojik ihtiyaçlarını, kendilerini tarif ederken hayal güçlerinden nasıl yararlandıklarını inceliyordu.

Nash kitabına şimdilik 'Kişisel İlanlar: Dostluk Arayışı mı, Yoksa Gerçeklerden Kaçış mı?' adını vermişti.

IV
21 Şubat
PERŞEMBE

Darcy yemek odası olarak kullandığı bölümdeki masada oturuyordu. Kahvesini yudumluyor ve görmeyen gözlerle pencereden bahçeye bakıyordu. Bu bahçeler kar içinde ve bomboştu. Ama yazın çim alanlar ve rengârenk çiçeklerle süsleniyordu. Bu arka bahçelerin ve özel konakların sahipleri arasında Katherine Hepburn ve Ağa Han gibi önemli kimseler vardı.

Erin bahçelerde çiçekler açtığı zaman Darcy'nin dairesine gelmekten çok hoşlanırdı. «Sokaktan baktığın zaman burada böyle yerler olabileceği insanın hiç aklına gelmiyor...» diyerek iç çekerdi. «Darcy burayı bulduğun için çok şanslısın.»

Erin! Nerede o? Darcy uyandığı ve Erin'in kendisini aramadığını hatırladığı an hemen Massachusettes'deki kliniğe telefon etmiş, ona Bay Kelley'nin durumunun değişmemiş olduğunu söylemişlerdi. Adam yine yarı koma halindeydi. Ama gitgide de kötüleşiyordu. Hemşire, «Hayır, kızını acele buraya çağırmadık,» demişti. «Miss Kelley'nin dün akşam her zamanki gibi telefon edip etmediğini bilmiyorum. Ben gündüz nöbetindeyim.»

Darcy yüksek sesle, «Ne yapmalıyım?» diye sordu. «Onun kaybolduğunu mu bildirmeliyim? Polisi arayıp kazalar konusunda bilgi mi istemeliyim?»

Darcy'nin aniden aklına gelen bir şey ürpermesine neden oldu. Ya Erin evinde bir kaza geçirdiyse? Dikkatini işine verdiği zaman iskemlesini arkaya iterek iki ayağının üzerinde durduruyor. Ya dünden beri evde baygın yatıyorsa?

Kız üç dakikada bir kazakla pantolon giyip paltosuyla eldivenlerini kaptı. İkinci Caddede bir taksi buluncaya kadar sabırsızca bekledi.

«Christopher Sokağı yüz bir numara. Lütfen çabuk gidelim.»

«Herkesin acelesi var. Ben, gevşeyin derim biraz. O zaman daha fazla yaşarsınız.» Şoför dikiz aynasına bakarak göz kırptı.

Darcy başını çevirdi. Şoförle şakalaşacak halde değildi. Neden Erin'in kaza geçirmiş olabileceği daha önce aklıma gelmedi? Geçen ay, Darcy California'ya gitmeden hemen önce Erin ona akşam yemeğine gelmişti. Reklamlardan birinde çelimsiz ihtiyar bir kadının düştüğünü ama boynundaki zincire asılı acil durum düğmesine basarak yardım istediğini görmüşlerdi.

Erin, «Elli yıl sonra biz de böyle olacağız,» deyip, sonra da reklamdaki ihtiyarın taklidini yapmıştı. «İmdat! İmdat! Yere düştüm, kalkamıyorum!»

Christopher Sokağındaki yüz bir numaralı apartmanın yöneticisi Gus Boxer güzel kadınlara bayılırdı. İşte bu yüzden de ısrarla çalınan zil yüzünden kapıyı açmaya giderken yüzündeki öfkeli ifadenin yerini hemen dostça bir gülümseme aldı.

Gelen kızı beğenmişti. Ziyaretçinin kumral saçları rüzgârda dağılmış, alnına düşmüştü. Yönetici bu yüzden, televizyonda geç vakte kadar seyrettiği Veronica Lake'in filmlerini hatırladı. Kızın kalçasına kadar inen deri ceketi eski ama zarifti. Gus, Gre-

enwich'de çalışmaya başlayalı 'klas bir görünüş'ün ne olduğunu öğrenmişti.

Adamın bakışları kızın ince, uzun bacaklarında dolaştı. Sonra da ziyaretçinin kendine neden tanıdık geldiğini hatırladı. Bu kızı birkaç defa 3B'de oturan Erin Kelley'le birlikte görmüştü. Gus iç kapıyı açarak yana çekildi. «Hizmetinizdeyim.» Bu sözleri etkileyici bir tavırla söylediğini sanıyordu.

Darcy tiksintisini belli etmemeye çalışarak adamın önünden geçti. Erin zaman zaman bu kirli flanel elbise giyen altmışlık Don Juan'dan şikâyet ederek, «Boxer tüylerimi diken diken ediyor,» demişti. «Onda dairemin kapısını açabilen yedek anahtarın olması hiç hoşuma gitmiyor. Bir keresinde içeri girdiğim zaman onu dairemde buldum. Bana duvardan su sızdığına dair bir masal anlattı.»

Darcy, «Bir şeyler çalmış olmasın?» demişti.

«Hayır. Üzerinde çalıştığım mücevherleri kasaya kilitliyorum. Dairede çalınmaya değecek başka bir şey yok. Adam pis pis sulanıyor insana. O zaman tüylerim ürperiyor. Neyse, hiç olmazsa kapıda sürgün var. Dairenin kirası da ucuz. Belki adam zararsız bir tiptir.»

Darcy hemen konuya girdi. Yöneticiye, «Erin Kelley için endişeleniyorum,» dedi. «Dün gece benimle buluşması gerekiyordu ama gelmedi. Telefona da cevap vermiyor. Erin'in dairesine bakmak istiyorum. Belki de başına bir şey gelmiştir.»

Boxer sıkıntıyla kıpırdandı. «Dün bir şeyi yoktu.»

«Dün mü?»

Adamın açık renkli gözlerinin şiş kapakları yarı yarıya kapandı. Dudağını yalayarak kaşlarını kaldırdı. «Hayır, yanıldım. Ben onu salı günü akşama doğru gördüm. Süpermarketten geliyordu.» Yüzünde kendisini takdir ediyormuş gibi bir ifade belirdi. «Ona paketleri dairesine çıkarmayı önerdim.»

«O dediğiniz salı günü akşama doğru olmuş. Peki geç saatte onun çıktığını ya da eve döndüğünü gördünüz mü?»

«Hayır. Görmedim. Ama dinleyin... ben kapıcı değilim! Kiracı-

ların kendi anahtarları var. Şunu bunu getiren çıraklar da içeri girebilmek için mikrofondan yararlanmak zorundalar.»

Darcy başını salladı. Bir işe yaramayacağını bilmesine rağmen yöneticinin zilinden önce Erin'inkini çalmıştı. «Lütfen... Erin'in başına bir şey gelmiş olmasından korkuyorum. Onun dairesine girmem şart. Sizde yedek anahtar var değil mi?»

Adam çarpık bir gülümsemeyle, «Şunu iyice anlamalısınız. Ben her önüme geleni, istiyorlar diye başkalarının dairesine sokmam. Ama sizi Kelley'le gördüm. Onun arkadaşı olduğunuzu biliyorum. Siz de Kelley'ye benziyorsunuz. Onun gibi birinci sınıf güzel bir kadınsınız.»

Darcy bu iltifata aldırmayarak merdivenden çıkmaya başladı. Basamaklar ve sahanlıklar çok temiz ama kasvetliydi. Eski duvarlar kurşuniye boyanmış, basamaklardaki fayanslar çarpılmıştı. İnsan Erin'in dairesine girdiğinde bir mağaradan güneşe çıktığını sanıyordu. Erin üç yıl önce o daireye taşındığı zaman Darcy arkadaşına kâğıt kaplanması ve boya işlerinde yardım etmişti. İki arkadaş bir kamyonet kiralayarak Connecticut'la New Jersey'de satılan elden düşme eşyaları toplamışlardı.

Duvarları beyaza boyayıp, yer yer çizilmiş, cilalı parke zemine renkli Kızılderili kilimleri sermişlerdi. Divanı kırmızı kadifeyle kaplayarak üzerine parlak renkli yastıklar koymuşlardı. Divanın yukarısına çerçevelenmiş müze posterlerini asmışlardı.

Pencereler sokağa bakıyordu. Bugün hava kapalı olmasına rağmen içerisi aydınlıktı. Pencerelerin önündeki uzun çalışma masasına Erin'in araç ve gereçleri düzgünce dizilmişti: asetilen lambası, el matkabı, eğeler ve pensler vb. Darcy, Erin'i çalışırken seyretmekten çok hoşlanırdı. Arkadaşı ince parmaklarıyla o nazik taşları ustalıkla yerleştirirdi.

Masanın yanında Erin'in savurganca para harcadığı tek eşya duruyordu. Birkaç çekmecesi, on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir ecza dolabı ve alt çekmelerin arkasında bir kasası gizli olan yüksek bir konsoldu bu. Bir koltuk, bir televizyon ve iyi bir müzik seti bu güzel odanın eşyalarını tamamlıyordu.

Darcy içeri girer girmez rahatladı. Burada insanı kuşkulandıracak bir şey yoktu. Kız peşinde Gus Boxer'la küçük mutfağa gitti. İki arkadaş bu penceresiz, hücre gibi yeri sarıya boyamış ve içeriyi çay peçeteleriyle süslemişlerdi.

Dar koridordan yatak odasına gidiliyordu. Kurşun-pirinç karışımı karyola ve büyük tuvalet masasından başka bir şey yoktu burada. Zaten oda da ancak bir dolap büyüklüğündeydi. Yatak düzgündü. Burada da bir karmaşa görülmüyordu.

Banyodaki çubuğa temiz havlular asılmıştı. Darcy ilaç dolabını açtı. Erin'in diş fırçası, makyaj malzemesi ve kremlerinin hepsi oradaydı.

Boxer sabırsızlanmaya başlıyordu. «Bana her şey yolundaymış gibi gözüküyor. Memnun oldunuz mu?»

«Hayır.» Darcy tekrar oturma odasına dönerek çalışma masasına gitti. Tele-sekreterde on iki mesaj olduğu kayıtlıydı. Genç kız makineyi çalıştırmak için düğmeye bastı.

«Hey! buraya bakın...»

Darcy, Boxer'ın itirazlarını yarıda kesti. «Erin ortadan kayboldu. Bunu iyice anladınız mı? O *ortadan kayboldu!* Bu mesajları dinleyeceğim. Belki böylece onun nerede olduğuna dair bir fikir edinebilirim. Ondan sonra da polise telefon edecek ve kazalar konusunda bilgi alacağım. Belki de Erin şimdi baygın halde bir hastanede yatıyor. Burada benimle kalabilirsiniz, ama işiniz varsa gidebilirsiniz. Hangisini yapacaksınız?»

Boxer omzunu silkti. «Herhalde sizi burada yalnız bırakmamın bir sakıncası yok.»

Darcy adama arkasını dönerek çantasından not defteriyle kalemini çıkardı. Mesajlar başladığı sırada yönetici çıkıp gitti ama kız bunu farketmedi. İlk mesaj salı akşamı saat altı kırk beşte bırakılmıştı. Tom Awartz adında biri tarafından. «İlanıma cevap verdiğiniz için teşekkür ederim. Çok güzel ve ucuz bir lokanta keşfettim. Akşam yemeği için buluşabilir miyiz? Sizi tekrar arayacağım.»

Darcy, Erin salı akşamı saat yedide Washington Alanı yakı-

nındaki bir barda Charles North'la buluşacaktı, diye düşündü. Herhalde o akşam yediye çeyrek kala buradan ayrılmıştı.

Erin'i saat yediyi yirmi beş geçe Michael Nash aramıştı. «Erin, seninle tanışmak gerçekten hoşuma gitti. Bu hafta bir akşam benimle yemek yiyeceğini umarım. Fırsat bulursan bu akşam beni ara.» Adam hem evinin, hem de muayenehanesinin telefon numaralarını bırakmıştı.

Mesajlar çarşamba sabahı saat dokuzda bırakılmaya başlanmıştı. Bunlardan ilk birkaçı işle ilgili sıradan şeylerdi. Ama Bertolini'nin müdürü Aldo Marco'nun sözleri Darcy'nin boğazının sıkışıvermesine neden oldu. «Miss Kelley, saat ondaki randevuya gelmediğiniz için beni hayal kırıklığına uğrattınız. Gerdanlığı hemen görmem şart. Son anda sorun çıkmayacağından emin olmak istiyorum. Lütfen beni hemen arayın.»

Aldo Marco, Erin'i on birde aramış, daha sonra üç defa daha telefon etmişti. Adamın gitgide telaşlanıp sinirlendiği anlaşılıyordu. Darcy'nin telefonlarından başka Erin'e Bertolini işiyle ilgili bir mesaj daha bırakılmıştı.

«Erin, ben Jay Stratton. Ne oluyor? Marco gerdanlık yüzünden bana çatıp duruyor. Seni ona götürdüğüm için her şeyden beni sorumlu tutuyor.»

Darcy, Stratton'un Erin'i Bertolini'ye götüren mücevherci olduğunu biliyordu. Adam kızı çarşamba akşamı yediye doğru aramıştı. Darcy sarma düğmesine basacakken durakladı. Belki bu mesajları silmemesi daha doğru olacaktı. Rehberi alarak en yakındaki polis karakolunun numarasını buldu.

Telefona cevap veren memura, «Birinin kaybolduğunu bildirmek istiyorum,» dedi. Ama memur ona durumu karakola gelerek şahsen bildirmesi gerektiğini söyledi. Yetişkin biri hakkında telefonla verilen bilgileri ciddiye almıyorlardı.

Darcy, eve giderken karakola da uğrarım, diye düşündü. Sonra mutfağa gidip kahve yaptı. Bu arada süt kartonunun açılmamış olduğunu farketti. Oysa Erin güne kahve içerek başlar ve bolca süt katardı. Boxer kızın salı günü akşama doğru paketlerle

süpermarketten geldiğini görmüştü. Darcy evyenin altındaki çöp tenekesine baktı. İçinde boş süt kartonu yoktu. Erin dün burada değilmiş, diye düşündü. Salı gecesi buraya dönmemiş.

Elinde kahve fincanıyla oturma odasına dönerek yine masaya gitti. En üst çekmecede randevu defteri duruyordu. Defteri karıştırarak o günle ilgili sayfayı açtı. Erin oraya hiçbir şey yazmamıştı ama bir gün öncesi için iki randevu kaydetmişti. Çarşamba günü için; Bertolini - saat 10'da. Bella Vita - akşam 7'de. (Darcy ve Nona.)

Ondan önceki hafta Erin, Darcy'nin tanımadığı erkeklerle buluşmuştu. Randevuların çoğu beşle yedi arasıydı, Erin bunlardan bazılarının yanına buluşma yerlerini de yazmıştı. O'Neal, Mickey Mantle'ın Yeri, P.J. Clarke, Plaza Oteli, Sheraton... Otellerin kokteyl salonları ve moda olan barlar.

Telefon çalmaya başlamıştı. Darcy, «Tanrım, Erin olsun bu!» diye dua ederek uzandı. «Alo?»

«Erin?» Konuşan bir erkekti.

«Hayır. Ben Darcy Scott'um. Erin'in arkadaşı.»

«Erin'i nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?»

Kız müthiş bir hayal kırıklığıyla sarsıldı. «Kimsiniz?»

«Jay Stratton.»

Bertolini'nin gerdanlığı hakkında haber bırakan adamdı bu! Ne diyordu şimdi?

«Erin'in nerede olduğunu biliyorsanız lütfen kendisine söyleyin. O gerdanlığı götürmediği takdirde yasal yollara başvuracak ve kendisini şikâyet edecekler.»

Darcy'nin bakışları yüksek dolaba kaydı. Erin'in kasa şifresini adres defterine yazmış olduğunu biliyordu. Kasayı yapan şirketin adının hemen altındaydı bu. Stratton hâlâ konuşuyordu.

«Erin'in gerdanlığı atölyesindeki kasaya sakladığını biliyorum.» Stratton bir an durduktan sonra da ısrarla sordu. «Kasaya bakmanız mümkün mü? Gerdanlığın orada olup olmadığını anlardık.»

«Bir dakika.» Darcy eliyle vericiyi kapattı. Sonra da, ne aptal-

ca bir davranış, diye düşündü. Burada fikir alabileceğim kimse yok ki. Gerdanlık kasada yoksa Erin'in mücevheri kuyumcuya götürürken saldırıya uğradığı anlaşılır. Ama kolye kasadaysa... o zaman Erin'in başına bir şey geldiği de ortaya çıkar. Hiçbir şey onu gerdanlığı zamanında teslim etmekten alıkoyamazdı.

Darcy arkadaşının adres defterini alarak D harfini açtı. Dalton Kasaları kelimelerinin altında bir dizi sayı vardı. Telefona, «Şifreyi buldum,» dedi. «Siz buraya gelinceye kadar bekleyeceğim. Yanımda bir tanık olmadan Erin'in kasasını açmak istemiyorum. Gerdanlık buradaysa sizden bir makbuz alırım.»

Stratton, «Hemen geliyorum,» diye cevap verdi.

Darcy telefonu kapattıktan sonra yöneticiyi de tanık olarak çağırmaya karar verdi. Jay Stratton hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sadece Erin adamın mücevherci olduğunu ve Bertolini işini de onun sağladığını söylemişti.

Darcy, Stratton'u beklerken arkadaşının dosyalarına baktı. 'Kişisel İlanlar' yazılı dosyada dergiler ve gazetelerden kesilmiş kupürler vardı. Her sayfada bazı ilanların etrafı çizilmişti. Erin bu ilanlara cevap verdi mi? Yoksa cevap vermeyi mi düşünüyordu. Darcy üzüntüyle dosyada en aşağı yirmi dört adres olduğunu farketti. Acaba bunlardan hangisini Erin'in salı akşamı buluşacağı adam gazeteye verdi? Charles North yani.

Darcy'yle Erin kişisel ilanları cevaplamaya karar verdikleri zaman bu işi sistematik bir biçimde yapmışlardı. Üstlerinde sadece adları olan ucuz mektup kâğıtları hazırlatmışlardı. İkisi de istenildiği zaman göndermek için en beğendikleri fotoğraflarını seçmişlerdi. Bir akşam bir mektup hazırlayarak kahkahalarla gülüp durmuşlardı. Tabii bu mektubu göndermeyeceklerdi. Erin, «'Temizliğe-temizliğe-temizliğe bayılırım,' yazalım,» demişti. «'En sevdiğim hobim ellerimi yıkamaktır. Büyükannemin tahta fırçası bana miras kaldı. Onu kuzenim de istiyordu, ama bu aile arasında korkunç bir kavgaya neden oldu. Bazen aksiliğim tutar ama aslında iyi bir insanımdır. Lütfen yakında telefon et.'»

Sonunda oldukça çekici olduğunu düşündükleri bir taslak

hazırlamışlardı. Darcy California'ya gideceği zaman, Erin, «Sen dönmeden iki hafta önce senin mektuplarını da yollayacağım, Darcy,» demişti. «İlana uymaları için bir iki değişiklik yapacağım.»

Erin'in bilgisayarı yoktu. Darcy arkadaşının mektupları elektrikli daktilo makinesinde yazdığını ama kopyalarını çıkarmadığını biliyordu. Kişisel ilanlarla ilgili bütün bilgiyi çantasında taşıdığı deftere kaydediyordu: cevap verdiği ilanlardaki posta kutusu numaraları, telefon ettiği kimselerin adları, buluştuğu erkeklerle ilgili izlenimleri.

Jay Stratton takside arkasına yaslanarak gözlerini yarı kapattı. Sağ kulağının hemen arkasındaki hoparlörden şiddetli bir rock müziği yükseliyordu. Şoföre öfkeyle, «Şunu kısar mısın?» dedi.

«Ah, beni müzikten yoksun mu bırakacaksın?» Şoför yirmi iki, yirmi üç yaşlarındaydı. İnce telli, karışık saçları ensesine dökülüyordu. Omzunun üzerinden Stratton'a bir göz attı. Adamın suratındaki ifadeyi görünce de usulca homurdanarak müziği kıstı.

Stratton koltukaltlarının terlediğini hissetti. Bu işi başarmalıyım, dedi kendi kendine. Elini cebine vurdu. Erin'in Bartolini mücevherleri ve geçen hafta ona götürdüğü pırlantalar için verdiği makbuzlar cüzdanındaydı. Darcy Scott'ın konuşmasından zeki bir kız olduğu anlaşılıyordu. Onda en ufak bir şüphe bile uyandırmamalıydı.

Meraklı yönetici anlaşılan onu bekliyordu. Stratton apartmana eriştiği sırada o da lobideydi. Jay'i tanıdığı belliydi. «Sizi yukarı çıkarayım. Kız kasayı açarken ben de orada bulunacakmışım.»

Stratton kısa boylu tıknaz Boxer'ın peşinden merdivenden çıkarken için için küfür etti. İki tanıkla birden uğraşmak zorunda kalacaktı.

Darcy kapıyı açtığında Stratton'un suratında nazik ve endişeli bir ifade vardı. Kızı teselli etmeyi planlamıştı, ama Darcy'nin gözlerindeki endişe onu uyardı. Bilinen sözler söylemesi doğru olmayacaktı. Onun yerine kıza hak verircesine başını sallayarak, «Evet, galiba kötü bir şey oldu,» dedi.

Bir yandan da, çok zeki bir kız, diye düşünüyordu. Kasanın şifresini ezberlemiş. Bizim bunu görmemizi istemiyor.

Darcy'nin elinde bir not defteriyle kalem vardı. «Kasada bulduğumuz her şeyin kaydedilmesini istiyorum.»

Kız şifreyi çevirirken Stratton özellikle arkasını döndü. Sonra Darcy kapağı açarken o da kızın yanına çömeldi. Kasa oldukça derin olduğu için raflara keseler ve kutular dizilmişti.

Adam, «Size her şeyi ben uzatayım,» diye önerdi. «Bulduklarımızı tanımlayayım, siz de bunları kaydedin.»

Darcy durakladı ama sonra bunun mantıklı bir öneri olduğunu düşündü. Sonuçta Stratton bir mücevherciydi. Bu sırada adamın kolu onunkine süründüğü için kız farkına varmadan biraz yana çekildi.

Stratton omzunun üzerinden baktı. Boxer öfkeli bir suratla bir sigara yakıyor ve çevresinde kül tablası arıyordu. Stratton için tek fırsattı bu. «Erin gerdanlığı şu kadife kutuya koyuyordu sanırım.» Onu almak için uzanırken başka küçük bir kutuyu iterek yere devirdi.

Darcy etrafa saçılan ışıltılı taşları görünce sıçradı. Sonra onları toplamaya başladı. Stratton da aynı anda istediğini yaptı. Bir saniye sonra ise kızın yanında, sakarlığı yüzünden kendine küfrediyordu. Darcy'le Stratton etrafı iyice aradılar.

Adam, «Bütün taşları bulduğumuzdan eminim,» dedi. «Bunlar yarı değerli taşlar. Ucuz takılara uygun şeyler. Ama önemli olan...» Kadife kutuyu açtı. «İşte Bertolini'nin gerdanlığı.»

Darcy o şahane kolyeye baktı. Zümrütler, pırlantalar, safirler, ay taşları, opaller ve yakutlar işlemeli montürlere yerleştirilmişlerdi. Gerdanlık Darcy'ye Metropolitan Sanat Müzesinde gördüğü portrelerdeki ortaçağ takılarını anımsattı.

Stratton, «Çok güzel değil mi?» diye sordu. «Bertoloni'nin müdürünün gerdanlık yüzünden neden o kadar endişelendiğini artık anlıyorsunuz sanırım. Erin çok yetenekli bir kız. Bir kere bu kıymetli taşların on kat daha değerli gözükmelerini sağlayacak bir montür seçmiş. Sonra Bizans tarzını uygulamış. Gerdanlığın sahibi olan ailenin ataları Rusya'dan gelmişler. 1917'de ülkeden kaçtıkları zaman yanlarına sadece bu taşları alabilmişler.»

Darcy, Erin'in çalışma masasının başında oturduğunu görür gibiydi. Üniversitedeyken yaptığı gibi ayaklarını iskemlenin bacaklarına takmıştı. Kız müthiş bir felaket duygusuyla sarsıldı. Erin bu gerdanlığı zamanında teslim etmeden nereye gitmiş olabilir?

Darcy isteyerek hiçbir yere gitmezdi o, diye düşündü. Titremesine engel olmak için alt dudağını ısırıyordu. Sonra kalemi aldı. «Gerdanlığı bana tarif eder misiniz? Değerli taşları da tek tek belirtin ki, sonradan onların eksik olduğunu söylemeye kalkmasınlar.»

Stratton kasadan diğer keseleri, kadife muhafazaları ve kutuları çıkarırken kız onun gitgide daha telaşlandığını farketti. Sonunda adam, «Hepsini birden açacağım, ondan sonra listeyi yaparız.» diyerek Darcy'ye baktı. «Bertolini'nin gerdanlığı burada. Ama Erin'e verdiğim kese ortada yok. İçinde İki yüz elli bin dolar değerinde pırlantalar vardı.»

Darcy evden Stratton'la birlikte çıktı. Adama, «Karakola gidip Erin'in kaybolduğunu bildireceğim.» diye açıkladı.

Stratton başını salladı. «Çok iyi edersiniz. Ben de gerdanlığı hemen Bertolini'ye götüreceğim. Erin'den bir hafta ses çıkmadığı takdirde pırlantaları sigortalamış olan şirkete başvuracağım.»

Darcy, Charles Sokağındaki Altıncı Karakola girdiği sırada saat tam on ikiydi. Kızın direnerek ısrar etmesi üzerine bir dedek-

tif onu görmek için dışarı çıktı. Kırk dört, kırk beş yaşlarında, dimdik bir zenciydi. Ad Dean Thompson'du. Dedektif Darcy'yi anlayışlı bir tavırla dinleyerek onun korkularını gidermeye çalıştı.

«Yetişkin bir kadın iki gün kimseye gözükmedi diye kaybolduğunu söyleyemeyiz,» diye anlattı. «Resmi bir dosya açamayız. Bu onun hareket özgürlüğünü kısıtlamak olur. Ama bana onu tarif ederseniz, kaza raporlarını gözden geçiririm.»

Darcy endişeyle istenilen bilgiyi verdi. «Bir altmış yedi boyunda, elli beş kilo ağırlığında, kızıl saçlı, mavi gözlü, yirmi sekiz yaşında... Durun, durun. Cüzdanımda onun resmi olacak.»

Thompson fotoğrafı inceledikten sonra geri verdi. «Çok çekici bir genç kız.» Darcy'e kartını uzattı. Kızdan da onun kartını istedi. «Sizi arayacağım.»

Susan Frawley Fox beş yaşındaki Trish'e sarılarak okula gitmek istemeyen kızı okul otobüsüne götürdü. Trish öğleden sonrayı anaokulunda geçireceği için ağlamak üzereydi. Susan'ın kucağında tuttuğu bebek elini uzatarak Trish'in saçını çekti. Kız bağırarak ağlamaya başladı. Sonunda bir bahane bulmuştu.

Susan öfkeyle dudağını ısırdı, ama yine de kızının bu davranışını anlayışla karşılıyordu. «Bebek canını yakmadı, Trish. Ve bu evde kalmak için bir bahane değil.»

Orta yaşlı bir kadın olan otobüs şoförü tatlı tatlı gülümseyerek, «Haydi gel, Trish,» dedi. «Gelip yanıma otur.»

Susan elini neşeyle salladı ve otobüs uzaklaşırken de rahat bir soluk aldı. Bebeği diğer koluna alarak aceleyle, alçı süslü, büyük tuğla eve doğru yürüdü. Çim alanda hâlâ yer yer kar vardı. Cansız görünümlü çıplak ağaçlar, kurşuni gökyüzüne doğru yükseliyorlardı. Birkaç ay sonra çiçekler açacak, salkım söğütler kat kat yapraklarla süsleneceklerdi. Susan küçük bir çocukken

bile baharın gelip gelmediğini anlamak için söğüt ağaçlarını incelerdi.

Kadın yan kapıdan mutfağa girerek, bebeğin biberonunu ısıttı. Onu odasına götürerek altını değiştirdi ve uyuması için karyolasına yatırdı. Artık o sakin süre başlamıştı. Bebek ancak bir buçuk saat sonra uyanacaktı. Susan'ın çalışmaya başlaması gerekiyordu, çünkü daha yataklar düzeltilmemiş, mutfaksa berbat haldeydi. Trish bu sabah kek yapmaya kalkışıp masayı yağ içinde bırakmıştı.

Susan tezgâha konulmuş olan kalıba bakarak gülümsedi. Kek çok lezzetliye benziyordu. Trish anaokuluna gitmemek için bu kadar direnmese. Mart yaklaştı bile. Susan endişeliydi. Birinci sınıfa geçtiği ve evden bütün gün ayrı kaldığı zaman neler yapacak.

Doug, Trish'in anaokuluna gitmek istememesinden Susan'ı sorumlu tutuyordu. «Biraz daha dışarı çıkar, kulüpte öğle yemeği yer ve bazı derneklerde çalışırsan Trish de kendisine başkalarının bakmasına alışır.»

Susan ocağa çaydanlığı koyup masayı sildi. Kendisi için peynirli sucuklu bir sandviç hazırlayarak kızarttı. O tatlı sessizliğin zevkini çıkarıp minnetle, Tanrı merhametlidir, diye düşündü.

İkinci fincan çayını içerken içinde kaynayan öfkenin açığa çıkmasına izin verdi. Doug bir gece önce yine eve gelmemişti. Kocası geç saatte yapılan bir toplantıya katıldığı zaman World Trade Center'ın yakınındaki Gateway Otelinde, şirkete ait dairede kalırdı. Susan onu otelde aradığı zaman da fena halde öfkelenirdi. «Kahretsin! Dünyayı sarsacak kadar acil bir durum olmadıkça beni arama! Çünkü toplantılardan çağıramazlar. Üstelik toplantılar sona erdiğinde gece yarısını çoktan geçmiş oluyor.»

Susan çay fincanını alıp yatak odasına gitti. Antika boy aynası, gardırobun karşısındaki köşedeydi. Kadın özellikle bunun önünde durarak kendini inceledi.

Bebeğin meraklı elleri yüzünden kısa kestirdiği kıvırcık kum-

ral saçları karışmıştı. Gündüz pek makyaj yapmazdı zaten buna ihtiyacı da yoktu. Cildi berrak ve taze, yüzü kırışıksızdı. Ama bir altmış boyunda olduğu için altı yedi kilo vermesi gerekiyordu. On dört yıl önce Doug'la evlendiğinde ancak kırk beş kiloydu. Artık her gün tişörtler ve keten ayakkabılar giyiyordu. Özellikle Trish'le Conner doğduğundan beri.

Susan kendi kendine, otuz beş yaşındayım ve zayıflayabilirim dedi. Ama kocamın iddia ettiğinin tersine hiç de şişman sayılmam. Belki iyi bir ev kadını değilim. Ama iyi bir anne ve usta bir ahçıyım. Bana ihtiyacı olan küçük çocuklarım var. Onları bırakıp zamanımı dışarıda başkalarıyla geçirmek istemiyorum. Üstelik babaları onlarla hiç ilgilenmiyor.

Çayının geri kalanını içti. Öfkesi gitgide artıyordu. Salı gecesi Donny beysbol maçından eve döndüğü zaman hem çok sevinçli, hem de pek üzgündü. Maçı kazanmalarını sağlayan atışı o yapmıştı. «Herkes ayağa kalkarak beni alkışladı, anne.» deyip sonra eklemişti. «Herkesin babası oradaydı... Benimki dışında.»

Susan oğlunun gözlerindeki acıyı farketmiş ve kalbi burkulmuştu. Bebek bakıcısı son anda gelemeyeceğini söylemiş, kadın da bu yüzden maça gidememişti. Susan kırgın tavırla, «Bu çok üzücü bir olay,» demişti. «Bakalım babanı bulabilecek miyiz? Ona maçı anlatmalıyız.»

Douglas Fox otelde değildi. Otelin toplantı salonlarından hiçbiri kullanılmıyordu o gece. Keldon Şirketinin personeli için tutulmuş olan daire de boştu.

Susan sakin bir tavırla konuşmaya çalışarak, «Herhalde santraldeki kız çok şaşkın,» dedi Donny'e.

«Evet, öyle olmalı anne.» Ama Donny aslında bu sözlere inanmadı. Susan sabaha karşı boğuk hıçkırıklarla uyanmıştı. Donny'nin odasının önünde durmuş ama içeri girmemişti. Oğlunun kendisini ağlarken görmesini istemiyordu.

Susan aynadaki hayaline, kocam beni sevmiyor, dedi. Çocuklarını da. Bize yalan söylüyor. Her hafta birkaç gece New York'ta kalıyor. Zorbalığı yüzünden sonunda ona telefon etmek-

ten vazgeçtim. Kendimi şişman, pasaklı, aptal, işe yaramaz hantal bir kadın gibi görmeme neden oluyor.

Kadın aynadan dönerek eşya dolu yatak odasına baktı. Her şeyi düzene sokabilirim. Eskiden çok titizdim. Bundan ne zaman vazgeçtim? Doug'ı memnun etmeye değmeyeceğine ne zaman karar verdim. Ne zaman bütün cesaretim kırıldı?

Bu soruları cevaplamak zor değildi. Hemen hemen iki yıl önce, bebeğe hamileyken olmuştu bu. İsveçli bir kız tutmuşlardı. Susan, Doug'ın hizmetçiyle ilişki kurduğundan emindi.

Yatağı yaparken, neden o zaman gerçeği olduğu gibi kabul etmedim, diye kendi kendine sordu. Hâlâ ona âşık olduğum için mi. Babamın, Doug konusunda yanılmadığını itiraf etmek hoşuma gitmeyecekti, o yüzden mi?

Susan, Doug'la Bryn Mawr Üniversitesinden mezun olduktan bir hafta sonra evlenmişti. Babası kızın fikrini değiştirmesi için ona dünyayı dolaşmasını önermişti. Susan'ı, «O çocuksu sevimliliğin altında huysuz, sinsi bir yaratık gizli,» diye uyarmıştı.

Susan mutfağa giderken, onunla bile bile evlendim, diye gerçeği kabul etti. Babam, olanların yarısını bilseydi, yüreğine inerdi.

Mutfaktaki küçük masanın üzerinde bir yığın dergi duruyordu. Susan aradığını buluncaya kadar onları karıştırdı. 'People' dergisinin bir sayısında Manhattan'lı bir kadın dedektif hakkında yazı çıkmıştı. Meslek sahibi kadınlar evlenmeyi düşündükleri erkekler hakkında bilgi edinmek için ona başvuruyorlardı. Kadın boşanma işleriyle de ilgileniyordu.

Susan danışmadan dedektifin numarasını alıp aradı. Kadın ona 25 Şubat Pazartesi günü için randevu verdi. Susan sakin bir tavırla, «Kocamın başka kadınlarla ilişkisi olduğunu sanıyorum,» dedi. «Boşanmayı düşünüyorum ve onun neler yaptığını öğrenmek istiyorum.»

Susan telefonu kapattıktan sonra oturup düşünme isteğini yenerek, mutfağı temizlemeye başladı. Burayı bir düzene sokmanın zamanı gelmişti. Şansı yardım ettiği takdirde yaza bu ev satılığa çıkmış olacaktı.

Dört çocuğu yalnız başına yetiştirmek kolay olmayacaktı. Susan boşandıktan sonra Doug'ın çocuklarla hiç ilgilenmeyeceğini biliyordu. Gösteriş için bol para harcamasına rağmen pek çok bakımdan oldukça cimriydi. Çocuklara nafaka vermeyi istemeyecekti. Ama az bir parayla geçinmek, bu gülünç oyunu sürdürmekten daha iyi olacaktı.

Telefon çaldı. Doug arıyordu. Adam yine son iki gece geç vakitlere kadar süren toplantılardan yakınıyordu. «Bugün bitkin haldeyim. Ama yine de kesin bir karar verilemedi. Bu gece eve çok geç geleceğim.»

Susan onu teselli edercesine, «Endişelenme, hayatım,» dedi. «Seni çok iyi anlıyorum.»

Kırların arasından geçen yol dar, virajlı ve karanlıktı. Chariey bir tek arabayla bile karşılaşmadı. Kulübesine giden bahçeli yolun şoseye bağlandığı noktayı çalılar adeta gözlerden gizliyordu. Meraklı gözlerin göremediği, gizli ve sakin bir yerdi burası. Charley burayı altı yıl önce ölen birinin malları satıldığı sırada almıştı. Aslında ev ucuza gelmiş sayılırdı. Burası ilginç bir bekârındı. Ama eğlenmek için kulübeyi Charley yenilemişti.

1902'de yapılmış olan evin dışı gösterişli değildi. Adam, kulübeyi yenilerken ilk katı büyük bir salon haline sokmuştu. Burada bir şömine ve açık bir mutfak vardı. Zemine döşenmiş enli meşe tahtaları saten gibi parlıyordu. Eşyalar Pennsylvania-Hollanda tarzıydı. Ciddi havalı ve güzel.

Charley onlara koyu kırmızı goblen kaplı bir kanepe ve koltukları katmıştı. Kanepeyle şömine arasına da küçük bir halı sermişti. İkinci kata dokunmamıştı. Burada iki küçük oda birleştirilerek ortaya geniş bir yatak odası çıkmıştı. Shaker stili eşyalar oymalı başlıklı bir karyola ve yüksek bir şifonyerden oluşuyordu. Bunların ikisi de çamdan yapılmıştı. Banyo ise modern hale sokulmuş ama pençe ayaklı eski tip küvet değiştirilmemişti.

Sadece bodrum farklıydı. Buradaki sekiz ayak derin dondurucuda artık bir gram yiyecek bile yoktu. Charley gerektiği zaman kızların ölülerini oraya koyuyordu. Buz kızları burada, bahar güneşinin sıcak ışınları altında mezarlarının kazılmasını bekliyorlardı. Bodrumda bir de çalışma masası vardı. Bunun üzerine kartondan yapılmış on ayakkabı kutusu konulmuştu. Artık bunlardan sadece birinin kapağının süslenmesi gerekiyordu, diğerleri hazırdı.

Ağaçların arasındaki bu şirin bir kulübeye. İki yıl önce Nan'i rüyasında görmeye başlayıncaya kadar hiç kimseyi getirmemişti. Ondan önce eve sahip olmak ona yetmişti. Her şeyden kaçmak istediği zaman bu kulübeye sığınıyordu. Bu yalnızlık hoşuna gidiyordu. Güzel kızlarla dans ediyormuş gibi yapmak da. Videoda eski filmleri seyrediyordu. O zaman kendisini Fred Astaire'in yerine koyuyor ve Ginger Rogers, Rita Hayworth ve Leslie Caron'la dans ediyordu. Astaire'in zarif hareketlerini izliyor, sonunda onun her adımını, vücudunu döndürüşünü taklit ediyordu. Her zaman Ginger, Rita, Leslie ve Fred'in diğer partönerlerinin kollarının arasında olduklarını hissediyordu. Ona taparcasına bakıyorlardı. Müziği seviyorlardı, dans etmeyi de.

Ama iki yıl önce bir gün her şey sona ermişti. Ginger tam bir dansın ortasında uzaklaşmış ve Nan kendisini Charley'nin kollarına bırakmıştı. Tıpkı onu öldürdükten sonraki anlarda olduğu gibi. Charley onunla korudaki yolda vals yapmıştı. Nan'in ince ve hafif vücudunu kavramak kolaydı. Kızın onun omzuna dayadığı başı sallanıp durmuştu.

Charley bu anı canlanır canlanmaz bodruma koşmuş, kızın ayağındaki payetli dans iskarpiniyle lastik ayakkabının teklerini kutudan almıştı. Onları göğsüne bastırmış, streodan yükselen müziğe uyarak dans etmişti. Bu tıpkı Nan'le tekrar beraber olmaya benziyordu. Charley o zaman ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Önce salona gizli bir video kamerası yerleştirmişti. Böylece olacakların her anının zevkini sonradan tekrar çıkaracaktı. Sonra

kızları teker teker eve getirmeye başlamıştı. Erin orada ölen sekizinci kızdı. Ama o evin etrafındaki koruda yatan diğer güzellere katılmayacaktı. Charley, Erin'in cesedini bu gece götürecekti. Ölüyü nereye bırakacağını da çok iyi biliyordu.

Steyşını sessizce evin arka tarafına doğru sürdü ve bodruma açılan madeni kapının önünde durdurdu. Heyecandan kesik kesik soluyordu. Taşıtın arka kapısını açmak için uzandı, sonra da kararsızca durakladı. İçgüdüleri ona fazla gecikmemesini söylüyor, adamı uyarıyordu. Erin'in cesedini derin dondurucudan alıp arabaya taşımalı, kente dönerek ölüyü Batı Yakası Karayoluna paralel ve artık terk edilmiş olan Elli Altıncı Sokak rıhtımına bırakmalıydı. Ama Erin'i videoda seyretmek, kızla bir kerecik daha dans etmek fikri de dayanılacak gibi değildi.

Charley telaşla evin köşesini dönerek ön kapıya gitti ve içeri girip ışığı yaktı. Paltosunu çıkarmadan salondaki videoya doğru koştu. Erin'in bandı diğerleri gibi setin üzerinde duruyordu. Kaseti videoya yerleştirdi. Sonra da sabırsızca gülümseyerek kanepede arkasına yaslandı.

Film başladı.

> Erin gülümseyerek kapıdan giriyor ve evi çok beğendiği için sevinçle bağırıyordu. «Ne güzel yer. Seni kıskanıyorum.» Charley ikisi için içki hazırlıyordu. Erin kanepeye oturarak ayaklarını altına alıyordu. Charley ise onun karşısındaki koltuğa oturduktan sonra bir ara kalkıyor ve şömineyi yakıyordu.
>
> Kız, «Onu boşu boşuna yakma,» diyordu. «Artık dönmem gerekiyor.»
>
> Adam, «Yarım saat için bile buna değer,» diye cevap veriyordu. Sonra müzik setini açıyor ve odaya hafif, yumuşak, tatlı bir ses yayılıyordu. Charley bin dokuz yüz kırkların şarkılarını çalıyordu. «Seninle bir daha 'Rainbow Room'da buluşacağız,'» diyordu. «Sen de dans etmekten benim kadar hoşlanıyordun.»

Erin gülüyordu. Yanındaki lambanın ışığı saçlarının kızılını daha belirginleştiriyordu. «İlanına cevap verirken açıkladığım gibi ben dans etmeyi severim.»

Charley ayağa kalkarak ellerini uzatıyordu. «Şimdi dans etmeye ne dersin?» Sonra aklına bir şey gelmiş gibi ekliyordu. «Bir dakika, bir dakika! Şu işi doğru dürüst yapalım. Kaç numara ayakkabı giyiyorsun? Otuz beş? Otuz altı? Otuz yedi?»

«Otuz altı. Dar kalıp.»

«Harika! İster inan ister inanma burada tam ayağına göre dans ayakkabıları var. Kız kardeşim ayakkabı ısmarlamıştı. Onları gidip mağazadan almamı istedi. Ben de iyi bir ağabey gibi bu isteğini yerine getirdim. Ama kız kardeşim sonra telefon ederek, 'Onları geri götür,' dedi. 'Daha beğendiğim bir model buldum.'»

Erin de adamın kahkahalarına katılıyordu. «İşte kız kardeşlerden de böyle şeyler beklenir.»

«Ayakkabıları geri götürmek zahmetine katlanacak değilim.» Kamera Erin'i izliyordu. Kız gülümsüyor ve odada memnun memnun çevresine bakınıyordu.

Charley o akşam yatak odasına çıkarak kutuların durduğu dolabı açmış, yeni ayakkabıların kutularını rafa düzenle dizmişti. Erin için beğendiği modelden çeşitli büyüklükte ayakkabılar almıştı. Pembeli gümüşlü iskarpinler. Bunların burun ve topukları açıktı. Topukları birer çivi kadar ince, bileklerindeki bağlar saydamdı sanki. Charley otuz altı numara ayakkabıları alarak aşağıya inmişti. Bunlar hâlâ ince kâğıda sarılıydılar.

«Şunları bir dene, Erin...»

Kız yine de kuşkulanmıyordu. «Ah, çok güzel bunlar.»

Charley yere diz çökerek Erin'in kısa deri botlarını çıkarıyordu. Kızın ayaklarını okşamaya da kalkışmıyordu. Erin, «Bütün bunlara gerek yok...» diyordu ama adam kıza iskarpinleri giydiriyordu.

«Cumartesi gecesi Rainbow Room'a giderken bu ayakkabıları giyeceğine söz verir misin?»

Erin sağ ayağını yerden biraz kaldırıyor ve iskarpinin güzelliğini seyrederken gülümsüyordu. «Bunları hediye olarak kabul edemem.»

«Lütfen...» Charley başını kaldırarak genç kıza tebessüm ediyordu.

«Şey... Onları senden satın alayım... işin garibi nedir biliyor musun? Bu ayakkabılar yeni elbiseme çok uyuyorlar. Onu bir defa giydim.»

Charley, «Seni o elbiseyle gördüm...» dememek için kendini zor tutuyordu. Onun yerine, «Ödemeden sonra söz ederiz...» diye mırıldandı. Sonra elini kızın ayak bileğine koyuyor ve onu düşündürmeye başlayacak kadar öyle tutuyordu. Sonra kalkarak streoya gidiyordu. Özel olarak hazırladığı kaset yerindeydi.

İlk şarkı, 'Sen Gelinceye Kadar'dı. Tommy Dorsey parçayı çalmaya başlıyor ve genç Frank Sinatra'nın unutulmayacak sesi salonu dolduruyordu.

Charley geri dönerek Erin'in eline uzanıyordu. «Gel, biraz çalışalım.»

Erin'in gözlerinde adamın beklediği o ifade beliriyordu. Kızın ters bir şeyler olduğunu anlamaya başladığını belirten o ifade. Erin'in Charley'nin konuşması ve tavırlarında bir değişiklik olduğunu farkettiği belliydi artık.

Erin de diğerleri gibiydi. Diğer kızlar da aynı tepkiyi göstermişlerdi. Çabucak, endişeyle konuşmaya başlamışlardı.

«Artık kente dönsem iyi olur. Yarın sabah erkenden randevum var.»

«Bir tek dans.»

«Pekâlâ...» Erin, istemeye istemeye razı oluyordu.

Dans etmeye başladıklarında kız biraz rahatlıyordu. Diğer kızların hepsi de iyi dans ediyorlardı, ama Erin kusursuzdu. Charley belki Nan'den de üstün, diye düşünüyor, sonra vefasızca davrandığı için utanıyordu. Erin kollarında bir tüy kadar hafif, hareketleri zarifti. Ama, 'Sen gelinceye Kadar', sona erdiği zaman Charley'nin kollarından sıyrılarak geriliyordu. «Gitme zamanı geldi.»

Sonra adam, «Hiçbir yere gitmeyeceksin,» diyor ve kız da koşmaya başlıyordu. Diğerleri gibi Erin'in ayakları da Charley'nin sevgiyle cilaladığı zeminde kayıyordu. Kız adamdan kaçmaya çalışırken ayakkabılar birer düşmana dönüşüyorlardı. Erin kapıya erişiyor ama sürgüyü açamıyordu. Alarm sistemindeki panik düğmesine basıyor ve bunun sadece bir alay olduğunu anlıyordu. Düğmeden boğuk, delice bir kahkaha yükseliyordu. Bu alay, Charley kızların gırtlaklarına doğru uzanırken çoğunun hıçkırarak ağlamasına neden oluyordu.

Erin olayı Charley'yi özel olarak doyurmuştu.

Kız sonunda yalvarmanın bir işe yaramayacağını anlıyordu. Olağanüstü bir güçle adamla boğuşmaya başlıyordu. İnce boynunu saran elleri tırmalıyordu. Ancak adam Erin'in boynundaki altından yapılmış ağır kolyeyi çekerek kırdığı zaman kendini kaybetmeye başlayan kız, «Ah, Tanrım, lütfen bana yardım et...» diye fısıldıyordu. «Ah, babacığım...»

Erin öldükten sonra Charley onunla tekrar dans ediyordu. Artık o güzel vücut kendisine hiç karşı koymuyordu. Erin onun Ginger'ı, Rita'sı, Leslie'si, Nan'i ve diğer güzelleriydi. Müzik sona erdiğinde kızın sol ayağındaki iskarpini çıkarıyor ve ona tekrar botunun tekini giydiriyordu.

Charley kızın cesedini bodruma indirirken bant da sona eriyordu. Erin'i derin dondurucunun içine yatırmış, iskarpinle botun tekini de kutuya yerleştirmişti.

Charley kanepeden kalkarak içini çekti. Bandı sararak videodan çıkardı, seti kapattı. Erin için hazırladığı müzik kaseti hâlâ yerindeydi, düğmeye bastı.

Müzik odaya yayılırken Charley de çabucak aşağıya inerek derin dondurucunun kapağını açtı. Erin'in cansız yüzüne, buz mavisi cildinin altındaki morumsu damarlara bakarak, «Çok güzel, çok güzel,» deyip içini çekti. Şefkatle kıza doğru uzandı.

Charley ilk defa dondurduğu bir kızla dans ediyordu. Bu farklı ama heyecan verici bir olaydı. Erin'in kol ve bacakları artık esnek değillerdi. Onu eğerken beli bükülmüyordu. Erin yanağını adamın boynuna dayamıştı. Charley de çenesini kızın kızıl saçlarına. Eskiden yumuşacık olan bu saçlar şimdi buzlanıp kaskatı kesilmişlerdi. Dakikalar geçti. Charley üçüncü şarkı sona ererken kızı döndürdü. Sonra da memnuniyetle, durarak selam verdi.

Her şey on beş yıl önce Nan yüzünden başladı, diye düşündü. On üç Martta. Tıpkı Nan'i öptüğü gibi Erin'i de dudaklarından öptü. Artık on üç Marta yirmi bir gün kalmıştı. Charley o zamana kadar Darcy'yi de buraya getirecek ve böylece her şey sona erecekti.

Erin'in bluzunun ıslak olduğunu farketti. Onu kente götürmesi gerekiyordu. Kıza bir koluyla sarılarak onu streoya doğru

sürükledi. Düğmeleri çevirirken Erin'in donmuş parmağından yüzüğünün düştüğünü farketmedi. Bu üzerinde altından bir E harfi olan oniks bir yüzüktü. Charley yüzük yere düşerken çıkan hafif sesi de duymadı. Sonra yüzüğün bir kısmı halının püsküllerinin altına girdi.

V
22 Şubat
CUMA

Darcy dalgın dalgın, döşediği dairenin planlarına baktı. Katın sahibi bir yıl Avrupa'da kalacağı için isteklerini kesin bir biçimde açıklamıştı. «Katı, möbleli olarak kiraya vermek istiyorum. Ama kendi eşyalarımı depoya kaldıracağım. Birinin sigarasıyla halımı ya da kanepemi yakmasını istemiyorum. Burayı ucuza ama zevkli döşeyin. Bu konuda çok yetenekli olduğunuzu duydum.»

Darcy bir gün önce karakoldan çıktıktan sonra New Jersey'de Old Tapp'an'a gitmek için kendini zorlamıştı. Gazetedeki 'Taşınıyoruz/Her şeyi satmak zorundayız,' başlıklı ilan dikkatini çekmiş ve orada gerçekten de güzel eşyalardan oluşan bir hazine bulmuştu. Üstelik bedava denilecek kadar da ucuzdular. Eşyalardan bazıları bu kata uygundu. Darcy geri kalanları ise ileridekı işler için saklayacaktı.

Kız kalemiyle eskiz defterini aldı. «Kanepe uzun duvarın önüne konulacak... Pencereye doğru. Sonra...» Kalemi bırakarak yüzünü avuçlarına gömdü. Çaresizce, bu işi bitirmeliyim... diye düşündü. Dikkatimi işime vermeliyim.

Birdenbire hayallere daldı. Üniversitenin son sınıfında, mezuniyet sınavlarına çalışıyorlardı. Erin'le odalarına kapanıp, kitapları açmışlardı. Yandaki odadan Bruce Spiringsteen'in bir şarkısı geliyordu. Duvarların arasından geçerek yankılanıyor, onları sınavların bitişini kutlayan öğrencilere katılmaya davet ediyordu. Erin, «Darce,» diye yakınıyordu. «Bruce'un müziğini duyduğum zaman kendimi derslere veremiyorum.»

«Bunu yapmak zorundasın. Belki kulaklarımızı tıkamak için bir şeyler buluruz.»

Erin yüzünde muzipce bir ifadeyle, «Benim daha güzel bir fikrim var,» diyordu.

Böylece gidip üniversite kitaplığına saklanıyor ve orada tam bir sessizlik içinde sabaha kadar çalışıyorlardı. Şafak sökerken de bir pencereden dışarı çıkıyorlardı...

Darcy dudağını ısırdı. Yine ağlamak üzere olduğunun farkındaydı. Gözlerini aceleyle kurulayarak telefona uzandı ve Nona'yı aradı. «Seninle dün gece konuşmak istedim ama evde yoktun.» Kadına Erin'in evine gidişini, Jay Stratton'u, Bertolini gerdanlığını arayışlarını ve kayıp pırlantaları anlattı.

«Stratton, sigorta şirketine başvurmadan önce Erin'in ortaya çıkması için birkaç gün bekleyecek. Polis kayıp duyurumu kabul etmiyor. Çünkü bu Erin'in hareket özgürlüğünü kısıtlamak olurmuş.»

Nona, öfkeyle, «Amma da saçma laf,» dedi.

«Tabii saçma! Nona, Erin salı gecesi ilanına cevap verdiği bir adamla buluşacaktı. Bu durum beni endişelendiriyor. Sana mektup yazan o FBI ajanını arayıp onunla konuşmanın bir yararı olur mu dersin?»

Bev birkaç dakika sonra Darcy'nin bürosunun kapısından başını içeri uzattı. «Seni rahatsız etmek istemezdim ama Nona arıyor.» Yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. Darcy ona Erin'in ortadan kaybolduğunu anlatmıştı.

Nona kısaca, «FBI ajanına beni araması için haber bıraktım,» dedi. «Daha sonra seni ararım.»

«Seninle konuşmak isterse ben de yanında olmalıyım.»

Darcy telefonu kaparken gözü kahve ibriğine ilişti.

Erin kitaplığa saklandıkları o gece bir termos dolusu koyu kahve getirmiş, ikinci fincanlarını içtikten sonra da, «Bu, 'gri hücreler'in canlanmalarını sağlıyor,» demişti. Darcy de iki fincan kahve içtikten sonra dikkatini evin planına verebildi. Eskiz defterine uzanırken, «Sen her zaman haklısındır, Erin-*go-bragh,*» diye mırıldandı.

Vince D'Ambrosio, Federal Plaza'daki FBI Merkezinin toplantı salonundan, yirmi sekizinci kattaki bürosuna döndü. Uzun boylu, zayıf bir adamdı. Onu gören New Jersey Montvale'deki St.Joe lisesinde kırdığı koşu rekorunu yirmi beş yıl sonra yine tekrarlayabileceğini anlardı.

Ajan kızılımsı kumral saçlarını kısa kestirmişti. Dost bakışlı kahverengi gözleri iri, yüzü de inceydi. Çabucak gülümseyen insanlardandı Vince. Herkes Vince D'Ambrosio'ya hemen ısınır ve güvenirdi.

Adam, Vietnam'da suçları soruşturma subayı olarak hizmet görmüş Amerika'ya döndüğü zaman da psikoloji konusundaki eğitimini tamamlayarak master yapmıştı. On yıl önce Washington D.C. yakınında, Quantico Deniz Piyadesi Üssündeki FBI eğitim akademisinde 'Şiddetli Suçlar İşleyen Kimseleri Yakalama Programı'nın oluşturulmasına yardım etmişti. VİCAP diye bilinen bu program ülke çapındaki bilgisayara bağlı bir ana dosyadan oluşuyordu. Özellikle bir dizi cinayet işleyen katillerin üzerinde durulmaktaydı.

Vince bugün de New York'taki VİCAP kurslarına devam eden polislerle onları uyarmak için bir toplantı yapmıştı. Bilgisayar birbirleriyle ilişkisi yokmuş gibi gözüken cinayetleri izlerken bir uyarı işareti vermişti. Manhattan'da arka arkaya cinayet işleyen bir katil olması ihtimali vardı.

Vince birkaç hafta boyunca aynı tatsız haberleri anlatmıştı.

«Bildiğiniz gibi VİCAP şimdiye kadar aralarında hiçbir ilişki olmadığı sanılan vakaları birbirine bağlamayı başarıyor. VİCAP'ın analizci ve araştırmacıları bizi uyardılar. Son iki yıl içerisinde ortadan kaybolan altı genç kız arasında bir bağlantı olabileceğini söylediler.

«Hepsinin de New York'ta daireleri vardı. Kimse onların kayboldukları sırada New York'ta olup olmadıklarını bilmiyor. Adları resmi kayıp şahıslar listesine geçirildi. Ama şimdi bunun bir hata olduğuna inanıyoruz. Bu kızlar öldürülmüş olabilirler.

«Kızlar arasındaki benzerlik çok şaşırtıcı. Hepsi ince ve çok çekici genç kadınlar. Yaşları yirmi ikiyle otuz dört arasında değişiyor. İyi eğitim görmüşler ve durumları iyi olan ailelerin kızları. Hepsi de oldukça sempatik. Ve son olarak... hepsi de kişisel ilanlara devamlı cevap veriyorlarmış. Ben New York'ta gazetelere ilan veren bir caninin dolaştığına inanıyorum. Üstelik o çok da zeki.

«Eğer yanılmıyorsak o zaman katilin bir profilini de çizebiliriz. İyi eğitim görmüş, deneyimli biri. Yaşı yirmi sekizle kırk arası. Fiziki bakımdan çekici, çünkü genç kadınlar kaba saba biriyle ilgilenmezlerdi. Belki adam şimdiye kadar şiddete başvurmadığı için tutuklanmadı. Ama yetişme çağlarında röntgencilik yapmış olabilir. Belki okuldayken kadınların çamaşırlarını çalmaya meraklıydı.»

Dedektifler giderlerken kaybolan genç kadınlarla ilgili raporlara özellikle dikkat edeceklerine söz verdiler. Altıncı Karakoldan Dean Thompson geride kaldı. Vince'le Vietnam'da tanışmışlar ve dostluklarını yıllar boyu sürdürmüşlerdi.

«Vince, dün genç bir kız bana geldi. Erin Kelley adlı arkadaşının kaybolduğunu söyledi. Kız salı gecesi ortadan kaybolmuş ve onu bir daha gören olmamış. Erin adlı bu kız senin tarifine uyuyor. *Ve* o da kişisel ilanlara cevap veriyormuş. Ben bu olayın peşini bırakmayacağım.»

«Bana da haber ver.»

Vince şimdi masasındaki mesaj pusulalarını gözden geçiri-

yordu. Nona Roberts'in kendisini aradığını anlayınca memnun bir tavırla başını salladı. Kadının numarasını çevirerek sekretere adını verdi. Kız onu hemen Nona'ya bağladı.

Ancak Nona endişeyle konuşmaya başladığında ajanın kaşları çatıldı. «Hazırladığım belgesel için kişisel ilanlara cevap vermeye razı ettiğim Erin Kelley adlı kız salı gecesinden beri kayıp. Bir kaza ya da daha kötü bir şey olmasaydı Erin aniden ortadan kaybolmazdı. Bundan eminim.»

Vince, «Saat üçte görüşelim,» dedi. «Bu saat sizin için uygun mu?» Telefonu kapadıktan sonra yüksek sesle ekledi. «Biri daha!»

Nona, Darcy'yi arayıp Vince D'Ambrosio'nun geleceğini haber verdikten bir dakika sonra beklenmedik bir şey oldu. Hudson Kablolu Televizyon istasyonunun tek sahibi Austin Hamilton kadını görmeye geldi.

Hamilton'un buz gibi alaylı tavırları, yanında çalışanları ürkütürdü. Nona adama, kişisel ilanlarla ilgili bir belgesel hazırlamalarını önerdiğinde, «Her zaman kaybetmeye mahkum insanlar yine onlara benzeyen kimselerle buluşuyorlarsa, bu kimi ilgilendirir,» demişti. Ama kadın yine de onu ikna etmeyi başarmıştı.

Hamilton'a dergi ve gazetelerde çıkan sayfa sayfa ilanı göstermiş, «Bu toplumumuzda görülen sosyal bir fenomen,» diye ısrar etmişti. «Bu ilanları vermek ucuz değil ama eski bir hikâye bu. Delikanlı genç kızla tanışmak istiyor. Yaşlanmaya başlamış olan yönetici de zengin bir dulla. Önemli nokta şu: Yakışıklı Prens, Uyuyan Güzeli bulabiliyor mu? Yoksa bu ilanlar gurur kırıcı, zaman kaybına neden olan şeyler mi?»

Hamilton istemeye istemeye bu olaylardan bir hikâye çıkarılabileceğini kabul etmişti. «Benim gençliğimde diğer insanlarla özel bir okulda, üniversitede ya da genç kızların topluma takdim

edildikleri balolarda tanışılırdı. Seçkin birkaç arkadaş edinirdin. Onların yardımıyla toplum açısından seninle eşit olan insanları tanırdın.»

Hamilton altmışında olmasına rağmen hâlâ bir liseli gibi davranıyordu. Son derecede züppeydi. Ama adam Hudson'u da tek başına yaratmıştı ve değişik programlarıyla üç büyük televizyon şebekesine de meydan okuyordu.

Hamilton, Nona'nın odasına girdiğinde çok soğuk davrandı. Adam her zaman kusursuz giyinirdi ama Nona, yine de onun çekici olmadığını düşündü. Patronunun Londra'da Savile Row'da diktirdiği takım elbisesi dar omuzlarını ve kalınlaşmaya başlayan belini gizleyemiyordu. Seyrek ak saçlarını gümüşümsü bir sarıya boyamasına rağmen saçının rengi hiç de doğal durmuyordu. Bazen dostça bir tebessümle bükülebilen ince dudakları bugün adeta birer çizgi halini almıştı. Uçuk mavi gözleri buz gibiydi.

Hamilton hemen konuya girdi. «Nona, senin şu belgeselinden bıktım usandım. Bu binada kişisel ilanlar vermeyen ya da onları cevaplamayan bir tek bekâr bile yok. Sonuçları kıyaslayarak boşuna zaman da kaybediyorlar. Ya şu belgeseli çabucak tamamla, ya da unut.»

Bazen Hamiltön'u yatıştırır, bazen de merakını uyandırırdınız. Nona ikinci yolu seçti. «Bu kişisel ilanlar işinin patlamaya hazır bir bombadan farksız olduğunu bilmiyordum.» Masasından Vincent D'Ambrosio'nun mektubunu alarak adama uzattı.

Hamilton mektubu okurken kaşlarını kaldırdı.

«Ajan saat üçte burada olacak.» Nona yutkundu. «Gördüğün gibi bu kişisel ilanların karanlık bir yanı var. Yakın arkadaşım Erin Kelley salı akşamı böyle ilan veren biriyle buluşmaya gitti ve ortadan kayboldu.»

Hamilton'un burnu önemli haberlerin kokusunu hemen alırdı. Adam bu yüzden öfkesini unutarak, «Arada bir bağ olduğunu mu düşünüyorsun?» dedi.

Nona başını çevirerek dalgın dalgın Darcy'nin iki gün önce

suladığı bitkinin yapraklarının yine sarkmış olduklarını düşündü. «Olmadığını umarım. Bilmiyorum...»

«O adamla konuştuktan sonra bana gel.»

Nona tiksintiyle, içinden, Erin'in ortadan kaybolmasının haber bakımından değerli olacağını düşünüyor ve ağzı sulanıyor, dedi. Adam kendini zorlayarak anlayışlı bir tavır takınmaya çalıştı. «Herhalde arkadaşına bir şey olmamıştır, endişelenme.»

O gittikten sonra Nona'nın sekreteri Connie Frender kapıdan başını uzattı. «Hâlâ hayatta mısın?»

«Ölümün eşiğindeyim.» Nona gülümsemeye çalıştı. Connie ölüm haberleriyle ilgilenen Joan Nye'ın siyah bir karşıtıydı. Nona, kendi kendine, ben hiç yirmi bir yaşında oldum mu, diye sordu. Connie genç, güzel ve akıllı... Matt'in yeni karısı yirmi ikisinde bense yakında kırk birime basacağım. Ne bir sevgilim var, ne de çocuğum. Harika!

Connie, «Bu bekâr, siyah kadın soluk alan herhangi biriyle tanışmak istiyor,» diye güldü. «Mektup yazdığın posta kutularının bazılarından cevap geldi. Onlara bakmaya hazır mısın?»

«Tabii.»

«Biraz daha kahve ister misin? Haşmetli Hamilton'dan sonra herhalde buna ihtiyacın var.»

Nona sevgiyle gülümsedi. «Gerçekten öyle.»

Kız birkaç dakika sonra elinde fincanla döndü. «Nona, Matt telefonda. Ona toplantıda olduğunu söyledim ama dinlemedi. Konu çok önemliymiş.»

«Bundan eminim.» Nona, sekreteri kapıyı arkasından kapatıncaya kadar bekledi. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra telefona uzandı. Matthew... diye düşündü. İsminin anlamı neydi. Ah, evet. 'Tanrının hediyesi.' Ne hediye ya... Sonra, «Merhaba, Matt,» dedi. «Nasılsın? Ya liseli güzelimiz?»

«Nona, iğneli konuşmasan olmaz mı?» Matt her zaman böyle aksi miydi?

«Hayır, olmaz!» İçinden, kahretsin, dedi. Neredeyse iki yıl oldu ama onunla konuşurken hâlâ acı çekiyorum.

«Düşünüyordum da... Neden evdeki hissemi satın almıyorsun? Jeanie, Hamptons'lardan hoşlanmıyor. Piyasa hâlâ berbat. Onun için hissemi sana ucuza satarım. Sen nasıl olsa ailenden borç alabilirsin.»

Nona, beleşçi Matt, diye düşündü. O küçük kızla evlenmek onu bu hallere düşürdü. Sonra, usulca, «O evi istemiyorum,» dedi. «Bu evi sattıktan sonra yeni bir yer alacağım.»

«Nona, sen o evi çok seversin. Bunu beni cezalandırmak için yapıyorsun.»

Nona, «Görüşürüz...» diyerek telefonu kapattı. İçin için de yanılıyorsun, Matt, diye ekledi. O evi, beraber aldığımız için seviyordum. İlk gece olayı kutlamak için istakoz pişirmiştik. Ondan sonraki yıl dönümlerinde başka şeyler yapardık. Ve ben artık her şeye yeniden başlamak istiyorum. Anılar olmamalı.

Nona yeni mektupları okumaya başladı. Son zamanlarda gazetelere ilan veren yüzden fazla insana mektup yazarak onlardan deneyimlerini kendisiyle paylaşmalarını istemişti. Televizyon spikeri Guy Finch'in yardımını sağlamayı da başarmıştı. Adam kişisel ilanlardan söz edip izleyicileri bu konudaki deneyimlerini anlatmaya çağırmıştı. Bunun çok yararı da olmuştu. Küçük bir grup olaydan sevinçle söz ediyordu. «Dünyanın en hoş insanı ve onunla nişanlandık...» «Birlikte yaşıyoruz...» «Evlendik...»

Ama kişisel ilanlardan yararlananlardan çoğu hayal kırıklığına uğramıştı. «İş adamı olduğunu söyledi, oysa beş parası yokmuş. Daha ilk buluşmamızda benden borç istedi.» «Kadın yemek boyunca beni eleştirdi. 'İlanda kendinden 'çekici' diye söz etmen küstahlık,' dedi. Kendimi öyle kötü hissettim ki!» «İlana cevap verdikten sonra geceleri birileri telefon edip açık saçık sözler söylemeye başladı.» «İşten eve döndüğüm de kapının önündeki basamaklara oturmuş kokain çekiyordu.»

Birkaç mektubun altında imza yoktu. «Kim olduğumu bilmenizi istemiyorum. Ama kişisel ilanlar sayesinde tanıştığım adamlardan birinin evimi soyan o hırsız olduğundan eminim.» «Kırk yaşlarında çok çekici bir yöneticiyi evime getirdim. Ama on yedi yaşındaki kızımı öpmeye kalktı.»

Nona son mektubu okurken çok sarsıldı. Bu Lancaster'de oturan bir kadından geliyordu. «Bir aktris olan yirmi iki yaşındaki kızım hemen hemen iki yıl önce kayboldu. Telefonuna cevap vermeyince kalkıp New York'a gittik. Evine girdiğimizde onun birkaç günden beri oraya dönmemiş olduğunu anladık. Çılgın gibiyiz. Kızımızın izini bile bulamadık.»

Nona, «Tanrım...» dedi. «Ah, Tanrım! Yalvarırım Erin'in başına bir şey gelmemiş olsun.» Titreyen elleriyle mektupları ayırmaya başladı. Bunlardan ilginç olanlarını üç dosyadan birine koyuyordu. 'Mutlu Olanlar', 'Hayal Kırıklığına Uğrayanlar,' ve 'Ciddi Problemler,' dosyalarına.

Connie saat birde ona sandviç getirdi. Nona ikiye kadar programa katılmalarını istediği kişilere mektup yazdı. Programda bir psikiyatri uzmanı ya da bir psikoloğun bulunması gerektiğini düşünüyordu. Bu uzman programın sonunda kişisel ilanlar olayını tahlil edebilirdi.

Vincent D'Ambrosio üçe çeyrek kala geldi. Connie, Nona'ya, «Erken geldiğini biliyor,» dedi. «Ama bekleyebilirmiş...»

«Hayır, hayır. Onu hemen içeri al.»

Vince D'ambrosio daha bir dakika geçmeden Nona Roberts'in odasındaki yeşil kanepenin ne kadar rahatsız olduğunu unuttu. İnsanları iyi anladığına inanırdı ve Nona'dan hemen hoşlanmıştı. Nazik ama açık sözlü bir kadın olan Nona'nın görünüşü de ajanın hoşuna gitmişti. Pek güzel değildi ama çekiciydi. Özellikle düşünceli iri kahverengi gözleri... Nona fazla makyaj yapmamıştı. Kadının koyu sarı saçlarındaki kırları da beğendi Vince. Eski karısı Alice sarışındı ama mısır püskülü gibi saçlarını sık sık gittiği ünlü kuaför Vidal Sassoon'a borçluydu. Neyse, Alice artık bütün bunların parasını verebilecek durumda olan bir adamla evlenmişti.

Nona'nın çok endişeli olduğu belliydi. «Mektubunuz, son

aldığım cevaplara çok uyuyor,» dedi. «Bana gelen mektuplarda hırsızlar, dolandırıcılar, uyuşturucu müptelaları, sulu zamparalar ve sapıklarla tanıştıklarından söz ediyorlar. Ve şimdi de...» Dudağını ısırdı. «Şimdi de biri ortadan kayboldu. O kişisel bir ilana cevap vermeyi aklının köşesinden bile geçirmezdi. Bu işi bana yardım etmek için yaptı.»

«Bana ondan söz edin.»

Nona, Vince D'Ambrosio onu boş yere teselliye çalışarak zaman kaybettirmediği için minnet duydu. «Erin yirmi yedi, yirmi sekiz yaşında. Onunla altı ay önce gittiğim spor salonunda tanıştım. O, Darcy Scott ve ben aynı dans derslerine devam ediyorduk. Sonunda arkadaş olduk. Darcy birkaç dakika sonra burada olacak.» Lancester'deki kadından gelen mektubu ajana uzattı. «Bu yeni geldi.»

Vince mektubu çabucak okuduktan sonra bir ıslık çaldı. «Bu olayı bize bildirmediler, kızın adı listemizde yok. Böylece kayıp kızların sayısı yediye çıkmış oluyor.»

Darcy taksiyle Nona'ya giderken Erin'le kayak yaptıkları günü hatırladı. O sırada üniversitenin ikinci sınıfındalardı. Yamaçlar buz tutmuştu. Bu yüzden kayakçıların çoğu otele erken dönmüşlerdi. Ama o ısrar ettiği için Erin'le son bir defa tepeden aşağıya kaymışlardı. Arkadaşı buza çarparak düşmüş ve bacağı kırılmıştı.

Hastahanede doktor, çok üzgün olan Darcy'yi teselliye çalışmıştı. «O kadar endişelenmeyin. Bacağı iyileşecek.»

Darcy, «Endişelenmiyorum,» demişti. «Kendimi çok suçlu hissediyorum. Erin kaymamızı istememişti.»

Darcy, Nona'nın odasına girerek Vince'le tanıştırıldığı sırada yine aynı şeyleri duyduğunu farketti. Erin'i ilanlara cevap vermesi için zorlamıştı.

Kız, ajana «Nona bize bunu deneyip denemeyeceğimizi sordu,» diye açıkladı. «Erin'i ben ikna ettim.»

Darcy son günlerin olaylarını anlatırken Vince de not tutuyordu. Kasayı açmalarından, Bertolini gerdanlığını Stratton'a verişinden ve kaybolan pırlantalardan söz ettiği zaman adamın tavırlarının değiştiğini de farketti.

Vince, kıza Erin'in ailesini sordu.

Darcy, gözlerini ellerine dikti. «Babası son birkaç yıldır Massachusettes'de bir klinikte yatıyor. Artık olanların pek farkında değil. Onun dışında Erin'in en yakını benim.»

Vince, Darcy'nin gözlerindeki acıyı farketmişti. «Bence iyi bir arkadaş sürüyle akrabadan daha iyidir...»

Kız gülümsemeye çalışarak, «Erin Aristo'nun şu sözlerini sık sık tekrarlardı. 'Arkadaş nedir? İki vücutta yaşayan bir tek ruh.'»

Nona ayağa kalkarak Darcy'nin yanında durdu. Kızı teselli etmek istercesine elini onun omzuna koydu. Vince'e bakarak, «Erin'i bulmak için ne yapabiliriz?» diye sordu.

Petey Potters yıllar önce inşaatlarda çalışmıştı. Kendisini dinleyecek birini bulduğu zaman, «Hem de çok büyük inşaatlarda çalışırdım,» diye övünürdü. «O putrellere çıkardım...»

Kırk yıl sonra bile bu anılar evsiz barksız serseri Petey Potters'ın içini ısıtıyordu. Batı Elli Altıncı Sokağın ucunda, artık terkedilmiş olan rıhtıma kendisi için bir yer yapmıştı. Barınağı tahta, teneke ve paçavralardan oluşan bir çadıra benziyordu.

Petey'nin ihtiyaç duyduğu şeyler çok azdı. Şarap, sigara ve biraz yiyecek. Çöp tenekelerinde depozito parasını alabileceği sürüyle şişe oluyordu. Petey para kazanmaya karar verdiğinde eline bir şişe suyla sünger alıp Elli Altıncı Sokağın, Batı Yakası Karakoluyla birleştiği noktada duruyordu. Hiçbir şoför adamın pencerelerini kirletmesini istemediği halde kovmaya da cesaret edemiyordu. Sonuçta serseri arabanın boyasını kasten çizebilirdi, ama Petey öyle biri değildi.

Petey'nin işleri bir gün önce iyi gitmiş, on sekiz dolar kazanmıştı. Bu parayla ucuz kırmızı şarap, sigara ve büyük bir sandviç almıştı.

Çadırına girerek eski battaniyesine sarılmıştı. Kafasındaki kayak şapkası ve yırtık pırtık paltosunun yakasındaki kürk onu iyi ısıtıyordu. Şarabı sandviçini yerken bitirmiş, sonra da sigara içerek diğer şişedeki içkiyi yudumlamaya başlamıştı. İyice ısınarak gevşemiş, mutlulukla sarhoş olmuştu.

Sonra bir arabanın durduğunu farketmiş, kendini zorlayarak ayılmaya çalışmıştı. Burası onun yeriydi. Polislerin çadırını yıkmalarına izin veremezdi. Ama, hayır. Polisler gecenin bu saatinde böyle şeylerle ilgilenmezlerdi.

Belki de uyuşturucu alışkanlığı olan biri gelmişti. Petey boş şarap şişesini kavradı. «Buraya gelirse pişman olur!» Ama gelen giden olmadı. Yaşlı şarapçı birkaç dakika sonra arabanın tekrar hareket ettiğini duydu. Dikkatle başını uzatıp dışarıya baktı. Stop lambaları bomboş uzanan Batı Yakası Karayolunda uzaklaşarak gözden kayboldu. Petey son şişeye uzanırken, «Belki birinin çişi gelmişti,» dedi.

Petey uyandığında akşam oluyordu. Şakakları zonkluyor, midesi yanıyordu. Ağzının içiyse bir kuş kafesinin dibinden farksızdı. Serseri doğrulduğunda üç boş şarap şişesinin onu teselli edemeyeceğini biliyordu. Ama paltosunun cebinde yirmi sent buldu. Sessizce, «Çok acıktım,» diye sızlandı. Çadırın kapısı görevini yapan teneke levhanın yanından başını uzattı. «Akşam oluyor...» Rıhtımdaki gölgeler iyice uzamıştı. Petey'nin gözü gölgeye benzemeyen bir şeye takıldı. Gözlerini kısarak baktı. Usulca küfrettikten sonra kendini zorlayarak ayağa kalktı. Bacakları kaskatı kesilmişti. Sendeleyerek rıhtımda yatan o şeye doğru gitti.

İnce, genç bir kızdı bu. Kızıl saçları yüzünü çevreliyordu. Petey kızın ölmüş olduğundan emindi. Bir gerdanlık kıvrılarak boğazına sarılmıştı. Kızın üstünde bir bluzla pantolon vardı. Ayakkabıları da birbirine uymuyordu.

Gerdanlık sönükleşmekte olan ışığın altında pırıldıyordu. «Al-

tın! Gerçek altın.» Petey sinirli sinirli dudaklarını yaladı. Bir ölüye dokunacağı için bütün cesaretini toplamaya çalışarak, uzandı. Gerdanlığın klipsini açmaya çalıştı ama bunu başaramadı. «Tanrım! Kız buz gibi.» Kolyeyi koparmak istemiyordu. «Uzun mu acaba? Kızın başından çıkarabilir miyim?» Şarapçı kızın mavi damarlı, çürümüş boynuna bakmamaya çalışarak kalın zinciri çekiştirdi. Bunu Erin'in başından çıkarırken kızın yüzünde kirli parmaklarının izi kaldı. Petey kolyeyi cebine attı. «Şu küpeler. Onlar da güzel...»

Şarapçı bir an durakladı. Uzaklardan bir devriye arabası sireninin iniltiye benzeyen sesi gelmişti. Petey ürkmüş bir tavşan gibi sıçradı. O sırada küpeleri de unuttu. Burada kalması doğru olmayacaktı. Eşyalarını almalı, kendine başka bir sığınak bulmalıydı. Ceset bulunduğu zaman orada olması polislere yetecekti.

Petey başının derde girebileceğini anlar anlamaz kendine geldi. Sendeleyerek çadırına koştu. Eşyalarının hepsini; yastığı, birkaç çift çorap, çamaşır, pazen bir gömlek, bir kaşık, tabak ve fincan, kibritler, sigara, soğuk geceler için eski gazeteler, v.b. eşyalarını eski battaniyeye sarıp on beş dakika sonra ortadan kayboldu.

Cuma akşamı saat altıya çeyrek kala Wanda Libbey, yeni BMW'siyle oldukça kalabalık olan Batı Yakası Karayolunda ağır ağır ilerlemeye çalışıyordu. Beşinci Caddedeki mağazalardan güzel şeyler aldığı için hayatından memnundu.

Kadın bunları düşünürken yandaki pencereden bir el uzanıp çantasını kapıverdi.

Bir devriye arabası Elli Beşinci Sokaktan Batıya doğru gidi-

yordu. Direksiyondaki memur birdenbire dikleşti. «O da nesi?» Karayolunun girişinde trafik durmuş, herkes arabasından iniyordu. «Bir bakalım.» Sireni çalarak, ustalıkla diğer arabaların arasından geçtiler.

Wanda hâlâ öfke ve üzüntüyle bağırıyordu. Bir blok ötedeki rıhtımı işaret ederek, «Çantam!» dedi. «Hırsız çantamı kapıp o tarafa kaçtı!»

«Haydi, gidelim!» Devriye arabası önce sola döndü, sonra sağa. Gürültüyle rıhtıma indiler. Diğer memur projektörleri yaktı. Işıklar, Petey'nin terk ettiği çadırı aydınlattı. «Ben şunun içine bir bakayım.» Sonra durakladı. «Hey, şuraya bak! İleriye! Nedir o?»

Erin Kelley'nin vücudu ince buz tabakası yüzünden ışıldıyordu. Gümüş dans ayakkabısı da öyle. Kızı bulmuşlardı.

Darcy, Vince D'Ambrosio'yla birlikte Nona'nın bürosundan çıktı. Taksiye binerek kızın evine gittiler. Darcy ajana Erin'in randevu defterini ve kişisel ilanlar dosyasını verdi. Vince onları dikkatle inceledi.

«Burada fazla bir şey yok... Arkadaşınızın etrafını çizdiği ilanları kimlerin verdiğini öğrenmeye çalışacağız. Belki Charles North da onlardan biridir.»

Darcy, «Erin biraz dağınıktı,» dedi. «Evine gidip çalışma masasının çekmecelerine tekrar bakabilirim. Belki gözümden kaçan bir şey vardır.»

«Evet, bunun yararı olabilir. Ama endişelenmeyin. North, Philadelphia'dan gelmiş bir avukatsa onu kolaylıkla buluruz.» Vince ayağa kalktı. «Bu işle hemen ilgileneceğim.»

«Ben de hemen Erin'in evine gideceğim. Sizinle beraber çıkayım.» Darcy durakladı. Tele-sekreterin lambası yanıp sönmeye başlamıştı. «Bir dakika bekleyebilir misiniz? Mesajları dinleyeceğim.» Gülümsemeye çalışarak ekledi. «Erin de bir mesaj bırakmış olabilir.»

Darcy'yi iki kişi aramıştı. Kişisel ilanlarla ilgiliydi bunlar. Telefon eden ilk erkek nazikti. «Merhaba, Darcy. Yine şansımı deniyorum. Notun hoşuma gitti. Seninle buluşabileceğimizi umarım. Ben 4358 numaralı posta kutusuyum. David Weld, 555-4890.»

İkincisi ilkinden çok farklıydı. «Buraya bak, Darcy! İlanıma cevap vererek kendi vaktini ve telefona çıkmayarak da benim zamanımı neden boşa harcıyorsun? Bu seni dördüncü arayışım! Ben mesaj bırakmaktan hoşlanmam ama bunu şimdi yapıyorum: Canın cehenneme!»

Vince başını salladı. «Sabırsız biri olmalı. Galiba tasması dar geliyor.»

Darcy, «California'ya giderken tele-sekreteri kapattım,» diye açıkladı. «Herhalde yazdığım birkaç cevap yüzünden beni arayanlar sonunda vazgeçtiler. Erin ise iki hafta kadar önce ilanlara benim adıma cevap vermeye başladı. Beni ilk arayanlar bunlar.»

Gus Boxer bir gün önce boşuna zamanını harcayan kızı karşısında görünce hem şaşırdı, hem de sinirlendi. Darcy'nin Erin Kelley'nin dairesine girmesine kesinlikle izin vermeyecekti ama bunu söylemek için fırsat bulamadı.

Darcy ona, «Erin'in kaybolduğunu FBI'a haber verdik,» dedi. «Olayla ilgilenen ajan çalışma masasını tekrar gözden geçirmemi istedi.»

FBI! Gus endişeyle titredi. Ama o olay çok gerilerde kalmıştı artık. Adam, «Ben de o kız için sizin kadar endişeleniyorum,» diye inledi. «Haydi, gelin.»

Darcy daireye girer girmez bütün ışıkları yaktı. Hava kararıyordu. Bir gün önce burası ona oldukça neşeli görünmüştü ama şimdi Erin dönmediği için onun yokluğunun etkilerini hissediyordu.

Erin'in tele-sekreterinde başka mesaj yoktu. Darcy masanın çekmecelerinde de önemli bir şey bulamadı. Sadece bunlardan

birinde tele-sekreter için boş bir kaset vardı. Darcy, herhalde Ajan D'Ambrosio eski kaseti ister, diye düşündü. Onu çıkararak yerine boş olanını taktı.

Darcy evine döndüğü sırada saat altıya çeyrek vardı. Sıcak bir duş yapmaya karar verdi. Üzerine de sıcak bir şey içecekti.

Darcy altıyı on geçe sabahlığına sarılarak kanepeye yerleşti. Televizyonu açtı. Bir olay vardı anlaşılan. Üçüncü kanalın polis muhabiri John Miller Batı Yakasındaki bir rıhtımın girişinde görülüyordu. Arkasındaki iplerle ayrılmış yerde on iki kadar polis vardı. Darcy sesi yükseltti.

«...kimliği bilinmeyen genç bir kızın cesedi biraz önce bu terkedilmiş rıhtımda bulundu. Kızın boğularak öldürüldüğü anlaşılıyor. Kurban yirmi beş, yirmi altı yaşlarında, kızıl saçlı, zayıf bir kız. Arkasında çok renkli bir bluz ve pantolon var. İşin en garip yanı ayakkabılarının birbirine uymaması. Kurbanın sol ayağında bir bot, sağ ayağında ise bir gece ayakkabısı var.»

Darcy ekrana baka kaldı. «Kızıl saçlar. Renkli bluz.» Noel'de Erin'e üzerinde çeşitli renkler bulunan bir bluz hediye etmiş, arkadaşı da çok beğenmişti. «Yusuf'un Ceketinin bütün renkleri var bunda. Çok hoşuma gitti.»

«Kızıl saçlar. Zayıf. Yusuf'un Ceketi.»

Hazreti Yusuf'un hain ağabeyleri babalarına onun öldüğünü kanıtlamak için peygamberin kanlı ceketini göstermişlerdi.

Darcy her nasılsa Ajan D'Ambrosio'nun ona verdiği kartı çantasında bulmayı başardı.

Vince bürosundan çıkmak üzereydi. On beş yaşındaki oğlu Hank'le Madison Square Garden'da buluşacaktı. Çabucak bir akşam yemeği yiyecek, sonra da maça gideceklerdi. Ajan,

Darcy'yi dinlerken böyle bir şeyi beklediğini biliyordu. Ama bunun böyle çabuk olacağını sanmamıştı.

Kıza, «Bu pek de hayra alamet değil,» dedi. «Cesedin bulunduğu bölgedeki karakolu arayacağım. Siz bekleyin. Sizinle tekrar konuşacağım.»

Vince telefonu kapayarak bu kez Hudson Kablolu Televizyon istasyonunu aradı. Nona hâlâ bürosundaydı. Kadın, «Hemen Darcy'ye gideceğim,» dedi.

Vince kadını uyardı. «Ondan ölüyü teşhis etmesi istenecek.»

Ajan daha sonra karakola telefon etti. Ceset daha cinayet yerinden kaldırılmamıştı. Ölü morga götürüldüğünde Miss Scott'ı alması için bir devriye arabası yollayacaklardı. Vince olayla neden ilgilendiğini açıkladığında Cinayet Şubesinin şefi, «Bize yardım ederseniz çok memnun oluruz,» dedi. «VICAP bilgisayarından yararlanmak istiyoruz.»

Vince, Darcy'yi tekrar arayarak Nona'nın yola çıktığını ve onu alması için bir devriye arabasının gönderileceğini haber verdi. Kız ifadesiz bir sesle, «Teşekkür ederim,» dedi.

Chris Sheridan beşi on geçe galeriden çıkarak, uzun bacaklarıyla hızla yürümeye başladı. Çok başarılı bir hafta geçirmişti. Hafta sonunda da dinlenecekti.

Genç adamın onuncu kattaki dairesi Central Park'a bakıyordu. Chris burayı antika eşyalarla döşemişti. Masalar, lambalar, halılar. Orta çağdan kalma bir goblenin kopyesiyle kaplanmış koltuk ve kanepeler, İngiliz manzaraları.

Salon rahat ve hoştu. Geçen sekiz yıllık sürede pek çok genç kadın bu salonda umutla etraflarına bakınmışlardı.

Chris yatak odasına geçerek uzun kollu bir gömlekle kumaş bir pantolon giydi. Bir martini yaparak saat altı haberleri için televizyonu açtı. Darcy'yle aynı sahneyi seyretti.

Chris öldürülmüş olan kıza çok acıdı. Ailesinin nasıl acı çeke-

çeğini de çok iyi biliyordu. Sonra birdenbire dehşetle sarsıldı. Boğulmuş! Tek ayağında dans ayakkabısı varmış! Ah, Tanrım! Bu kızı anneme o mektubu gönderen kimse öldürmüş olabilir mi? O mektupta Manhattan'da yaşayan, dans eden bir kızın salı gecesi Nan gibi öleceği yazılıydı.

Chris salı günü, annesi kendini aradıktan sonra Darien Polis Şefi Glenn Moore'a telefon etmişti. Moore, Greta'yı görmeye gitmiş ve mektubu almıştı. Kadını, «Endişelenmeyin,» diye teselli etmişti. «Herhalde bunu delinin biri yazdı.» Polis Şefi daha sonra Chris'i arayarak, «Belki mektubu yazan ciddi, ama New York'taki bütün genç kızları nasıl koruyabiliriz, Chris.»

Genç adam şimdi yine Darien Polis Merkezi'nin numarasını çeviriyordu. Moore, New York'taki olayı henüz duymamıştı. «Hemen FBI'ı arayacağım,» dedi. «Mektubu yazan katilse o zaman bu maddi bir kanıt sayılır. Ama seni uyarmalıyım. Herhalde FBI seninle ve annenle Nan'in ölümü hakkında konuşmak isteyecek. Çok üzgünüm, Chris, annenin ne kadar sarsılacağını biliyorum.»

Vince, Biftek Charlie'nin lokantasının önünde kolunu oğlunun omzuna attı. «Geçen haftadan beri daha da uzadığına yemin edebilirim.» Şimdi gözleri Hank'inkilerle aynı hizadaydı. «Yakında tabağını kafamın üstüne koyup öyle yemek yiyeceksin.»

Hank'in ince yüzü ve burnunun üzerindeki çilleri Vince'e hemen hemen otuz yıl önce aynada gördüğü suratı hatırlatıyordu. Yalnız oğlu gri-mavi gözlerini annesinden almıştı.

İçeri girerek bir masaya yerleştiler. Vince, Darcy Scott'la Nona Roberts'in morga giderek cinayet kurbanının cesedine bakacaklarını düşünmemeye çalıştı. İkisi de çok sarsılacaklardı.

Yemeklerini yerken Hank koşulardan söz etti. «Gelecek cumartesi Randall's Island'da koşacağız. Gelebilir misin?»

«Tabii. Ancak...»

«Ah, biliyorum.» Hank annesinin tersine Vince'in işinin nasıl

bir şey olduğunu anlıyordu. «Yeni bir olay üzerinde mi çalışıyorsun?»

Vince, New York'ta bir dizi cinayet işleyen bir katilin varlığından endişelendiklerini anlattı. Diğer olaylardan söz etti.

Hank onu dikkatle dinliyordu. «Baba, pazar günü yine burada olacağım. Bu gece maça yalnız başıma gidebilirim. İçinden bir sesin bu olayı yakından izlemen gerektiğini fısıldadığından eminim.»

«Seni ortada bırakmak istemiyorum.»

«Dinle baba, bütün biletler satıldı. Seninle bir anlaşma yapalım. Kara borsacılık yapacak değilim, ama senin biletini normal fiyata satarsam bu para benim olabilir mi? Yarın akşam randevum var ve beş param yok. Annemden borç istemek de hiç hoşuma gitmiyor. Hemen beni evlendiği o yağ tulumuna gönderiyor. Onunla dost olmamı çok istediği için.»

Vince güldü. «Sen galiba usta bir dolandırıcı olup çıkacaksın. Pazar günü görüşürüz, ahbap.»

Cuma, Jay Stratton için son derecede başarılı bir gün olmuştu. Sabah Bertolini'ye gitmişti. Bir gün önce gerdanlığı Aldo Marco'ya teslim etmişti. Adam hâlâ öfkeliydi. Ama bu sabah davranışları tümüyle değişmişti Marco'nun. Müşterisi gerdanlığa bayılmıştı. Miss Kelley tam düşündükleri gibi bir kolye yaratmıştı. Onunla birlikte çalışacakları için çok mutluydular. Jay, Erin Kelley'nin menajeri olduğunu iddia ederek Marco'dan yirmi bin dolarlık bir çek de almıştı.

Stratton mücevherciden çıkıp doğru karakola giderek kaybolan pırlantalardan söz etmişti. Sonra elinde resmi polis raporuyla sigorta şirketine uğramıştı. İyice endişelenen sigortacı, «Lloyd's of London o taşları tekrar sigortaladı,» diye açıklamıştı. «Herhalde getirene ödül vereceklerini ilan edecekler. Lloyd's, New York'taki mücevher hırsızlıkları yüzünden çok endişeli.»

Jay saat dörtte Stanhope'da kişisel ilanlarından birine cevap veren Enid Armstrong'la içki içiyordu. Kadın duldu. Çok yalnız olduğundan yakınırken adam da onu dikkatle dinliyordu. «Bir yıl oldu.» Gözlerinde garip bir pırıltı belirmişti Enid'in. «Tabii dostlarım anlayış gösteriyor ve arada sırada beni gezmeye götürüyorlar. Ama hepsi evli ve bekâr bir kadın da dengeyi bozuyor. Geçen ay yalnız başına bir kruvazyere katıldım. Gemiyle Karaipler'de dolaştık. Ama çok sıkıldım.»

Jay anlayışlı bir tavırla bir şeyler mırıldanarak kadının elini tuttu. Altmışına merdiven dayamış olan Enid pek çirkin değildi. Pahalı elbiseler giyiyordu ama şık sayılmazdı. Erken evlenmiş, çoluk çocuk yetiştirmişti. Başarıya erişen kocası her şeye rağmen bahçedeki çimleri bile kendisi kırpmıştı. Öldükten sonra karılarının sıkıntı çekmemesi için elinden geleni yapan adamlardandı o.

Jay, Enid'in nişan ve nikâh yüzüklerini inceledi. Pırlantaların hepsi de kusursuzdu. Tektaş ise şahaneydi. «Kocan çok cömertmiş,» diye mırıldandı.

«Bunu bana yirmi beşinci evlilik yıldönümümüzde hediye etti. Nişanlandığımız zaman parmağıma taktığı yüzüğü görmeliydin. Pırlantası toplu iğne başı kadardı. Ah, ikimiz de çocuktuk.» Enid'in gözlerinde yine o pırıltı belirdi.

Jay garsona bir kadeh şampanya daha getirmesi için işaret etti. Enid, Armstrong'un yanından ayrılırken kadın gelecek hafta buluşmaları teklifi yüzünden iyice heyecanlanmıştı. Hatta adamın yüzüklerine daha modern bir hava verme önerisini düşünmeyi de kabul etmişti. «Parmağına, bütün bu taşları bir araya getirecek büyük bir yüzük taktığını görmek isterim. Tektaşı ve dikdörtgen biçimi pırlantaları ortaya koyarız. İki yana da pırlanta ve zümrütleri. Nikâh yüzüğündeki taşları kullanırız. Sana, çok uygun fiyatla zümrütler de bulurum.»

Jay, Water Club'da sakin sakin yemeğini yerken, kadının tek taşının yerine zirkon koyarım, diye düşündü. Bazıları çok ustalıkla yapılıyor, bazen kuyumcular bile kanıyorlar. Tabii büyüteçle bakmazlarsa, tektaşı yerinden çıkarmadan önce yeni yüzüğe

değer de biçtireceğim. Yalnız yaşayan kadınların bu oyunu yutmaları şaşılacak bir şey. 'Yüzüğe benim yerime değer biçtirdiğin için çok ince düşüncelisin. Şimdi belgeyi sigortacıma götüreceğim.'

Jay yemekten sonra Water Club'ın barında bir süre oturdu. İyice rahatlamıştı. Bu yaşı geçmiş kadınlara sevimli davranmak ve onlarla ilgilenmek insanı yoruyordu. Sonuç kazançlı olsa bile.

Saat dokuz buçukta lokantadan çıkarak birkaç blok ötedeki evine gitti. Saat onda üstünde pijamaları ve Armani'den yeni aldığı rob dö şambrıyla kanepeye oturuyordu. Buzlu viskisi elindeydi. Haberleri dinlemek için televizyonu açtı.

Ekranı seyreder ve Erin Kelley'nin cesedinin bulunmasıyla ilgili açıklamayı dinlerken elleri titremeye başladı ve viski, rob dö şambrına döküldü. Ama Jay buna aldırmadı bile.

Michael Nash sıkıntıyla kendi kendine, Anne Thayer'a bedava psikanaliz yapmayı önersem mi, diye sordu. Anne yandaki daireyi satın alan o sarışın kadındı. Doktor cuma günü altıya on kala muayenehanesinden çıktığında kadın lobideydi. Kapıcıyla konuşuyordu. Nash'i görür görmez koşmuş, adamın yanında durarak onunla birlikte asansörün gelmesini beklemişti. Yukarı çıkarlarken de durmadan konuşmuştu.

«Bugün Zabar'dan harika som aldım. Ordövr'ler hazırladım. Kız arkadaşım gelecekti ama bir işi çıkmış. Mezelerin ziyan olmasını istemiyorum. Acaba...»

Nash kadının sözünü kesmişti. «Zabar'ın somu gerçekten nefistir. Onu buzdolabına koyun. Birkaç gün bekleyebilir.» Sonra asansörcüye dönüp, «Seni biraz sonra yine göreceğim Ramon. Buradan gitmek üzereyim.»

Çok sarsılmış olan sarışın kadına, «İyi geceler...» diyerek kendini dairesine atmıştı. Gerçekten de hafta sonu için New

York'tan ayrılacak, Bridgewater'a gidecekti. Kitabının üzerinde çalışmak istiyordu.

Nash oradan ayrılmadan önce Erin Kelley'nin numarasını çevirdi. Kızın tatlı sesini duyduğu zaman hafifçe gülümsedi. «Ben Erin. Evde olmadığım için üzgünüm. Lütfen mesaj bırakın.»

«Ben Michael Nash. Ben de seni bulamadığım için üzgünüm. Seni geçen gün de aradım. Herhalde burada değilsin. Babanla ilgili bir problem çıkmadığını umarım.» Ev ve muayenehesinin numarasını tekrar bıraktı.

Nash, Scothays malikânesinin bahçe kapısından girerken günün sıkıntılarını geride bırakmış ve iyice rahatlamaya başlamıştı. Babası malikâneyi Michael on bir yaşındayken almıştı. Dört yüz dönümlük bir yerdi burası. Bahçeler, korular, kırlar. Ev, Britanya'daki bir köşkün kopyasıydı. Taş duvarlar, kırmızı kiremitli dam, yeşil panjurlar, beyaza boyalı veranda. Evin yirmi iki odası vardı. Michael yıllardan beri odaların çoğuyla ilgilenmemişti. İrma'yla John Hughes malikâneye bakıyorlardı.

İrma akşam yemeğini hazırlamıştı. Nash'in çalışma odasına servis yaptı. Doktor deri kaplı eski koltuğuna oturarak notlarını gözden geçirdi. Ertesi gün, ilanlara cevap verirken yirmi beş yıl önce çekilmiş fotoğraflarını gönderen kimselerin psikolojik problemleriyle ilgili bölüme başlayacaktı.

Nash saat ona çeyrek kala televizyonu açtı. Haberler biraz sonra başlayacağından adam tekrar notlarının üzerine eğildi. Ama sonra Erin Kelley adını duyarak hayretle başını kaldırdı.

Sonra, «Erin,» dedi. «Bu nasıl olur?»

Doug cuma akşamı eve gitmeden önce Harry'nin Barı'na uğrayarak içki içti. Bar her zamanki gibi çok kalabalıktı. Kimsenin televizyondaki haberlerle ilgilendiği yoktu. İşte o yüzden de Doug'ın rıhtımda bulunan cesetten haberi olmadı.

Susan onun zamanında geleceğinden eminse çocuklara yemeklerini verir ama kendisi kocasını beklerdi. Fakat bu akşam Doug sekizde eve geldiğinde kadın oturmuş kitap okuyordu. Kocası odaya girdiği zaman ona pek bakmadı. Adam onu alnından öpeceği zaman da başını çevirdi.

«Donny'le Beth, Goodwyn'lerle sinemaya gitti,» diye açıkladı «Trish'le bebek uyuyorlar.» Kocasına yemek hazırlamayı teklif etmedi. Tekrar kitabının üzerine eğildi.

Doug bir an kararsızca durdu. Sonra da dönüp mutfağa gitti. Acı acı, tam açlıktan öldüğüm bir gece bu tavırları takınıyor... diye düşündü. Birkaç gece eve gelmediğim, dün akşam da geç döndüğüm için öfkeli. Kendisine sandviç yaparak, bir şişe bira açtı. Sonra gözü kontuarın üzerinde duran yerel gazeteye ilişti. 'Zafer sayısını Donald Fox attı!'

«Donny! Bana bunu neden söylemediler?»

Doug avuçlarının terlemeye başladığını hissetti. Susan salı gecesi beni telefonla aradı mı? Oteldeki şu yeni santral memuru! O diğer kızlar gibi verdiğim yüz doları alıverecek bir tip değil.

Doug o kızlara, «Unutmayın,» diye tembih ederdi. «Ben burada yokken arayan olursa toplantıdayım. Vakit çok geçse o zaman da dairenin kapısına, 'rahatsız etmeyin,' levhasını astım.»

Yeni kız tam bir namus abidesine benziyordu. Doug onu yalan söylemesi için nasıl ikna edeceğini de bilmiyordu. Ama bu durum yüzünden pek endişelenmemişti. Sonuçta Susan'ı 'toplantılara' katılacağı zaman kendisini aramaması için *iyi terbiye* etmişti.

Ama bu salı aradı sanırım. Bundan eminim. Yoksa Donny'le büroya telefon ettirirdi. O ahmak kız herhalde Susan'a toplantı olmadığını, şirketin dairesinde de kimse kalmadığını söyledi...

Susan çok kızdığı takdirde... Doug sandviçinin geri kalanını çöp tenekesine atarak elinde birayla oturma odasına gitti.

Susan adamın içeri girişini seyretti. Benim yakışıklı kocam, diye düşündü. Gazeteyi Doug'ın görmesi için mutfağa bilerek bırakmıştı ve şimdi adam ter içindeydi.

Doug, Susan'ın karşısındaki kanepeye oturdu. Kadın kitabını kolunun altına sıkıştırarak ayağa kalktı. «Çocuklar on buçukta dönecekler. Kitabımı yatakta okuyacağım.»

«Ben onları beklerim, sevgilim.»

Kadın, «Sevgilim...» diye sessizce tekrarladı. Doug çok endişelenmiş olmalı.

Susan yatağına uzandı. Ama dikkatini kitaba veremeyeceğini bildiği için televizyonu açtı.

Saat on haberleri başlarken Doug da içeri girdi. «Aşağıda kendimi çok yalnız hissettim.» Yatağın kenarına oturarak karısının elini tuttu. «Nasılmış benim sevgilim?»

Susan, «Güzel bir soru bu,» dedi. «Gerçekten nasılmış o?»

Doug işi şakaya vurmaya çalıştı. Kadının çenesini tutarak başını kaldırdı. «Bana çok hoş gözüküyor...»

On haberleri başlarken ikisi de ekrana doğru döndüler. Spiker haber özetlerini veriyordu. «Ödül kazanmış olan genç mücevher tasarımcısı Erin Kelley'nin cesedi Batı Elli Altıncı Sokak rıhtımında bulundu. Genç kızın boğularak öldürüldüğü açıklandı. Haberlere devam edeceğiz.»

Bir reklam başladı.

Susan kocasına baktı. Yüzü bembeyaz kesilmiş olan Doug gözleri ekrana dikili öylece oturuyordu. «Doug, ne var?»

Adam onun sorusunu duymamış gibiydi.

«... Polis ekranda görüldüğü gibi çadırda yaşayan Petey Pot-

ters adlı adamı arıyor. Onun cesedi bu soğuk pis rıhtıma bırakıldığını görmüş olabileceği sanılıyor.»

Haber sona erdiğinde Doug, Susan'a dönüp soruyu yeni duymuş gibi, «Hiçbir şey yok,» diye homurdandı. «Hiçbir şey.» Alnında boncuk boncuk ter damlaları belirmişti.

Susan sabaha karşı üçte sıkıntılı uykusundan Doug'ın çırpınmasıyla uyandı. Adam bir şeyler mırıldanıyordu. Söylediği bir ad mıydı? «... hayır, olamaz...» Sonra yine o isim. Susan dirseğinin üzerinde doğrularak dikkatle dinlemeye başladı.

Erin! Doug bu ismi söyledi! Öldürülen o kızın ismini. Susan kocasını uyandırmak üzereyken vazgeçti. Çünkü birdenbire sakinleşmişti. Kadın gitgide artan bir korkuyla o haberin kocasını neden bu kadar sarstığını anladı. Herhalde bunu üniversitedeyken olan o korkunç olaya bağladı. Bir kız öğrenci boğularak öldürülmüştü. Ve sorguya çekilen gençlerin arasında Doug da vardı.

VI
23 Şubat
CUMARTESİ

Charley cumartesi sabahı New York Post Gazetesini müthiş bir ilgiyle okudu. Birinci sayfaya iri harflerle, 'KOPYACI KATİL,' diye başlık atılmıştı. İç sayfadaki yazıda Erin Kelley'nin ölümüyle Nan Sheridan'la ilgili 'Gerçek Cinayetler' programı arasındaki benzerlikten söz ediliyordu.

Biri Post'a Nan Sheridan'ın annesine gelen mektubu sızdırmıştı. Muhabir kaynak belirtmeden FBI'ın sırayla genç kadınların öldüren bir katilin peşinde olduğundan söz ediyordu. Son iki yıl içinde Manhattan'da yedi genç kadın kişisel ilanlara cevap verdikten sonra ortadan kaybolmuştu. Erin Kelley'nin de ilanları cevapladığı biliniyordu.

Nan Sheridan'ın ölüm olayı yeniden inceleniyordu. Erin'in yaşamı da. Tanıdıkları Erin'i, «Son derecede yetenekli, dost canlısı, sokulgan bir kız,» diye tanımlamışlardı. Erin'in Post'taki fotoğrafı kızın Charley'ye gönderdiği resmin aynısıydı. Bu durum adamı oldukça memnun etti.

Televizyon şebekesi Nan'in ölümüyle ilgili programı çarşamba gecesi tekrarlayacaktı.

Charley izlemek ilginç olacak, diye düşündü. Tabii programı geçen ay banda aldım. Ama filmi yüz binlerce insanın dedektifçilik oynadığını bilerek yeniden seyretmek bana ayrı bir zevk verecek. 'Katil kim' diye soracaklar. 'Katil cinayet işledikten sonra yakasını kurtaracak kadar zeki.'

Birdenbire kaşlarını çattı. *Kopyacı.* Gazetede öyle yazıyordu. Bu birinin beni taklid ettiğini sandıkları anlamına geliyor. Charley müthiş bir öfkeyle sarsıldı. Bunu yapmaya hakları yok! Hepsini de benim öldürdüğümü kabul etmelilerdi! Nan'in de on beş yıl önce beni partisine çağırmamaya hiç hakkı yoktu!

Önümüzdeki birkaç gün içinde o gizli yerime gitmeliyim. Orada kalmaya ihtiyacım var. Videoyu açacak, Astaire'le birlikte dans edeceğim. Ama kollarımdaki Ginger, Leslie ya da Ann Miller olmayacak. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu kez Nan bile olmayacak. Bu defa Darcy'yle dans edeceğim.

Darcy'nin resmini aldı. O yumuşak kumral saçlar, ince vücut, merak dolu iri gözler... Bu vücut, kızı kaskatı halde kollarına aldığında daha da güzelleşecekti.

Kopyacı!

Charley'nin kaşları tekrar çatıldığında öfkesinden şakakları zonklamaya başlamıştı. Yine o korkunç başağrısı başlayacaktı. Sadece benim, Charley'nin o kadınları yaşatma ve öldürme gücü var! Ben Charley diğer ruhun oluşturduğu o hapisten kurtuldum. Onu emrime aldım.

Darcy'yi yakalayacak, diğerlerini öldürdüğüm gibi onu da öldüreceğim. Polisi dehamla şaşırtacağım.

Kopyacı.

Bunu gazeteye yazanlar bodrumdaki ayakkabı kutularını görmeliler. O zaman durumu anlarlar. O kutularda her ölü kızın ayağından aldığı bir tek ayakkabıyla bir iskarpin vardı. Nan'le başlamış ve öyle devam etmişti.

Ah, tabii kopyacı olmadığımı kanıtlamamın bir yolu var. Charley'nin vücudu sessiz ve neşesiz kahkahalarla sarsılmaya başladı. Ah, evet! Bir yolu var!

VII
23 Şubat - 26 Şubat
CUMARTESİ'den SALI'ya

Darcy o hafta boyunca programlanmış bir robot gibi hareket etti.

Kız, cumartesi günü yanında Vince D'Ambrosio ve karakoldan bir polisle Erin'in evine gitti. Tele-sekretere üç mesaj daha bırakılmıştı. Bunlardan biri Bertolini'nin müdüründendi. «Miss Kelley çekinizi menajeriniz Bay Stratton'a verdik. Gerdanlığı ne kadar beğendiğimizi size anlatamam.»

Darcy kaşlarını kaldırarak, «Erin'in Stratton'dan 'menajerim,' diye söz ettiğini hiç duymadım.»

İkinci haberi kendini '2695 numaralı Posta Kutusu' diye tanıtan bir adam bırakmıştı. «Erin, ben Milton. Seninle geçen ay buluşmuştuk. Burada değildim. Seni tekrar görmek isterim. Telefon numaram 555-3681. Bir de... geçen defa o kadar ısrar ettiğim için özür dilerim.»

Üçüncü mesaj ise Michael Nash'tendi. Darcy, «O geçen gece de aramıştı,» dedi.

Vince adları ve numaraları kaydetti. «Tele-sekreter birkaç gün daha çalışsın.»

Darcy de özel belgeleri aldı. «Sigorta parasını bana verecekler. Erin'in babasının klinik masraflarını ödemem için.» Erin her şeyini, mücevher ve elbiselerini bile arkadaşına bırakmıştı.

Darcy daha sonra Erin'e cenaze evinde giydirmeleri için uygun bir giysi aradı. Vince de onunla birlikte yatak odasına gelmiş, kızı seyrediyordu.

«Erin çok zevkliydi.» Darcy'nin sesi titriyordu. «Üniversitedeki ilk günümde annem ve babamla odaya girdiğim zaman kendini pek kılıksız bulduğunu söylerdi bana. Ben annemin zorla aldığı ünlü bir modacının tayyörünü ve İtalyan botlarını giymiştim. Ve Erin'in kazak, bez pantolon ve takılarıyla müthiş olduğunu düşünmüştüm. Daha o zamandan kendi takılarını yaratıyordu.»

Vince iyi bir dinleyiciydi. Darcy içini çekerek, «Boynundaki çürükler yüzünden tabutun kapağı kapatılacak. Onu kimse görmeyecek. Sadece belki ben göreceğim. Birkaç dakika. Ama Erin'in seçeceğim elbiseyi beğenmesini istiyorum... O giyim konusunda daha cüretli olmam için çabalar, bense ona içgüdülerine güvenmesini öğretirdim. Zevki kusursuzdu.» Dolaptan bir kokteyl tayyörü aldı. Pembeli gümüşlü güzel bir elbiseydi bu. «Erin bunu yeni almıştı, bir yemekte giymek için.»

Vince, «Erin herhalde bu elbiseyi giymek isterdi,» diye mırıldandı. Darcy'nin göz bebeklerinin irileşmiş olması hiç hoşuna gitmiyordu. Keşke Nona'yı arayabilsem... diye düşünüyordu. Bu kızın yalnız kalmaması gerek.

Darcy onun kafasından geçenlerin farkındaydı. Sakin bir tavır takınmaya çalışarak, «Erin'in salı gecesi buluşmayı planladığı adam konusunda neler yaptınız?» dedi.

«Ah, Charles North'u bulduk. Erin'in size söyledikleri doğru. Adam geçen ay Philadelphia'daki bir hukuk bürosundan buraya gelmiş. Dün Almanya'ya gitmiş, pazartesi dönecekmiş. Onunla konuşacağım. Karakoldaki polisler ellerinde Erin'in resimleriyle Washington Alanı civarındaki kulüp ve barları dolaşıyorlar. Bir barmen ya da garson salı akşamı onu görmüş olabilir. Belki de Charles North'u da teşhis ederler.»

Darcy başını salladı. «Ben Wellesly'e gidiyorum. Cenaze orada toprağa verilecek. Törenden sonra döneceğim.»

«Nona Roberts da size katılacak mı?»

«Salı sabahından önce gelmesi imkânsız.» Darcy gülümsemeye çalıştı. «Lütfen endişelenmeyin. Erin'in çok arkadaşı vardı. Mount Holyoke Üniversitesi mezunlarının pek çoğu törene katılmak için beni aradılar. New York'tan pek çok dostumuz da. Erin, Wellesly'de doğup büyümüş. Ben, Erin'lerin komşularında kalacağım.»

Genç kız eşyalarını toplamak için evine gittiğinde Avustralya'dan annesi ve babası aradı. «Hayatım, keşke şu anda senin yanında olabilseydik. Erin'i de kızımız gibi sevdiğimizi biliyorsun.»

«Biliyorum.» Darcy, sessizce tekrarladı. «Keşke şu anda senin yanında olabilseydik.» Yıllar boyunca bu sözleri kaç defa duymuştu. Doğum günleri, mezuniyetler... Çok kere annesiyle babası onunla olmayı başarmışlardı. Başka bir kız o altın çift, annesiyle babası olduğu için mutluluk duyardı. Neden Darcy, hep küçük bir kulübede yaşamayı düşlemişti? Kız sonra, «Sizinle konuşmak beni rahatlattı,» dedi. «Oyun nasıl gidiyor?»

Cenaze basının ilgisini çekmişti. Fotoğrafçılar ve kameralar, komşular ve dostlar. Vince, Darcy'ye, «Erin'in katili cenazeye gelebilir, onun için gizli kameralarla herkesi filme alacağız.» demişti.

Uçakla New York'a dönerlerken, Nona, Darcy'e, «Birkaç gün dinlenemez misin?» diye sordu. «Çok kötü günler geçirdin.»

«Polis, Charles North'u tutuklar tutuklamaz ben de bir hafta için kentten ayrılacağım. Dostlarımın St. Thomas adasında bir evleri var. Oraya gitmemi istiyorlar.»

Nona durakladı. «Korkarım düşündüğün gibi olmayacak. Vince dün gece beni aradı. Charles North'la konuşmuşlar. Adam geçen salı akşamı, hukuk bürosundaki bir toplantıdaymış. Salonda yirmi kişi varmış. Erin'le buluşan kimse adamın adını kullanmış.»

Chris televizyonda haberi izledikten ve Polis Şefi Moore'la konuştuktan sonra hafta sonunu Darien'de geçirmeye karar verdi. FBI annesiyle konuşacağı zaman orada olmak istiyordu.

Greta oğlunu karşısında görünce şaşırdı. «Ah, Tanrım! Beni korkuttun, Chris. Sinirlerim o kadar gergin ki.» Gülümsemeye çalışarak, «Geldiğine sevindim.» dedi. Loş ışıkta ince kemikli yüzü Nan'in biçimli suratına benziyordu. Işıltılı gümüş saçlarını topuz halinde toplamış ve üzerine siyah kadifeden uzun bir elbise giymişti. Altmışına basmak üzereydi ama hâlâ güzel ve zarifti. Ancak gülümsediği zaman bile gözlerindeki o hüzün kaybolmuyordu.

Vince'in, Greta'ya gelen mektup konusunda kadının endişelerini gidermesi Chris'i çok sevindirdi. Ajan, «Bayan Sheridan,» dedi. «O mektup yüzünden kimse harekete geçemezdi. Bize ondan çok daha bilgi geldiği zaman bile felakete engel olamıyoruz.»

Vince daha sonra Chris'e arabaya kadar kendisiyle birlikte gelmesini söyledi. «Darien polisinde kız kardeşinizle ilgili dosya var. Onun bir kopyasını çıkararak verecekler. Şimdi beni Nan'i bulduğunuz yere götürebilir misiniz?»

Ajanla Chris ilerideki koruya doğru yürüdüler. Aradan geçen on beş yıllık sürede ağaçlar büyümüş, dalları kalınlaşmıştı. Bunun dışında koruda başka bir değişiklik olmamıştı.

Vince, Chris'e Nan'in kişisel ilanlara cevap verip vermediğini sordu.

Genç adam güldü. «Emin olun, Nan'in o kadar çok hayranı vardı ki, ilanlara cevap yazmasına hiç gerek yoktu. Zaten biz üniversitedeyken gazetelerde o tür ilanlar da çıkmazdı.»

«Siz de Brown Üniversitesine mi gittiniz?»

«Hayır. Ben Williams'daydım.»

Ağaçların arasındaki yoldan ilerliyorlardı. Chris aniden durdu. «İşte burası. Kardeşimi burada buldum.» Genç adam ellerini montunun ceplerine soktu. «Nan bir kızın genç yaşta birine bağlanmasını saçma bulurdu. Biraz flörtçüydü. Eğlenmekten hoşlanırdı. Hiçbir partiyi kaçırmaz, her dansa kalkardı.»

Vince ona dönüp, «Bu çok önemli. Kardeşinizin ayağındaki o süslü iskarpinin kendisinin olmadığından kesinlikle eminsiniz değil mi?»

«Evet, kesinlikle eminim. Nan çivi topuklardan nefret ederdi. O yüzden ayakkabıyı kardeşim almış olamaz. Tabii, dolabında o iskarpinin teki de yoktu.»

Vince arabayla New York'a dönerken Nan Sheridan'la Erin Kelley'i kıyasladı. Katil bir taklitçi olmalı *Dans eden kız.* İşte bu beni düşündürüyor. Greta Sheridan'a gelen o mektup. Nan Sheridan her dansa kalkarmış. Bundan 'Gerçek Cinayet' programında söz edildi mi? Erin Kelley de Nona Roberts'le dans dersinde tanışmış. Bu bir raslantı mı?

Salı günü öğleden sonra Vincent D'Ambrosio, Charles North'u tekrar sorguya çekti. Adamı pazartesi akşamı Kennedy Havaalanı'nda karşılamışlardı. North karşısında iki FBI ajanını gördüğü zaman şaşırmış, sonra da öfkelenmişti. «Ben Erin Kelley adını bile duymadım. Hayatımda bir tek kişisel ilana bile cevap vermedim. Bence gülünç şeyler bunlar! Adımı kimin kullandığını da bilmiyorum.»

North'un salı akşamı yedide yani Erin Kelley'nin sözde onunla buluşacağı saatte toplantıda olduğu kolaylıkla kanıtlanmıştı.

Norh'u bu kez Federal Plaza'daki FBI binasında sorguya çektiler. Orta boylu, tıknaz bir adamdı. Kırmızı suratından martiniye düşkün olduğu anlaşılıyordu. Ama deneyimli ve otoriter tavırlı bir adamdı. Vince herhalde kadınlar onun bu halini beğeniyorlar, diye düşündü. North kırk yaşındaydı. On iki yıllık evlilikten sonra karısından yeni boşanmıştı. Bu ikinci görüşme için Vince'in bürosuna çağrılmasına çok kızmıştı.

«Şunu anlamalısınız. Önemli bir hukuk bürosuna yeni ortak oldum. O genç kızın ölümüyle aramda bir bağlantı kurulması çok kötü olur. Hem benim hem de büro için.»

«Sizi kötü duruma düşürdüğümüz için üzgünüm, Bay North.» Vince'in sesi soğuktu. «Şu anda Erin Kelley'i öldürdüğünüzden şüphe ettiğimiz yok. Bundan emin olabilirsiniz. Ama Erin Kelley öldü. Hem de korkunç bir biçimde. O, kişisel ilanlara cevap verdikten sonra ortadan kaybolan genç kızlardan biri olabilir. Biri gazeteye o ilanı vermek için sizin adınızı kullandı! Erin Kelley'e randevu verdiği sırada sizin Philadelphia'daki hukuk bürosundan ayrılacağınızı bilen çok zeki biri.»

North homurdandı. «Bunun neden önemli olduğunu bana açıklar mısınız lütfen?»

«Çünkü kişisel ilanlara cevap veren kadınların bazıları buluşacakları erkek konusunda bilgi edinecek kadar akıllılar. Belki Erin Kelley'nin katili kızın dikkatli davranacağını düşündü. Philadelphia'dan yeni ayrılmış New York'a yerleşmek üzere olan birinin adından daha uygununu bulabilir miydi? Erin, Pennsylvania Baro

rehberine baktığı ve eski büronuza telefon ettiği takdirde ona sizin New York'a taşındığınızı söyleyeceklerdi. Belki boşanmış olduğunuzu da öğrenecekti. Ondan sonra da randevuya gitmekte bir sakınca görmeyecekti.» Vince masasında öne doğru eğildi. «İster hoşunuza gitsin, ister gitmesin, siz Erin Kelley'nin ölümüyle ilgili olaylar zincirinin bir halkasısınız Bay North. Hakkınızda bilgisi olan biri adınızı kullandı. Birçok ipucunu izleyeceğiz. Erin Kelley'nin cevaplamış olabileceği o ilanların sahipleriyle konuşacağız. Arkadaşlarından kızın elimizde olmayan bazı adlar verip vermediğini öğrenmeye çalışacağız. Ve her defasında size sözü geçen kimseyi tanıyıp tanımadığınızı soracağız.»

North ayağa kalktı. «Benden izin almıyor, emrediyorsunuz. Bunun farkındayım. Bir tek şey soracağım. Adım gazetecilere açıklandı mı?»

«Hayır, açıklanmadı.»

«Açıklanmamasına da dikkat etmenizi ve büromu aradığınızda da FBI'dan olduğunuzu söylememenizi istiyorum. Bunun...» Neşesizce, güldü. «... kişisel bir mesele olduğundan söz edin. Tabii 'kişisel ilan' da demeyin.»

North çıktıktan sonra Vince arkasına yaslanıp, ukalalardan hiç hoşlanmam, diye düşünüyordu. Sonra duofona uzandı. «Betsy, Charles North hakkında etraflıca bir araştırma yapılmasını istiyorum. Sonra; Gus Boxer. O Erin Kelley'nin oturduğu apartmanın yöneticisi. Cumartesiden beri onu nerede gördüğümü çıkarmaya çalışıyorum. Onunla ilgili bir dosyamız olduğundan eminim.» Birdenbire parmaklarını şıklattı! «Bir dakika! Boxer asıl adı değil, şimdi hatırladım. İsmi *Hoffman*. On yıl önce başka bir apartmanın yöneticisiydi. Ve orada yirmi yaşında bir kız öldürüldü.»

Dr. Michael Nash, pazar gecesi Manhattan'a döndü. Tele-

sekreterdeki mesajı dinlediğinde hiç şaşırmadı. Ondan FBI ajanı Vincent D'Ambrosio'yu araması isteniyordu. İlgililerin Erin'in tele-sekreterine mesaj bırakan kimselerle konuşmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

Nash pazartesi sabahı FBI'yı aradı. Vince'le salı sabahı, muayenelerden önce konuşmayı kararlaştırdılar.

Ajan salı sabahı tam sekizi çeyrek geçe muayenehanedeydi. Hemşire onu bekliyordu. Vince'i hemen Nash'in odasına aldı.

Vince rahat eşyalarla döşenmiş odayı beğendi. İnsanı dinlendiren bir yerdi burası. Masasının başında oturan doktorun gözlerinde şefkatli ve düşünceli bir anlam vardı.

İki adam birbirlerini incelerken Vince, basit giyinmesine rağmen yine de zarif, diye düşündü. Yakışıklı. Çenesinin biçiminden güçlü bir kişiliği olduğu anlaşılıyor. Yanık teni açık havada dolaştığını gösteriyor.

Nash gri tvid bir ceket ve kurşuni çizgili bir kravat takmıştı. Vince ise hiçbir zaman üstündekilere uygun kravat seçemezdi.

Ajan hemen konuya girdi. «Dr. Nash, Erin Kelley için iki mesaj bırakmışsınız. Böylelikle kızı tanıdığınız ve hatta onunla görüştüğünüz anlaşılıyor. Yanılmıyorum ya?»

«Hayır, yanılmıyorsunuz. Ben kişisel ilanlar denilen toplumsal fenomenle ilgili bir kitap yazıyorum. Yayıncım Kearns ve Brown. Editörüm de Justin Crowell.»

«Erin Kelley'le nasıl tanıştınız? Siz onun ilanına mı cevap verdiniz? Yoksa o sizinkini mi cevapladı?»

«Erin benim ilanımı cevapladı.» Nash, çekmecesini açtı. «Bu soruyu soracağınızı tahmin ediyordum. İşte, Erin'in cevap yazdığı ilan bu. Şu da onun mektubu. Erin'le On üç Ocakta, Pierre'de buluşup birer içki içtik. Çok güzel bir kızdı. Onun gibi çekici birinin arkadaş edinmek için bu yolu seçmesi beni şaşırttı. Erin o zaman bana açıkça bu işi bir belgesel hazırlayan arkadaşı için yaptığını söyledi. Ben genellikle bu tür buluşmalarda konuyu araştırdığımı açıklamam. Ama Erin'e durumu anlattım.»

«Erin'i sadece o gün mü gördünüz?»

«Evet. Çok işim vardı. Kitabımın hemen hemen sonuna yaklaşıyor ve bir an önce bitirmek istiyordum. Kitabı yayıncıma teslim ettikten sonra Erin'i tekrar aramayı düşünüyordum. Ama geçen hafta kitabı ancak bir ayda tamamlayabileceğimi, acele etmemin hiç bir işe yaramayacağını anladım.»

«Ve o yüzden Erin'i tekrar aradınız.»

«Evet. Hafta başında. Sonra da geçen perşembe, hayır hayır cuma günü.»

Vince, Erin'in Nash'e yazdığı mektubu inceledi. Doktor, ilanı buna iliştirmişti. «37 yaşında, doktor. Çekici, başarılı, neşeli. Kayak yapmaya, ata binmeye, müzeleri dolaşmaya ve konserlere gitmeye meraklı. Çekici ve yaratıcı bir arkadaş arıyor. Posta kutusu: 3295.»

Erin ise mektubunu daktiloda yazmıştı.

«Merhaba, Posta kutusu 3295. Belki de ben ilanda tarif ettiğin gibiyim. Hayır, pek değil. Neşeliyim. Yirmi sekiz yaşındayım. Yakın arkadaşlarım çok çekici olduğumu söylüyorlar. Başarının eşiğinde bir mücevher desinatörüyüm. İyi kayak yaparım. At şişmansa ve ağır yürüyorsa binebilirim. Müzelere gidebilirim. Hatta, takılar konusundaki fikirlerimi müzelerden alırım. Ve müziğe bayılırım. Görüşecek miyiz? Erin Kelley - 212-555-1432.»

Nash, «Onu neden aradığımı herhalde anladınız,» dedi.

«Erin'i bir daha görmediniz, öyle mi?»

«Bu fırsatı bulamadım.» Nash ayağa kalktı. «Çok üzgünüm ama bu konuşmayı kısa kesmek zorundayız. İlk hastam her zamankinden daha erken geldi. Ama benimle tekrar konuşmak isterseniz ben her zaman buradayım. Lütfen izin verin de size yardım edeyim. Tabii bu mümkünse.»

«Bize nasıl yardım edebilirsiniz, doktor?» Vince de bu soruyu sorarken ayağa kalkmıştı.

Nash omzunu silkti. «Bilmiyorum. Belki de bu katilin hak ettiği cezayı çekmesi için duyulan içgüdüsel bir istek. Erin Kelley'nin yaşamı çok sevdiği belliydi. Verebileceği çok şey vardı. Henüz yirmi sekiz yaşındaydı o.» Elini uzattı. «Siz, psikiyatri

uzmanlarını önemsemeyen insanlardansınız sanırım, Bay D'Ambrosio. Öyle değil mi? Size göre bencil nörotikler buraya gelip şikayet etmek için bol para veriyorlar. İzin verin de size işime hangi açıdan baktığımı anlatayım. Ben hayatımı birçok nedenle batmak üzere olan insanları kurtarmaya adadım. Bazı vakalar kolay. Ben bir yüzücünün fazla açılmış olduğunu farkeden ve gidip onu getiren bir cankurtaran gibiyim. Ama gerçek vakalar çok daha zor. O zaman sanki fırtınada bir kazazedeyi kurtarmaya çalışıyorum. Ona yaklaşmak çok zaman alıyor ve dalgalar beni gerisin geriye sürüklüyor. Onu kurtarabildiğim zaman çok mutlu oluyorum.»

Vince, Erin'in mektubunu çantasına koydu. «Belki bize yardım edebilirsiniz, doktor. Erin'in kişisel ilanlar yoluyla tanıştığı kimseleri bulmaya çalışacağız. Onlardan bazılarıyla konuşur ve bize psikolojileri hakkında bilgi verebilir misiniz?»

«Tabii. Araştırmalarımın sonunda gazetelere ilan veren ya da onları cevaplayan kimselerin bunu canları sıkıldığı ya da yalnızlık çektikleri için yaptıklarını anladım. Ama diğerlerinin daha kötü nedenleri olabilir.»

Vince dönerek kapıya doğru gitti. Tokmağa elini uzattığı sırada arkaya baktı. «Erin Kelley'le buluşan adam da öyle biriydi.»

Charley salı gecesi gizli yerine giderek doğruca bodruma indi. Ayakkabı kutularını alarak onları derin dondurucunun üzerine dizdi. Her kutunun üzerine ayakkabının sahibi olan kızın adını yapıştırmıştı. Aslında buna gerek yoktu, çünkü her kızı ve ayakkabılarını en ince ayrıntısına kadar anımsıyordu. Ayrıca, Nan dışında hepsinin filmini çekmişti. Nan'in ölümüyle ilgili televizyon programını da öyle. Doğrusu televizyoncular Nan'e çok benzeyen bir kız bulmayı başarmışlardı.

Charley, Nan'e ait olan kutuyu açtı. Eski lastik altlı ayakkabı

ve siyah pullu saten iskarpin. Gece ayakkabısı biraz bayağıydı, ama Charley'nin zevki o günden beri de iyice gelişmişti.

Nan'le Erin'in ayakkabılarını aynı zamanda mı göndermeliyim? Charley bu fikri iyice düşündü. Ne ilginç bir karar olacaktı bu.

Hayır. Böyle yaparsam hem polis ve hem de basın yayın 'Kopyacı Katil' teorisinin yanlış olduğunu hemen anlar. O zaman iki kızı da aynı ellerin öldürdüğüne karar verirler. Belki de onlarla bir süre oynamak daha eğlenceli olur.

Belki önce Nan'in ayakkabısını göndermeliyim ve bir de ilk kızlardan birininkini. Önce Claire. İki yıl önce. O Lancaster'den kül sarısı saçlı bir müzikal oyuncusuydu. Yetenekliydi... gerçekten yetenekli. Kutuda kızın beyaz sandalı ve altın lame iskarpinden başka cüzdanı da var. Herhalde ailesi artık Claire'in evini boşaltmıştır. Öyleyse paketi Lancaster'deki adrese yollarım.

Ondan birkaç gün sonra bir paket daha gönderirim. Kısa sürelerle diğerlerini de. Janine, Marie, Sheila, Leslie, Anette, Tina, Erin.

Hepsini On üç Marta kadar yollamalıyım. Yani şu on beş gün içerisinde.

O gece ne olursa olsun Darcy benimle dans edecek.

Charley derin dondurucuya baktı. Darcy sonuncu olacak. Belki onu her zaman yanımda tutarım...

Darcy salı akşamı havaalanından evine döndüğü zaman tele-sekreterde on iki mesaj buldu. Eski arkadaşları ona baş sağlığı diliyorlardı. Erin'in cevap yazdığı ilanlardan yedisinin sahipleri onu aramışlardı. O tatlı sesli David Weld de telefon etmiş ve bu kez numarasını bırakmıştı. Len Parker, Cal Griffin ve Albert Booth da öyle.

Gus Boxer da aramıştı onu. «Erin Kelley'nin dairesine bir

kiracı buldum. Katı hafta sonuna kadar boşaltabilir misiniz? Bunu yapmazsanız o zaman Mart kirasını ödersiniz.»

Darcy bandı sararak kişisel ilanların sahiplerinin ad ve numaralarını yazdı. Sonra kasedi değiştirdi. Herhalde Vince adamların seslerini dinlemek isteyecekti.

Kız bir kutu çorba ısıtarak bunu yatakta içti. Sonra da randevulaşmak isteyen adamların listesini alarak telefona uzandı. İlk numarayı çevirdi. Telefon çalmaya başladığında almacı hızla yerine bıraktı. Hıçkırarak ağlarken gözyaşları yanaklarından akıyordu. «Erin, sana telefon etmek istiyorum.»

VIII
27 Şubat
ÇARŞAMBA

Darcy dokuzda bürosuna gittiğinde Bev gelmişti bile. Kahve yapmış, taze portakal suyu ve sıcak çörekler almıştı. Pencerenin önüne yeni bir saksı koymuştu. Kız, Darcy'ye kısaca sarıldı. Fazla rimelli gözlerinde anlayış dolu bir ifade vardı. «Söylemek istediklerimin hepsini de tahmin edebilirsin.»

«Evet öyle.» Darcy, kahvenin kokusunu çok hoş buldu. «Aç olduğumun farkında değildim,» diyerek bir çöreğe uzandı.

Bev, ciddi bir tavır takınarak, «Dün iki yerden aradılar. Ralston Arms'daki dairede yarattığın sihirli havayı farketmişler, aynı şeyi onlar için de yapmanı istiyorlar. Sonra Otuzuncu Sokakla Dokuzuncu Caddenin köşesindeki otelden aradılar. Otelin yeni sahipleri paradan çok zevkleri olduğunu söylediler.»

«Her şeyden önce Erin'in dairesini boşaltmam gerekiyor.» Darcy kahveden bir yudum alarak saçlarını geriye itti.

Bev, «Eşyaları depoya göndersen,» dedi. «Bana hepsinin de çok güzel olduğunu söylemiştin. Erin'in eşyalarını dekore ettiğin yerlerde birer ikişer kullanamaz mısın? Telefon eden kadınlardan

biri kızının odasının yenilenmesini özel bir biçimde yerleştirilmesini istiyor. Kız on altı yaşındaymış. Uzun bir süre hastahanede kaldıktan sonra evine dönüyormuş. Evde de yatacakmış yine.»

Erin'in kurşun ve pirinçten oluşan karyolasında öyle bir kızın yatması hoş olacaktı. Darcy, «Önce eşyaları evden taşıtmanın doğru olup olmayacağını öğrenmeliyim,» diye başını salladı. Sonra da Vince D'Ambrosio'yu aradı.

Adam, «Polisin dairedeki işi bitti,» dedi.

Bev taşımacılarla konuştu. Bir kamyon ertesi sabah Christopher Sokağına gidecekti. Sekreter, «Adamları ben karşılarım,» dedi. «Sen bana ne yapmamı istediğini söyle.»

Öğleyin Darcy, Bev'i alıp Erin'in evine götürdüğünde Boxer kapıyı açtı.

Yine inlercesine, «Bu yaptığınızı çok takdir ediyorum,» dedi. «Daireyi bırakıyorsunuz. Yeni kiracı hoş biri.»

Darcy, el altından kaç para aldın acaba, diye düşündü. Buraya bir daha adımımı bile atmayacağım.

Darcy, Erin'in birkaç bluz ve eşarbını hatıra olarak aldı. Geri kalan her şeyi Bev'e verdi. «Erin'le ölçüleriniz aynı, ama bu giysileri lütfen büroda giyme.»

Erin'in yaptığı takılar... Darcy onları çabucak topladı. Arkadaşının ne kadar yetenekli olduğunu düşünmek istemiyordu. Ama onu bir şey daha rahatsız ediyordu... Neydi bu? Darcy takıları çalışma masasının üzerine yaydı. Küpeler, gerdanlıklar, iğneler, bilezikler. Altın, gümüş, yarı değerli taşlar. Hepsinde de Erin'in hayal gücünün izleri vardı. Beni rahatsız eden nedir?

Erin'in eski Roma paralarının taklitleriyle yaptığı kolye! Bu konuda şaka bile yapmıştı. 'Bu gerdanlıklar tanesi üç bin dolardan satılacaklar. Ben bu kolyeyi nisandaki bir defile için hazırlamıştım. Üç bin dolarlık gerdanlık benim harcım değil, ama birkaç defa takacağım.'

O gerdanlık nerede?

Erin son defa evden ayrılırken o kolye boynunda mıydı? Sonra... üzerinde E harfi olan yüzüğüyle kol saati nerede? Onlar üzerinde mi bulundu?

Darcy, Erin'in takılarını kasadaki taşlarla birlikte bir çantaya koydu. Taşlara değer biçtirerek sattıracaktı. Böylece Erin'in babasının klinik masraflarının bir kısmını karşılayacaktı. Darcy 3B numaralı dairenin kapısını son defa kapattı ve arkasına hiç bakmadan oradan uzaklaştı.

Çarşamba günü öğleden sonra Altıncı Bölge Karakolunda bir dedektif elinde Erin Kelley'nin resmiyle Washington alanı civarındaki barları dolaşıyordu. O ana kadar bir sonuç alamamıştı. Birkaç barmen Erin'i tanımışlardı. «Zaman zaman gelirdi. Bazan bir arkadaşıyla. Bazan burada biriyle buluşurdu. Hayır. Onu son hafta hiç görmedim.

Charles North'un fotoğrafını ise kimse tanımadı.

Sonunda Batı Dördüncü Sokaktaki Eddie'nin Aurora barında bir barmen, kesin bir tavırla, «Evet,» dedi. «Bu kız geçen salı buradaydı. Ben çarşamba sabahı Florida'ya gittim ve yeni döndüm. O yüzden kesinlikle hatırlıyorum. Kıza mutlaka güneşleneceğimi söyledim. O da bana, 'Ben de bütün kızıl saçlılar gibiyim,'dedi. 'Cildim bronzlaşmıyor, kavruluyor.' Burada biriyle buluşacaktı sanırım. Kırk dakika kadar bekledikten sonra hesabı ödeyerek çıkıp gitti. Hoş bir kızdı o.»

Adam günün salı, kızın da Erin olduğundan kesinlikle emindi. Yedide gelmiş ama boşuna beklemişti. Barmen Erin'in üstündeki giysiyi tarif etti. Boynundaki eski Roma paralarına benzeyen ilginç kolyeyi de. «Çok değişik ve pahalı bir gerdanlığa benziyordu. Ona dışardayken gerdanlığı paltosunun yakasıyla örtmesini önerdim.»

Dedektif bardaki telefonla durumu Vince D'Ambrosio'ya haber verdi. Ajan da hemen Darcy'yi aradı. Kız, Erin'in altın paralardan oluşan bir kolyesi olduğunu söyledi. «Gerdanlığı Erin'in boynunda bulduğunuzu sanıyordum... Bir de Erin'in markalı yüzüğüyle kol saatini de bulamadım.»

Vince usulca, «Onu bulduklarında saat kolundaydı,» dedi. «Kulağında da küpeleri vardı. Oraya gelebilir miyim?»

Darcy, «Tabii,» diye cevap verdi. «Ben geç vakte kadar çalışacağım.»

Vince büroya geldiği zaman elinde Erin'in kişisel ilanlar dosyasının bir kopyası vardı. «Erin'in bütün kağıtlarını uzun uzadıya inceledik. Özel kasalardan biri için bir makbuz da bulduk. Şu yirmi dört saat boyunca istediklerinizi koyup ya da alabildiğiniz kasalardan birinin. Erin o kasayı daha geçen hafta kiralamış. Müdüre takılar yaptığını, bazı değerli taşların evinde kalmasından rahatsız olduğunu söylemiş.»

Vince sonra Erin'in salı akşamı buluşacağı adamın gelmediğini anlattı. «Arkadaşınız sekize çeyrek kala bardan ayrılmış. Bu cinayet hırsızlık nedeniyle işlenmiş olabilir. Salı gecesi boynunda o kolye olduğu halde, ceset bulunduğunda öyle bir şey yoktu. Yüzük konusunda ise hiçbir şey bilmiyoruz.»

Darcy, «Erin o yüzüğü parmağından hiç çıkarmazdı,» dedi.

Vince başını salladı. «Belki o pırlanta dolu kese Erin'in yanındaydı...» Sonra da, Darcy beni dinliyor mu diye düşündü. Uçuk sarı bir kazak giymiş olan kızın yüzü ifadesizdi. Bugün gözleri eladan çok yeşilimsi duruyordu. Kelley'nin kişisel ilan dosyasını kıza verdikleri için de endişeliydi. Darcy'nin çizilmiş o ilanlara cevap yazacağını seziyordu.

Ajan, «Darcy, Erin gibi bir arkadaşınızı kaybettiğiniz için müthiş bir öfke duyduğunuzu biliyorum,» dedi. «Ama çok rica ediyorum, Charles North'u bulmak umuduyla lütfen o ilanlara cevap yazmayın. Erin'in katilini bulmak için mümkün olan her şeyi yapacağız. Ayrıca kişisel ilanlardan yararlanarak bir dizi cinayet işleyen bir katil var. Belki Erin onun kurbanlarından değildi. Ama onun sizinle buluşmasını istemiyorum.»

Doug hafta sonu Scarsdale'den hiçbir yere ayrılmamış, Susan ve çocuklarla ilgilenmişti. Karısı da ona pazartesi günü öğleden sonrası için bir bebek bakıcısı bulduğunu söylemişti. «Alış veriş yapmak istiyorum. Seninle New York'ta buluşup akşam yemeği yer sonra eve birlikte döneriz.»

Susan kocasına alış verişten önce özel bir dedektifle buluşacağını açıklamamıştı tabii.

Doug onu akşam yemeği için San Domenico'ya götürdü. Karısına elinden geldiği kadar şirin davrandı. Hatta ona, «Bazen ne kadar güzel olduğunu unutuyorum,» bile dedi.

Susan güldü.

Salı gecesi Doug eve gece yarısından sonra döndü. «Şu kahrolasıca toplantılar...» diye içini çekti.

Çarşamba sabahı kendini artık güvende hissettiği için Susan'a, «Bu gece müşterileri yemeğe götüreceğim,» dedi. «Artık buraya dönmez, oteldeki dairede kalırım.» Karısının anlayışlı davranması onu rahatlattı.

«Müşteri müşteridir, Doug. Kendini yorma da.»

Doug çarşamba günü bürodan çıktıktan sonra doğru London Terrace'daki evine gitti. Yedi buçukta SoHo'da bir içki içmek için otuz iki yaşında, boşanmış bir kadın emlakçıyla buluşacaktı. Ama önce spor bir kıyafet giymek ve bir yere telefon etmek istiyordu.

Bu gece Darcy Scott'a erişeceğini umuyordu.

Çarşamba günü öğleden sonra Kuzey Carolina'lı Merrill Ashton, Jay Stratton'u aradı. Ashton, Jay'in karısı Frances'e kırkıncı evlenme yıldönümlerinin şerefine pahalı bir mücevher alması önerisini uzun uzadıya düşünmüştü.

Ashton gülerek, «Bunu karımla konuşmaya kalkarsam beni bu işten vazgeçirir,» dedi. «Şimdi... gelecek hafta bir iş için New

York'a geleceğim yine. Bana gösterecek bir şeyiniz var mı? Pırlanta bir bilezik iyi olurdu.»

Jay, «Size gösterecek bir şeyim tabii var,» diye cevap verdi. «Geçenlerde çok şahane pırlantalar aldım. Şimdi onlarla bir bilezik yapılıyor. Karınıza çok yakışacağından eminim.»

«Bileziğin değerini bilmek isterim.»

«Tabii istersiniz. Bileziği beğendiğiniz takdirde onu alıp Winston-Salem'e götürebilirsiniz. Orada güvendiğiniz bir kuyumcuya gösterirsiniz. Eğer o bileziği değerli bulmazsa, o zaman bu işten vazgeçeriz. Kırk bin dolar harcamaya hazır mısınız? Karınızla birlikte geçirdiğiniz her yıl için bin dolar.»

Ashton durakladı. «Şey, bu biraz fazla.»

Jay, «Ama bilezik gerçekten güzel,» dedi. «Kızınız Frances'in çocuğuna gururla bırakabileceği bir şey.»

İki adam 4 Martta yani pazartesi günü buluşup bir içki içmeyi kararlaştırdılar.

Jay Stratton telefonu kaparken, her şey fazla yolunda mı gidiyor, diye kendine sordu. Bertolini gerdanlığı için aldığım yirmi bin dolar. Acaba biri o parayı sorar mı? Kese dolusu pırlantanın sigorta parası. Erin'in cesedi bulundu. Onun soyulduğuna kimse itiraz edemez. O pırlantaları Ashton'a satıp uygun bir fiyat söyleyeceğim. Ama taşları ucuza satmaya kalkışarak onu kuşkulandırmayacağım. Winston-Salem'deki bir kuyumcu kaybolan ya da çalınan taşlarla ilgili bir listeye bakmayı aklından bile geçirmez. Müthiş bir zevk duydu adam.

Sonra amcasının yirmi yıl önce kendisine söylediklerini hatırlayarak güldü. «Jay, seni çok beğenilen bir üniversiteye yolladım. Yüksek notlar alacak kadar akıllısın ama hâlâ hile yapıyorsun! Sen yaşadıkça babanın ölmemiş olduğuna inanacağım!»

Jay amcasına Brown'ın dekanını kandırdığını açıklayarak, «Barış gücünde iki yıl çalışırsam beni üniversiteye geri alacak,» dediği zaman adam alayla bağırmıştı.

«Dikkatli ol! Barış Gücünde çalınacak bir şey yok, üstelik çalışmak zorunda da kalabilirsin.»

Ama Jay fazla çalışmamıştı. Yirmi yaşında Brown Üniversitesinin tekrar birinci sınıfına girmişti. Babası onu, «Hiçbir zaman yakalanmamalısın, ama yakalanırsan o zaman da poliste dosyan olmamasını sağlamalısın,» diye uyarmıştı vaktiyle.

Tabii Jay sınıftaki diğer öğrencilerden büyüktü. Bebek suratlıydı hepsi de. Çocuktular. Zengin olanları bile.

Biri dışında.

Telefon çalıyordu. Arayan Enid Armstrong'du. Jay, Enid Armstrong da kimdi, diye düşündü bir an. Ah, tabii ya, o sulu gözlü dul.

Kadının sesi heyecanlıydı. «Yüzüğümle ilgili önerimi kız kardeşime anlattım. Ne dedi biliyor musun? 'Enid, bu hoşuna gidecekse yap gitsin! Kendi kendini şımartmalısın. Bu senin hakkın.'»

Dördüncü Kanalda, altı haberleri sırasında muhabir John Miller, Erin Kelley'le ilgili bir açıklama yaptı. Kızın kasasında duran çeyrek milyon dolarlık pırlantalar kaybolmuştu. Lloyd's of London pırlantaların iadesi için elli bin dolarlık bir ödül verecekti. Polis hâlâ Erin'i kızın yanında değerli taşlar olduğuna bilmeyen taklitçi bir katil tarafından öldürülmüş olabileceğini düşünüyordu. Haber Nan Sheridan'ın ölümüyle ilgili programın gece sekizde tekrarlanacağı hatırlatılarak sona erdi.

Darcy televizyonu kapattı. Yüksek sesle, «Bu olayın hırsızlıkla hiçbir ilgisi yok,» dedi. «Taklitçi bir katille de öyle. Ne derlerse desinler bu cinayet kişisel ilanlarla ilgili.

«Vince D'Ambrosio, Erin'in buluştuğu kişilerden bazılarının kimliklerini herhalde öğrenecek. Ama Erin, Charles North adını kullanan adamla ilk defa buluşacaktı. Ve adam bara gelmedi. Ancak... ya Erin tam bardan çıkarken North'la karşılaştıysa? Belki de o Erin'in fotoğrafını gönderdiği kişilerden biriydi. Belki de, 'Erin Kelley,' dedi. 'Ben Charles North'um. Trafik çok sıkışıktı,

onun için geciktim. Burası çok kalabalık. Seninle başka bir yere gidelim.'

«Bence bu mantıklı. Eğer kızları arka arkaya öldüren bir katil varsa herhalde bu işten vazgeçmeyecektir. Erin'in hangi ilanlara cevap verdiğini bilebilseydim! İkimizin adına cevapladıklarını da.»

Saat yedi olmuştu. Mesaj bırakan adamlara cevap vermenin zamanıydı. Kız ondan sonraki kırk dakika içerisinde üç kişiyle konuştu. Salı günü Len Parker'la McMullen'de içki içecekti. David Weld'le cuma günü Jollensky'de ve cumartesi de Victory Cafe'de Albert Booth'la.

Kız, peki ya Erin'in tele-sekreterine mesaj bırakanlar, diye kendi kendine sordu. Onları arayacağım.

İlk iki telefona kimse cevap vermedi. Üçüncüsünde ise telefon hemen açıldı. «Ben Michael Nash.»

«Michael, ben Darcy Scott'ım... Erin Kelley'nin arkadaşı. Herhalde onun başına gelenleri biliyorsun...»

«Darcy Scott.» Adamın tatlı sesi üzüntüyle boğuklaştı. «Erin senden söz etmişti, gerçekten çok üzgünüm. Dün bir FBI ajanıyla konuştum. Ona mümkün olduğu kadar yardım etmeye çalışacağımı da söyledim. Erin çok hoş bir kızdı.»

Darcy'nin gözleri doldu. «Evet. Öyle.»

Doktor kızın sesinin titrediğini farketmişti. «Çok sarsıldığın belli. Seni akşam yemeğine götürebilir miyim? Belki olaydan söz edersen biraz rahatlarsın.»

«Bu hoşuma giderdi.»

«Yarın akşam?»

Darcy çabucak düşündü. Len Parker'la altıda buluşacaktı. «Sekiz uygun mu?»

«Tabii. Le Cirque'de bir masa ayırtacağım. Sahi, seni nasıl tanıyacağım, Darcy?»

«Kumral saçlıyım. Boyum bir yetmiş. Beyaz yakalı mavi yünlü bir elbise giyeceğim.»

«Bense oradaki en sıradan adam olacağım. Seni barda bekleyeceğim.»

Darcy telefonu kaparken biraz rahatlamıştı. Hiç olmazsa sonunda Rodeo Drive'dan aldığım elbiseleri giyebileceğim, diye düşünüyordu. Birdenbire Erin'i arayarak olanları anlatmayı planladığını farketti. Başı ağrımaya başlamıştı. Öğleden beri bir şey yememişti ve saat sekize geliyordu. Önce sıcak bir duş yapacağım, diye kararını verdi. Sonra da çorba ısıtacak ve o programı seyredeceğim.

Darcy yüzünü avuçlarına gömmüş oturuyordu. Program onu çok sarmıştı. Kız, belki de FBI haklı, diye düşündü. Belki katil taklitçinin biri. Programdan birkaç hafta sonra Erin de Nan gibi öldürüldü. Artık bu bir raslantı olamaz. Ama neden Erin? Sonra... o gece iskarpini. Erin'in ayağına uymuş muydu? Uyduysa katil onun ayakkabı numarasını nereden biliyordu? Belki de ben çıldırıyorum. Belki de bu işi uzmanlarına bırakmak daha doğru olacak.

Telefon çaldı. Darcy bir an telefonu açmamayı düşündü. Kimseyle konuşamayacak kadar yorgundu. Sonra dayanamayarak almacı kaldırdı. «Ben Darcy Scott.»

«Hele şükür! Birkaç gündür seni arıyordum. Ben Posta kutusu numara 2721'im. Doug Fields yani.»

IX
28 Şubat
PERŞEMBE

Nona perşembe sabahı yardımcısı Liz Kroll'la çalışarak belgeselin planlanmasını bitirdi. Sert hatlı, ince suratlı bir kadın olan bir programa konuk olarak katılabilecek kişilerle konuşmuştu.

«İyi bir karışım sağlıyoruz. Sonunda evlenen bir çift. Cairone'ler ilk görüşte birbirlerine âşık olmuşlar. Romantik ahmakların hoşuna gidecek kadar duygusallar. Quinlan'lar birbirlerinin ilanlarına cevap vermişler. Ve mektupları aynı gün birbirlerine yollamalarını komik bir biçimde anlatıyorlar. Bir konuk Abraham Lincoln'ün gençliğine benziyor. Çok çekingen olduğunu ve hâlâ kusursuz bir kızı aradığını söylüyor. Bir kadının ilanında ise yanlışlıkla maddi durumunun yerinde olduğu yazılmış. Kadına yedi yüz cevap gelmiş. Ve o bugüne kadar adamlardan elli ikisiyle çıkmış. Bir kadın ise ilanına cevap verdiği adamla yemek yemiş. Adam sonunda kavga çıkarmış ve kadını tokatlayarak çıkıp gitmiş. Ondan sonraki adam ise kadını eve götürürken ona saldırmaya kalkışmış, şimdi de evin önünde bekleyip duruyormuş. Kadın bir

sabah uyandığında adamın yatak odasının penceresinden içeri baktığını görmüş. Eğer arkadaşın Erin Kelley de o gece biriyle buluştuysa programı etkili bir biçimde sona erdiririz.»

Nona mırıldandı. «Öyle ya...» Kadın, Liz'den hiçbir zaman hoşlanmadığını farketmişti aniden.

Liz onun tavırlarının farkında değildi. «O FBI ajanı... Vincent D'Ambrosio çok sevimli. Onunla dün konuştum. Programda kayıp kızların fotoğraflarını gösterecek.» Gitmek için ayağa kalktı. «Bir şey daha var. Lancaster'de oturan o kadın. Kızı Claire iki yıl önce kaybolmuş. Dün aklıma bir şey geldi. Onu da programa alalım mı? Kısa gözükür. Demin Hamilton'la karşılaştım ve bana bu fikri çok beğendiğini ve seninle konuşmamı söyledi.»

«Kimse Hamilton'la öyle karşılaşıvermez.» Nona fena halde öfkelenmişti. «Lancaster'e, Bay Barnes'a ben telefon ederim.» Sesinin tonuyla Liz'e artık gitmesini söylüyordu.

Darcy hastaneden gelecek kız için döşeyeceği yatak odasının penceresi önünde oturuyordu. Erin'in kurşun ve pirinçten karyolası buraya çok uyacaktı. Geçen hafta satın aldığı tuvalet masası da öyle.

Kızın annesi tatlı yüzünde endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu. «Lisa, hastanede o kasvetli odada çok uzun bir süre yattı. Odasını yeniden döşetirsem neşeleneceğini düşündüm. O kadar uzun süre tedavi gördü ki. Ama çok dayanıklı. Doktorlara bir-iki yıl sonra dans derslerine tekrar başlayacağını söyledi. Daha küçücükken bile müzik duyar duymaz dans etmeye başlardı.»

Lisa'ya bir motosikletli çarpmış; kızın bacak, bilek ve ayak kemikleri kırılmıştı.

Kadın, üzüntüyle ekledi. «Lisa dans etmeyi çok seviyor.»

'Müziği de seviyor, dansı da.' Darcy, Erin'in yatak odasındaki posterin altında böyle yazılı olduğunu hatırlamıştı. «Şu duvara ne asacağımızı biliyorum!»

Susan çarşamba günü Harkness Dedektiflik Bürosuna telefon etmişti. Carol Harkness'e, «Kocam bu gece yine o var olmayan toplantılardan birine katılacak,» diye haber vermişti.

«Joe Pabst onu izleyecek. Pabst en iyi dedektiflerimizden biridir.».

İri yarı, neşeli bir adam olan Joe Pabst daha sonra patronuna rapor verdi. «Bu adam bir âlem. Bürosundan çıkıp taksiyle London Terrace'a gitti. Orada bir evi var. Onu iki yıl için Carter Fields adlı bir mühendisten devralmış. Oradakiler kendisini Dougls Fields diye tanıyorlar. Ne kurnazca değil mi? Böylece kimse onu evi yasadışı biçimde devraldığı için suçlayamıyor. Ayrıca aynı baş harflerini seçmiş. Böylece markalı kol düğmeleri yüzünden başı derde girmiyor.» Pabst isteksiz bir hayranlıkla başını salladı. «Komşuları onun kapak ressamı olduğunu sanıyorlar. Kapıcı bana evde çerçeveli resimler olduğunu söyledi. Adama bir masal uydurdum. Douglas Fox'a resmi bir görev verileceğini, onun için soruşturma yapıldığını söyledim. Dilini tutması için de eline her zamanki gibi bir yirmilik sıkıştırdım.»

Otuz sekiz yaşındaki Carol Harkness zarif ve güzel bir kadındı. İyi bir terzinin elinden çıkmış olan siyah tayyörünün yakasına altın bir iğne takmıştı. Uçuk sarı saçları omuzlarına kadar iniyordu. Gözleri ela, bakışları da sakindi. New York'lu bir dedektifin kızın olduğu için polislik kanına işlemişti.

Pabst'e, «Adam evde mi kaldı, yoksa çıktı mı?» diye sordu.

«Çıktı. Yediye doğru. Onu görmeliydin. Çok değişmişti. Balıkçı yakalı kazak, blucin, deri ceket. Saçlarını yıkamış, kıvır kıvır bırakmıştı. Yalnış anlama, öyle bayağı bir hali yoktu. Parası olan sanat meraklıları gibi giyinmişti. SoHo'da otuz yaşlarında çekici bir kadınla buluştu. Kaliteli biriydi. Onların arkasındaki masaya oturdum. Bir iki içki içtiler. Kadın sonra gitmesi gerektiğini söyledi.»

Carol hemen, «Adamdan kurtulmak mı istiyordu?» dedi.

«Hayır, hayır. Doug Fox'tan hoşlanıyordu. Adam yakışıklı ve sempatik tavırlar takınmasını da biliyor. Cuma gecesi tekrar buluşacaklar. Bir gece kulübüne giderek dans edecekler.»

Vince D'Ambrosio dikkatini Erin Kelley'nin otopsi raporuna vermişti. Kızın ölmeden bir saat önce yemek yediği anlaşılıyordu. Ceset çürümeye başlamıştı, ama sırtındaki her şey sırsıklamdı. Başlangıçta bu, ölünün bulunduğu gün havanın soğuk oluşuna verilmişti. Ama otopsi sırasında kızın iç organlarının yarı donmuş olduğu görülmüş, Polis Doktoru, Erin'in cesedinin kız öldürüldükten hemen sonra dondurulduğu sonucuna varmıştı.

Dondurulmuş mu? Ama neden? Katilin cesedi hemen bir yere bırakması onun için tehlikeli mi olurdu? Katil onu nerede sakladı? Erin, salı gecesi mi öldü? Yoksa katil kızı bir yere hapsetti ve onu perşembe günü mü öldürdü?

Ajan, telefonun çalmasıyla daldığı düşüncelerden uyandı. Arayan Darcy'ydi. Kız, «Vince,» dedi. «Aklıma bir şey takıldı. Erin'e giydirilmiş olan o topuklu iskarpin ayağına uyuyor muydu?»

«Evet. Ayakkabı numarası Erin'inkiyle aynıydı.»

«Peki ama adamda uygun numara ayakkabı nasıl olabilir?»

Vince, bu kız çok zeki, diye düşündü. Sonra da, kelimeleri dikkatle seçerek, «Biz de şimdi bunun üzerinde çalışıyoruz,» dedi. «Ayakkabının hangi mağazadan alındığını öğrenmemiz gerekiyor. O iskarpin ucuz değil. En aşağı birkaç yüz dolar olmalı. Bir şey öğrendiğimiz zaman söz sana haber vereceğim.» Bir an durduktan sonra ekledi. «Erin Kelley'nin senin adına cevap verdiği ilanlarla artık ilgilenmeyeceğini umarım.»

Darcy, «Bir saat sonra o adamlardan ilkiyle buluşacağım,» diye açıkladı.

Len Parker uzun boylu ve çok zayıf bir adam olmasına rağmen yine de çekici bir yanı vardı. Darcy'ye, «Ben öğretmenim,» dedi. «Kansas'tan New York'a yeni geldim. Pek kimseyi tanımıyorum. Bir arkadaşım gazetelere ilan vermemi söyledi ama o ilanlar

öyle pahalı ki duysan şaşarsın. Onun için başkalarının ilanlarına cevap vermek daha iyi oluyor. İlanımı cevapladığın için çok memnunum.» Açık kahverengi gözleri iri iriydi genç adamın. Bakışları da anlamlı. Dikkatle Darcy'yi inceliyordu. «Sana çok güzel olduğunu söylemek istiyorum.»

«Teşekkür ederim.» Kız içinden, neden bu adam beni rahatsız ediyor, diye sordu. Acaba gerçekten öğretmen mi?

Len Parker barın önündeki taburede hafifçe kımıldandı. «Evet, çok güzelsin. Karşılaştığım kızların hepsi güzel değil... Ama gönderdikleri mektupları okuduğun zaman onların Kâinat Güzeli olduklarını sanıyorsun. Ve sonra çirkin mi çirkin bir yaratık çıkageliyor.» Barmene, kadehine tekrar şarap doldurması için işaret etti. «Sen de ister misin?»

«Hayır, hayır.» Darcy kelimelerini dikkatle seçti. «Herhalde hepsi o kadar kötü değil. Gerçekten güzel kızlarla tanıştığından eminim.»

Len Parker kesin bir tavırla başını salladı. «Hiçbiri senin gibi değil.»

Birlikte geçirdikleri bir saat Darcy'ye çok uzun geldi. Len Parker yakınıp duruyordu. İnsan ev bulmakta zorluk çekiyordu, kiralar çok yüksekti, kızların bazıları onlara ziyafet çekmen gerektiğini sanıyorlardı, v.s...

Sonunda Darcy, Erin'den söz etmeyi başarabildi. «Haklısın. Arkadaşımla ben o ilanlar yüzünden çok garip insanlarla karşılaştık. Adı Erin Kelley'di. Sen onunla tanıştın mı?»

Parker telaşla yutkundu. «Erin Kelley mi? O gecen hafta öldürülen kız değil mi? Hayır, onunla hiç karşılaşmadım. Demek o senin arkadaşındı? Ah, ne felaket gerçekten çok üzüldüm. Kızın katilini buldular mı?»

Darcy, Erin'in ölümünden söz etmek istemiyordu. Belki arkadaşı bu adamla tanışmıştı ama onunla ikinci kez çıkmış olması imkânsızdı. Kız saatine bakıp, «Artık gitmem gerekiyor. Sen de basketbol maçına geç kalmamalısın.» dedi.

«Ah, önemli değil. Maçtan vazgeçebilirim. Kalıp benimle

yemek yesen. Buranın hamburgerleri pahalı ama lezzetlidir.»

«Bu imkânsız. Biriyle buluşmam gerekiyor.»

Parker'ın kaşları çatıldı. «Yarın gece? Evet, yakışıklı olmadığımı biliyorum. Öğretmenlerin fazla para kazanmadıklarını da herkes biliyor. Ama seni tekrar görmeyi gerçekten isterim.»

Darcy paltosunu giydi. «Kalmam imkânsız. Sağol.»

Parker ayağa kalkarak yumruğunu kontuara indirdi. «Öyleyse içkilerin parasını sen öde. Beni kendine layık bulmuyorsun değil mi? Aslında sen bana layık değilsin!»

Len Parker bardan öfkeyle çıkarken Darcy oldukça rahatlamıştı. Barmen, «Miss,» dedi. «O deliyle ilgilenmeyin. Size de üniversitede profesör olduğunu mu söyledi? Aslında New York Üniversitesinde bakım-onarım işinde çalışıyor. Gazeteye verdiği o ilanlar sayesinde bedava yiyip içiyor. Siz yine ucuz kurtuldunuz.»

Darcy güldü. «Ben de öyle düşünüyorum.» Aniden aklına bir şey geldi ve çantasını açarak Erin'in resmini çıkardı. «Len Parker bu kızla da buluştu mu?»

Barmen fotoğrafı dikkatle inceledi. «Evet, tabii. İki hafta kadar önce. Oldukça güzel bir kızdı. O serseriyi burada bıraktığı gibi gitti!»

Vince D'Ambrosio saat altıda Nona'yı aradığı zaman kadın şaşırmakla birlikte memnun oldu. Ajan, «Galiba senin de benim gibi belli bir çalışma saatin yok,» dedi. «Seninle program hakkında konuşmak istiyorum. Bir saat sonra birlikte akşam yemeği yiyebilir miyiz?»

«Tabii.»

«Pekâlâ. Sizin merkezin yakınındaki güzel biftek yapan lokantalardan birinde masa ayırtacağım.»

Nona telefonu kaparken gülümsüyordu. Nedense o gün yeni tulumunu giydiği için sevindi. Koyu kırmızı renk ona yakışı-

yor, kemeri belinin inceliğini belirtiyordu. Sonra birdenbire üzüldü. Kemerin, birbirini tutan iki el biçimi tokasını Erin ona Noelde hediye etmişti.

Nona içini çekerek telefona uzandı. Kızı ortadan kaybolan Lancasterli Emma Barnes'i üç defa aramış ama telefona cevap verilmemişti. Liz çok zeki. Kadını programa çıkarmamız iyi olur. Ama bana bir şey söylemeden gidip Hamilton'la konuşması kalleşlikti. Liz'in yerimde gözü var. Eh, onu elde etmeye çalışsın bakalım. Lancaster'deki evin numarasını tekrar çevirdi. Ama yine cevap alamadı.

Vince tam yedide geldi. İyi dikilmiş gri bir elbise giymiş ama sarılı bejli bir kravat takmıştı. Nona, kravatlarını kadınların seçmediği belli, diye düşündü.

Restoran Broadway'deydi. Nona'nın apartmanından birkaç blok ötede. Vince, «Ciddi konuları tatlıya saklayayım,» diye önerdi. Salatalarını yerlerken özel yaşantılarından söz ettiler.

Ajan, «Gazeteye kişisel bir ilan verecek olsaydın kendinden nasıl söz ederdin?» diye sordu.

Nona biraz düşündükten sonra, «45 yaşında, boşanmış, beyaz bir kadın. Televizyon prodüktörü.» dedi.

Adam viskisini yudumladı. «Devam et.»

«Manhattan'da doğup büyümüş. Başka yerlerde oturanların akıl hastası olduklarına inanıyor.» Vince bir kahkaha attı. Nona, şarabından bir yudum aldı. «Bu Burgondi harika. Biftekler geldiğinde bu şaraptan içeceğini umarım.»

«İçeceğim... Lütfen ilana devam et.»

«Barnard Üniversitesi mezunu. Anlayacağın yüksek öğrenim için bile New York'tan ayrılmadım, Vince. Avrupa'da bir yıl kaldım. Yolculuk yapmak hoşuma gidiyor ama buradan üç haftadan daha uzun bir süre ayrılmamam şartıyla.»

«İlanın pahalılaşmaya başladı.»

«Pekâlâ. İlanı tamamlayayım: temiz ama fazla düzenli değil... Ofisimi gördün, Vince... İyi ahçı ama öyle uzun uzadıya Fransız yemekleri yapmaktan hoşlanmıyor. Caza bayılıyor... Ah, evet, ben iyi dans ederim, dostum.»

Vince, «Benim ilanım biraz daha kısa,» dedi. «Resmi bir görevde çalışıyor. 43 yaşında, boşanmış beyaz bir adam. FBI ajanı. New Jersey'de Waldwick de büyümüş. New York Üniversitesi mezunu. Kötü dans ediyor. Vietnam'a gidilmemesi şartıyla seyahatten hoşlanıyor. Orada geçirdiği üç yıl ona yetmiş. Hank adında on beş yaşında bir oğlu var. Çocuk gerçekten çok tatlı.»

Biftekler gerçekten nefisti. Kahvelerini içerken programdan söz ettiler. Nona, «İki hafta sonra programı çekeceğiz,» dedi. «Seni en sona saklamak istiyorum. Böylece izleyiciler o ilanlara cevap vermenin tehlikeli bir şey olabileceğini hatırlarlar. Sen programda o kaybolan kızların resimlerini göstereceksin, değil mi?»

«Evet. Belki izleyicilerden biri bir şey görmüştür.»

Lokantadan çıktıklarında buz gibi rüzgâr Nona'nın inlemesine neden oldu. Karşıdan karşıya geçerlerken Vince onun kolunu tuttu, kadının apartmanına erişinceye kadar da bırakmadı. Nona'nın içki teklifini kabul ederek onunla birlikte yukarı çıktı.

Apartman savaştan önce yapılmıştı. Yedi odalı ev oldukça genişti. Vince çevresine bakarak kaşlarını kaldırdı. «Çok hoş bir yer burası.»

Nona, «Annemle babam Florida'ya yerleştikleri zaman burayı bana verdiler. Böylece New York'a geldiklerinde babam rahatlıkla burada kalıyor. Otellerden nefret eder.» Bara gitti. «Ne içersin?» İki kadehe Sambuco koyduktan sonra durakladı. «Daha dokuzu çeyrek geçiyor. Bir yere telefon edebilir miyim?» Çantası-

nı açtı. Barnes ailesinin numarasını çevirirken Vince'e bilgi verdi.

Bu kez karşıdan hemen cevap geldi. Nona bir kadının çığlık çığlığa bağırdığını duyduğunda dondu kaldı ve bir adam, şoka uğramış bir sesle, «Kim olduğunuzu bilmiyorum,» dedi. «Ama telefonu kapayın, çünkü hemen polisi aramam gerekiyor. Bütün gün evde olmadığım için postayla gelen paketle yeni ilgilendik. Üzerinde karımın adı yazılı bir kutu vardı.»

Çığlıklar gitgide tizleşiyordu. Nona, Vince'e paralel telefonu açmasını işaret etti.

Karşıdaki adam hayret ve acı dolu sesiyle konuşmasını sürdürdü. «Kızımız... O iki yıl önce kayboldu. Kutuda Claire'in ayakkabısının tekiyle yüksek topuklu bir iskarpin var.» Bağırmaya başladı. «Onları kim yolladı? Neden? Bu Claire'in ölmüş olduğu anlamına mı geliyor?»

Darcy, Le Cirque giderek etrafına bakındı. Genç bir çift barın yakınında durmuş neşeyle konuşuyordu. En dipte de yalnız bir erkek vardı.

Michael Nash sıradan biri olduğundan söz ederken kendine haksızlık etmişti. Koyu renk saçlarıyla yakışıklıydı ama sivri çenesi onu 'güzel' olmaktan kurtarıyordu. Uzun boylu ve inceydi. Hafif çizgili lacivert bir takım elbise giymiş, grili mavili bir kravat takmıştı. Darcy'ye onu tanıdığını belirten bir tavır ve hayranlıkla baktı. Kız, Michael Nash'in gözlerinin ender görülen bir renkte olduğunu farketti. Safirle lacivert arası bir renkti bu gözler.

«Darcy Scott?» Michael, bu ismi soru sorar gibi söylememişti. Şefgarsona işaret ederek kızı dirseğinden tuttu.

Adam onları uygun bir masaya oturttu. Michael Nash'in sevilen ve sayılan bir müşteri olduğu anlaşılıyordu.

«Bir içki? Şarap?»

«Beyaz şarap lütfen. Ve bir bardak da su.»

Nash gerekli emirleri verdikten sonra Darcy'ye gülümsedi. «Seninle tanıştığım için çok sevinçliyim.»

Kız ondan sonraki yarım saatte adamın Erin konusunu özellikle açmamaya çalıştığını farketti. Ancak Darcy şarabını yudumlamaya başladığı zaman, «Tamam, görevimi yerine getirdim. Artık kendini güvende hissetmeye başlıyorsun sanırım,» dedi.

Darcy hayretle doktora baktı. «Ne demek istiyorsun?»

«İçeri girdiğinde telaşlıydın. Sinirlerinin iyice gerilmiş olduğu belliydi. Ne oldu?»

«Hiç. Aslında ben Erin'den söz etmek istiyorum.»

«Ben de öyle. Ama Darcy...» Adam durakladı. «Bütün gün yaptığım işten bir türlü kurtulamıyorum. Ben bir psikiyatri uzmanıyım.» Özür dilermiş gibi gülümsedi.

Darcy sonunda gevşemeye başladığını hissetti. «Aslında benim özür dilemem gerekiyor. Çok haklısın. Buraya geldiğimde çok sinirliydim.» Nash'e Len Parker'dan söz etti.

Adam başını yana eğerek onu dikkatle dinledi. «Tabii bu adamı polise haber vereceksin.»

«FBI'ya.»

«Vincent D'Ambrosio'ya mı? Sana telefonda da söylediğim gibi salı günü muayenehaneme geldi. Ne yazık ki ona fazla bir şey söyleyemedim. Birkaç hafta önce Erin'le buluşup bir içki içtik. Onu görür görmez öyle bir kızın kişisel ilanlara cevap vermesine hiç gerek olmadığını düşündüm. Bunu ona da söyledim. Erin o zaman bana bu işi, bir arkadaşının hazırladığı program için yaptığını açıkladı. Senden de söz etti. En samimi arkadaşının da o ilanlara cevap verdiğini söyledi.»

Darcy başını sallarken, ağlamamaya çalışıyordu.

«Aslında bu işi, üzerinde çalıştığım bir kitap için yaptığımı kimseye söylemiyorum. Ama Erin'e bunu açıkladım. Onunla karşılaştığımız tiplerden söz ettik. Sonradan onun bütün sözlerini hatırlamaya çalıştım. Ama Erin hiç isim vermedi. Sadece gülünç olayları anlattı. Onu endişelendiren biriyle karşılaşmamıştı sanırım... Sonra ona yakında bir gece yemek yememizi önerdim, o

da kabul etti. Ben kitabı sona erdirmeye çalışıyordum. O da üzerinde çalıştığı bir gerdanlığı tamamlamaya. Onu daha sonra arayacaktım. Ama bunu denediğimde telefona cevap veren olmadı. Vincent D'Ambrosio'nun sözlerinden o sırada her şeyin olup bittiğini anladım.»

«Erin o gece adının Charles North olduğunu sandığı biriyle buluşmaya gitti. Adamın randevuya gelmediğini söylüyorlar. Ama ben yine de Erin'in ölümünün, cevap verdiği kişisel bir ilanla ilgili olduğuna inanıyorum.»

«Madem öyle düşünüyorsun neden hâlâ kişisel ilanları cevaplıyorsun?»

«O adamı bulmak için!»

Nash kaygılandı ama bir şey söylemedi. Daha sonra yemek yerlerken kendisinden söz etmeye başladı. Darcy'ye Erin'in ölümünü unutturmaya çalışıyormuş gibiydi. «Babam, plastik sayesinde servet yaptı. Sonra Bridgewater'da oldukça gösterişli bir malikane satın aldı. Dürüst ve iyi bir insandı. Kendi kendime, 'Üçümüzün yirmi iki odaya ne ihtiyacı vardı?' diye her soruşumda onun evi gezdirirken ne kadar mutlu olduğunu hatırlıyorum.» Adam boşanmış olduğunu da açıkladı. «Üniversiteden mezun olduğum hafta evlendim. İkimiz için de korkunç bir hataydı bu. Mali bakımdan bir problem yoktu. Ama tıp eğitimi çok zor ve yorucudur. Karımla birbirimize ayıracak zamanımız kalmadığından karım Sheryl dört yılın sonunda isyan etti. Şimdi Chicago'da oturuyor ve üç çocuğu var.»

Sıra Darcy'ye gelmişti. Kız, ünlü annesiyle babasının adını vermeyerek eğitiminden ve dekoratörlüğünden söz etti.

Yemek güzel geçti. Nash'in çok sevdiği iki şey vardı: Ata binmek ve tenis. «İşte o yüzden Bridgewater'a gidiyorum.» Doktor kahvelerini içerlerken Erin konusuna döndü. «Darcy, insanlara öğüt vermekten hoşlanmam, ama o ilanlara cevap vermekten vazgeçersen çok sevinirim. FBI ajanı bana işini iyi bilen biriymiş gibi gözüktü. Onun, Erin'i öldüren kişinin cezasını çekinceye kadar peşini bırakmayacağından eminim.»

«Bana da öyle geldi. Galiba biz gerekeni yapıyoruz.» Darcy kendini zorlayarak gülümsedi. «Erin'le son defa konuştuğum zaman bana, 'Hoş biriyle tanıştım,' dedi. 'Ama o beni aramadı.' Galiba o sendin.»

Michael Nash, kızı taksiyle evine götürdü. Şoföre beklemesini söyleyerek Darcy'le birlikte kapıya kadar gitti. «Seni tekrar arayabilir miyim?»

«Bu hoşuma gider.» Darcy bir an adamın yanağını öpeceğini sandı. Ama Nash yavaşça elini sıkarak taksiye döndü.

Darcy içeri girdi. Sokak kapısı rüzgârdan ağır ağır kapanırken bir adamın basamaklardan çıktığını gördü. Kapı kapanmasaydı, adam da içeri dalacaktı. Kız ona baka kaldı. Ağzı kuruduğu için bağıramıyordu. Len Parker kapıyı yumruklayıp tekmeledikten sonra dönerek koşa koşa uzaklaştı.

X
1 Mart
CUMA

Greta Sheridan, kalksam mı, diye düşündü. Yoksa bir saat daha mı uyusam. Rüyasında Nan'i görmüştü. Kızının ölüm yıldönümü yaklaşıyordu. 13 Mart yani. İki hafta kalmıştı. Nan öldürülmeden bir gün önce on dokuzuna basmıştı. Bu yıl otuz dördünde olacaktı. Greta sabırsızca örtüleri açıp kadife sabahlığına uzanarak yataktan kalktı. Terliklerini giyerek aşağıya indi. Chris'in neden endişelendiğini anlıyordu. Ev oldukça büyüktü ve herkes onun yalnız yaşadığını biliyordu. Hizmetçilerin gece kalmadıklarını da.

Chris, «Bir profesyonel alarm sistemini kolaylıkla bozabilir,» diyerek onu uyarmaya çalışıyordu.

«Ama ben bu evi seviyorum.» Her oda mutlu anılarla doluydu.

Gazete yan kapının altından atılmıştı. Kahve pişerken, Greta da gazeteyi okumaya başladı. Kopyacı Katil... Bu kadar kötü iki insan olabilir mi? Nan'in hayatını söndüren bir cani ve Erin'i

boğan bir katil. O program yayınlanmasaydı Erin şimdi hayatta olur muydu?

O programı seyrederken kafamda bir şey belirip kayboldu. Neydi o. Nan. Nan... Sen bana bir şey söylemiştin. Önemli bir şey. Hizmetçi Dorothy tam dokuzda içeri girdi. «Bu sabah dışarı çıkmak zorunda olmadığınızı umarım, Bayan Sheridan. Rüzgâr çok sert.» Postacının bıraktığı zarfları kolunun altında sıkıştırmış, elinde de büyükçe bir paket vardı. Hepsini masaya bırakarak kaşlarını çattı. «Bu paket de bir tuhaf. Yani ... üzerinde gönderenin adı, adresi yok. İçinde bomba olmadığını umarım.»

«Herhalde yine delilerden gelen mektuplar bunlar. O kahrolasıca program.» Greta paketin ipini çözerken aniden paniğe kapıldı «Evet, paket çok garip. En iyisi ben Glenn Moore'u çağırayım.»

Polis Şefi Moore bürosuna yeni gelmişti. «O pakete dokunmayın, Bayan Sheridan,» dedi. «Biz hemen geliyoruz.» Sonra Eyalet Polisini aradı. Merkezdekiler Sheridan villasına portatif bir cihaz yollamaya söz verdiler.

Saat onda bomba timinden bir polis paketin röntgenini almak için cihazı dikkatle yerleştirdi.

Greta'yla Dorothy'yi oturma odasına göndermişlerdi. Kadınlar uzmanın güldüğünü duydular. Greta peşinde Doroty'yle hemen mutfağa koştu.

Adam, «Pakette patlayacak bir şey yok, efendim,» dedi. «İçinde tekleri bulunan iki ayakkabı var.»

Greta, Moore'un yüzünde hayret dolu bir ifadenin belirdiğini gördü. Paket açılırken kadının bütün kanı çekildi. İçinde bir kutu vardı bunun. Üzerine gece ayakabısı resmi çizilmiş bir kutu. İçine eski bir lastik ayakkabı ve yüksek topuklu, payetli bir iskarpin yerleştirilmişti.

«Ah, Nan! Nan!» Greta kendinden geçerken Moore onu yakaladı.

Darcy sabaha karşı üçte telefonun ısrarlı sesiyle rahatsız uykusundan uyandı. Almaca uzanarak, çabucak, «Alo?» dedi.

«Darcy.» Karşıdaki bu adı fısıltıyla söylemişti. Ses kıza tanıdık geldi ama adamın kim olduğunu çıkaramadı.

«Kimsiniz?»

Fısıltı bir haykırışa dönüştü. «Kapıyı bir daha yüzüme kapatma! Beni duyuyor musun? Ha? Duyuyor musun?»

Len Parker! Darcy, almacı sertçe yerine bıraktı. Bir dakika sonra telefon tekrar çalmaya başladı. Ama kız yerinden kımıldamadı. Telefon çaldı çaldı çaldı. On beş, on altı, on yedi... Sonra sustu.

Darcy telefonu fişten çekerek oturma odasına koştu. Telesekreteri çalıştırdı.

Len Parker! Erin'e de böyle mi yaptı? Erin onu barda bırakıp çıktığında peşinden mi gitti? Belki de Erin'i onun Charles North'la buluşacağı bara kadar izledi. Belki de zorla onu arabasına bindirdi.

Yarın Vince D'Ambrosio'yu arayacağım.

Darcy iki saat kadar uykusuz kaldıktan sonra yine sıkıntılı bir uykuya daldı.

Sabah, sıcak duşı biraz gevşemesini sağladı. Saat sekizde kahvaltı yaparken telefon çalmaya başladı. Tanrım! Len Parker olmasın! Kız almaca uzanarak endişeyle, «Alo?» dedi.

«Darcy seni erkenden rahatsız etmediğimi umarım. Dün gece seninle olmaktan çok memnun olduğumu söylemek istedim.»

Darcy rahat bir nefes alarak, «Ah, Michael, seninle yemek yemek benim de hoşuma gitti.»

«Bir şey mi oldu Darcy? Ne var.»

Nash'in sesindeki endişe kızın içini ısıttı. Adama Len Parker olayını anlattı.

Doktor, «Seni dairenin kapısına kadar götürmeliydim,» dedi. «Bu olaydan kendimi sorumlu tutuyorum.»

«Böyle düşünmemelisin.»

«Darcy, o FBI ajanını ara ve Parker denilen adamın yaptıklarını anlat. Ayrıca o ilanlara cevap vermekten vazgeçmeni rica edebilir miyim?»

«Korkarım bu imkânsız. Ama Vince D'Ambrosio'yu hemen arayacağım.» Darcy telefonu kaparken nedense çok rahatlamış olduğunu hissetti.

Darcy, Vince'i bürosundan aradı. Ama o Lancaster'e uçmuştu. Kız başka bir ajanla konuştu. Adam, «Polisle birlikte çalışıyoruz,» dedi. «O serseriyle hemen ilgileneceğiz. Teşekkür ederiz.»

Nona kıza telefon ederek Vince'in Lancaster'e neden gittiğini açıkladı. «Darce, bu çok korkunç bir şey. Bir sapığın 'Gerçek Cinayetler' programını görerek olayı taklit etmesi başka, bu başka. Bu birinin uzun zamandan beri arka arkaya cinayet işlediğini gösteriyor. Claire Barnes iki yıl önce kaybolmuş. Erin'le birbirlerine çok benziyorlar. Claire, bir Broadway müzikalinde ilk defa önemli bir role çıkmak üzereymiş. Erin de Bertolini sayesinde ilk önemli adımını atmıştı.»

Nona telefonu kapattıktan sonra Darcy kadının sözlerini sessizce tekrarladı. Bertolini sayesinde ilk önemli adımını atmıştı... Erin bana o gerdanlık için yirmi bin dolar alacağını söylemişti. Ben bütün bu karmaşa arasında onun tele-sekreterindeki o garip mesajı unuttum.

Kız, önce Bertolini'nin müdürü Aldo Marco'yla konuştu. Adam, «Miss Kelley'nin menajeri Jay Stratton'a ücreti ödedik,» diye açıkladı. «Bir sorun mu var?»

«Hayır, hayır. Bir sorun olmadığından eminim.» Darcy telefonu kaparken, «Demek Stratton, Erin'in menajeri olduğunu iddia etmek küstahlığını gerçekten göstermiş!» dedi.

Darcy, Stratton'un numarasını çevirdi. Ama adam evde yoktu. Kız tele-sekretere sert bir mesaj bıraktı.

Stratton onu ancak beşe doğru aradı. «Çok üzgünüm. Tabii daha önce sizinle konuşmam gerekirdi ama burada değildim. Çek kimin adına olacak? Biliyor musunuz, New York'ta yokken hep Erin'i düşündüm. O güzel, yetenekli bir kızdı. Bence Erin'i pırlantaları bilen biri öldürdü sonra da cinayete eskisine benzer bir hava vermeye çalıştı.»

Darcy, «O pırlantaları sen biliyordun!» diye bağırmamak için kendini zor tuttu. Adamın dostça sözlerine uygun cevaplar vermeye çalıştı. Stratton yine birkaç gün için New York'tan ayrılacaktı ama Darcy pazartesi akşamı onunla buluşmaya razı oldu.

Kız telefonu kapattıktan sonra dalgın dalgın, «Dediğiniz gibi Bay Stratton,» diye mırıldandı. «Erin'in iki yakın arkadaşının birbirini iyi tanıması gerekir.»

İçini çekti. «Posta kutusu numara 1527'yle buluşmaya gitmeden önce biraz çalışmalıyım.»

Vince, Lawrence Barnes'la Lancaster'de hastanede konuştu. Karısını gece hemen hastahaneye kaldırmak zorunda kalmışlardı. İri yarı tıknaz bir adam olan Barnes bitkin durumdaydı. Aslında onun normal zamanlarda otoriter tavırlı, etkileyici bir adam olduğu belliydi. Karısına yatıştırıcı iğne yapıldığı için uyuyordu. Barnes yanındaki genç kızı, «Bu Karen,» diye tanıttı. «Öbür kızım. Buraya geldiğimiz de acil yardım bölümünde bir gazeteci vardı. Karım Emma'nın paket hakkında söylediklerini duydu. Onun, 'Claire öldü!' diye bağırdığını da.»

«Ayakkabılar şimdi nerede?»

«Evde.»

Vince'i eve arabayla Karen Barnes götürdü. Avukat olan kız hiçbir zaman anne ve babası gibi umutla Claire'in günün birinde ortaya çıkmasını beklememişti. «Ablam, Tommy Tune'un müzikalinde oynayacaktı. Sağ olsaydı öyle bir fırsatı hiçbir zaman kaçırmazdı.»

Oturma odasında aile üyelerinin çerçeveli resimleri vardı. Karen piyanonun üzerindeki bir fotoğrafı aldı. «Bunu Claire'i son görüşümde ben çektim. Onunla Central Park'taydık. Bu ablam ortadan kaybolmadan birkaç hafta önce oldu.»

Claire, ince, güzel bir sarışındı. Yirmi dört yirmi beş yaşlarındaydı. Gülümsemesi mutluluk doluydu. Vince acı acı, kız seçmesini iyi biliyorsun, köpek, diye düşündü. Sonra da Karen'e baktı. «Bu resmi alabilir miyim? Kopyalarını çıkarttırır sonra resmi size geri gönderirim.»

Kutu girişteki masada duruyordu. İçinde beyaz bir Bruno Magli sandalet ve yüksek, ince topuklu, burnu açık altın lame bir gece ayakkabısı vardı.

«Bu sandaletin ablanıza ait olduğundan emin misiniz?»

«Evet. Ben de bir eşi var. New York'ta o son gün almıştık.»

«Ablanız ne zamandan beri kişisel ilanlara cevap veriyordu?»

«Altı ay kadar sanırım. Polis, Claire'in ilanlarına cevap verdiği kimselerle konuştu. Tabii bulabildikleriyle.»

«Claire gazeteye ilan verdi mi?»

«Bildiğim kadarıyla ... hayır.»

«New York'ta nerede oturuyordu?»

«Batı Altmış Üçüncü Sokakta. Eski bir apartmanda. Babam, Claire kaybolduktan sonra bir yıl kadar evin kirasını ödemeyi sürdürdü. Sonra bundan vazgeçti.»

«Ablanızın eşyaları nerede?»

«Eşyalar buraya getirtmeye değecek şeyler değildi. Ama elbiseleriyle kitapları yukarıda, eski odasında.

«Onları görmek isterim.

Vince, Claire'in odasında kızın randevu defterine baktı. Ocaktan ağustosa kadar olan bölüm doluydu. Claire Barnes'ı Dört Ağustostan sonra gören olmamıştı.

«Şu 'Jim'...» Karen'in sesi titriyordu. «Bu Jim Haworth'un stüdyosu demek. Ablam orada dans dersleri alıyordu. Şimdi ... Ağustosun Beşine bakın. Ablam, 'Tommy,' yazmış. Bu da Tommy Tune'un 'Grand Otel' müzikalinin provası anlamına geliyor. Onu oyuna yeni almışlardı.»

Vince sayfaları çevirdi. On beş Temmuz günü, saat beşe bir tek ad yazılmıştı. Charley.

Charley!

Vince kayıtsız bir sesle, «Bunun kim olduğunu biliyor musunuz?» diye sordu.

«Hayır. Ablam kendini bir kez dansa götüren Charley adlı birinden söz etmişti. Ama polisin adamı bulabildiğini sanmıyorum.» Karen'in rengi uçuverdi. «O ayakkabı! O dansa giyilen türde bir şey.»

«Evet, öyle, Miss Barnes, lütfen bu isimden kimseye söz etmeyin. Bu aramızda kalsın. Ha, aklıma gelmişken, ablanız o evde ne kadar oturdu?»

«Bir yıl kadar. Ondan önce Greenwich Village'deydi.»

«Nerede?»

«Christopher Sokağında. Christopher Sokağı 101 numarada.»

Darcy beşe çeyrek kala Bev'e ödenmesi gereken faturaların sonuncusunu uzattı. Artık sıra giyinmeye gelmişti.

Kız bluciniyle kazağını çıkarırken, iyi ki giyeceklerimi buraya getirmeyi akıl ettim, diye düşündü. Siyah uzun kollu ipek bir bluz ve sarılı yeşilli bir etek giydi. Aynı kumaştan bir etolü de vardı. Darcy altın bir zincir, ince, altın bir bilezik ve altın küpeler taktı.

Onların hepsini de Erin yapmıştı. Darcy'ye sanki savaşa giderken Erin'in zırhına bürünüyormuş gibi geldi.

Başındaki tokayı çıkararak saçlarını fırçaladı. Makyajını tamamladığı sırada Bev yanına geldi. «Harika gözüküyorsun, Darcy.» Bir an durakladı. «Bana her zaman güzelliğini gizlemeye çalışıyormuşun gibi gelirdi. Ah, Tanrım...»

Darcy sekreterinin endişesini gidermeye çalışarak, «Erin de aynı şeyi söyler, beni daha fazla makyaj yapmaya zorlardı. Ya da annemin yolladığı o süslü şeyleri giymeye.» Kaşmir pelerinine uzandı.

Darcy beş buçukta Posta kutusu 1527'yle buluşacaktı. David Weld'le. Adam barın en ucunda olacağını söylemişti. «Boyum bir seksen kadar. Saçlarım kumral, gözlerim kahverengi. Koyu renk bir takım giyeceğim.»

Darcy genç adamı hemen farketti.

Onunla küçük bir masaya oturduktan on beş dakika sonra da, hoş biri, diye kararını verdi. David Weld, Boston'da doğmuş büyümüştü. Holden mağazalar zincirinde çalışıyordu. Babası ve büyükbabası o şirkette müdürlük yapmışlardı.

David, Erin'le hiç karşılaşmamıştı. Gazetelerde cinayeti okumuştu. «İşte insan o zaman gazetelere ilan vermek konusunda kendini bir garip hissediyor. Yani ... benim tüm isteğim hoş insanlarla tanışmak.» Bir an durdu. «Sen de çok hoşsun.»

«Teşekkür ederim.»

«Benimle kalıp yemek yersen çok sevinirim.» David'in yüzünde umutla birlikte mağrur bir ifade vardı.

«Bu imkânsız. Ama o ilanlara cevap verirken herhalde çok ilginç insanlarla karşılaşıyorsun.»

David gülümseyerek, «İki hoş kızla karşılaştım. Onlardan biri ister inan ister inanma ... New Jersey'de Holden'lerin mağazala-

rından birinde çalışan satın alma memurlarından biri. Ben de yönetim bölümüne geçmeden önce aynı işi yapardım.»

«Ya? Hangi işi?»

«New England'daki mağazalarımız için şık ayakkabılar satın alırdım.»

Darien Polis Şefi Moore, Vince'i arayarak Sheridan'lara gönderilen paketi haber verdi.

«Kutudakilerin Nan'in ayağındaki ayakkabıların diğer tekleri olduğundan emin misin?»

«Onları karşılaştırdık. Şimdi iki ayakkabı da bizde.»

«Basın bunu haber aldı mı?»

«Şimdiye kadar almadı. Olayı duyurmamaya çalışıyoruz ama basına sızmayacağını yine de garanti edemeyiz. Sen Chris Sheridan'la tanıştın. O da gazetecilerin olayı öğrenmelerini istemiyor.»

Vince çabucak, «Ben de öyle,» dedi. «Artık katilin bu işe on beş yıl önce başladığını biliyoruz. Eğer daha önce de cinayet işlemediyse. Adamın ayakkabıları şimdi göndermesinin bir nedeni olmalı. Bizim psikiyatri uzmanlarımızdan biriyle konuşarak onun fikrini alacağım. Nan Sheridan'ın öldürülmesi olayıyla ilgili olarak sorguya çekilen birini Claire Barnes'a da bağlayabilirsek o zaman elimize kesin bir ipucu geçmiş olur.»

«Ya Erin Kelley? Onu adamın kurbanları arasına katmıyor musun?»

«Bu konuda henüz kararımı vermedim. Belki kızı o kaybolan pırlantalar yüzünden öldürdüler ve cinayete diğerlerine benzeyen bir hava verdiler.» Vince ayakkabıları ertesi gün aldıracağını söyleyerek konuşmayı bitirdi.

Sonra yardımcısı Ernie Cizek ona Darcy'nin Len Parker'la ilgili telefonundan söz etti. «Adam delinin teki. New York Üniversi-

tesinde bakım-onarım memuru olarak çalışıyor. Elektrik konusunda adeta bir dahi. Her cihazı tamir edebiliyor. Yalnız yaşıyor. Para konusunda bir paranoyak gibi davranıyor. Cimri mi cimri. Ve ... şimdi iyi dinle! Adamın ailesi çok zengin. Parker'ın hatırı sayılacak kadar iyi bir geliri var. Avukatlar parasını bankaya yatırıyorlar. Parker hesabından birkaç yıl önce önemli bir miktar çekmiş. Avukatlar onun bir ev aldığını sanıyorlar. Ama Parker, üniversiteden aldığı aylıkla geçiniyor ve Dokuzuncu Caddede ucuz bir evde oturuyor. Eski bir steyşını var. Onu garaja bile bırakmıyor. Sokağa park ediyor.»

«Poliste kaydı var mı?»

«Evet. Darcy Scott'ın şikayetine benzer davranışları yüzünden. Kızların peşlerine takılmış, onlara bağırmış, kapıları yumruklamış. Parker gazetelere ilan vermeye çok meraklı. Tanıştığı her kız onu başından atıyor. Şimdiye kadar kimseye saldırmamış.»

«Onu buraya getir.»

«Parker'ın doktoruyla konuştum. Onun zararsız olduğunu söylüyor.»

«Evet zararsız ya! Röntgencilerin düşlerini gerçek haline getirmeye kalkışmadıklarını söylüyorlar, ama biz böyle olmadığını biliyoruz, değil mi?»

Susan çocukları alıp hafta sonunu geçirmek için Connecticut'a, babasının yanına gideceğini söylediğinde Doug pek memnun oldu. O dul emlakçıyla dansa gitmeyi kararlaştırmışlardı ama adam bu işten vazgeçmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı. Çünkü o hafta iki gece eve çok geç gelmişti. Susan'ın New York'taki akşam yemeğinden hoşlanmasına rağmen yine de tavırlarında Doug'ın anlayamadığı bir şeyler vardı.

Susan çocuklarla pazar gününe kadar babasının yanında kalırsa iki gece daha serbest kalacaktı. Doug çoğu zaman kayın-

pederine gitmezdi, boş bir jest olurdu bu. Susan'ın babası ondan hiç hoşlanmaz, geç saatlere kadar çalıştığı için imalı laflar ederdi. «Bu kadar çok çalıştığına göre çok önemli biri olmalısın. Ama bu kadar çabalamana rağmen o evi almak için yine de bana gelmek zorunda kaldın. Benden borç aldın, Doug. Bu çok garip değil mi? İstersen seninle bütçeni inceleyelim ve problemin nerede olduğunu anlamaya çalışalım.»

Doug, Susan cuma sabahı evden ayrılırken ona, «İyi eğlenceler, hayatım,» dedi. «Babana en iyi dileklerimi ilet.»

Susan, o gün öğleden sonra bebek uyurken dedektiflik bürosuna telefon etti. Ona açıklananları da dikkatle dinleyerek not aldı. Doug'ın SoHo barında kadınla buluşması, dansa gitmeye karar vermeleri. Adamın Doug Fields adıyla London Terrace'da oturduğu ev. Susan, «Carter Fields kocamın en yakın arkadaşıdır,» dedi. «İkisi birbirlerine çok benzerler. Artık kocamı izlemeyin. Başka şeyler öğrenmek istemiyorum.»

Susan'ın babası Connecticut Guilford'da eskiden sadece yazın kaldıkları büyük köşkte oturuyordu. Adam arka arkaya birkaç kalp krizi geçirdiği için yüzü solgundu. Bu da Susan'ı oldukça sarsıyordu. Ama babasının ne davranışları, ne de sesi bitkinceydi.

Akşam yemeğinden sonra Beth'le Donny komşudaki arkadaşlarına gittiler. Susan da bebekle Trish'i yatırdıktan sonra babasıyla kendisi için kahve yaptı.

Kadın babasının kendini dikkatle süzdüğünün farkındaydı. «Bu beklenmedik ama çok hoş ziyaretin asıl nedenini ne zaman öğreneceğim?»

Susan, «Galiba şimdi,» diye güldü. «Doug'ı boşayacağım.»

Yaşlı adam bekledi.

Susan sessizce, «Lütfen, 'Ben sana söylememiş miydim?'

deme,» diye yalvardı. Sonra da sözlerini sürdürdü. «Dedektifler onu izlediler. New York'ta Doug Fields adıyla bir daireyi devren kiralamış. Kapak ressamı olduğunu yaymış, bilirsin Doug iyi resim yapar. Bizimki sık sık kadınlarla geziyormuş. Tabii o arada bana gelip 'gece yapılan o toplantılar'dan yakınıyor. Donny onun yalanlarına inanmıyor artık ve çok öfkeleniyor. Babasını aşağı görüyor. Babasının değişeceğini ummasındansa, ondan hiçbir şey beklememeyi öğrenmesi daha iyi olur.»

«Buraya yerleşmek ister misin, Susan? Yer çok.»

Kadın, yaşlı adama minnetle gülümsedi. «Bir haftada çıldırırsın. Hayır... Scarsdale'deki ev çok büyük. Doug, kulüptekileri etkilemek için orayı almakta ısrar etti. Aslında orası bize göre bir yer değildi, hâlâ da değil. Evi satıp ve daha küçük bir yer bulmalıyım. Gelecek yıl bebeği kentteki iyi bir kreşe vereceğim. Ondan sonra bir iş bulup çalışacağım.»

«Bu kolay olmayacak.»

«Evet ama durumumun şimdikinden çok daha iyi olacağını biliyorum.»

«Susan, 'Ben sana söylememiş miydim?' dememek için elimden geleni yapıyorum. Ama gerçek ortada. O adam doğuştan kadın delisi. Ve çok kötü bir yanı var. On sekizinci yaş gününü anımsıyor musun? O gece seni eve getirirken öyle sarhoştu ki onu kovdum. Ve ertesi sabah arabamın bütün camlarının kırılmış olduğunu gördüm.»

«Bunu Doug'ın yaptığından yine de emin olamazsın.»

«Haydi, Susan! Gerçekleri kabul edeceksen, sonuna kadar gitmelisin. Doug'ı o kızın ölümü yüzünden sorguya çektiklerinde ona yardıma çalışmadın mı?»

«Nan Sheridan'ı mı kastediyorsun?»

«Evet. Tabii Nan Sheridan'ı kastediyorum.»

«Doug kesinlikle böyle bir şey...»

«Doug, o kızın öldüğü sabah seni kaçta aldı?»

«Yedide. Hokey maçı için Brown Üniversitesine dönecektik.»

«Susan büyükannen ölmeden önce ondan gerçeği öğrendim. O sabah Doug'ın seni yine atlattığını sanıp ağladığını söyledi. Seni almaya ancak saat dokuzda gelebildiğini de. Lütfen artık doğruyu söyleyerek beni sevindir.»

Ön kapı hızla kapanırken Donny'le Beth içeri girdiler. Donny çok mutlu görünüyordu. Susan babasının o yaştaki haline benziyor, diye düşündü. Onun kopyası. Daha ortaokuldayken Doug'a âşık olmuştu Susan.

Kadının kalbine bir sancı saplandı. İçinden, onun etkisinden hiçbir zaman kurtulamayacağım, diye itiraf etti.

Doug o sabah nasıl yalvarmıştı. «Susan, arabam bozuldu. Beni suçlamaya çalışıyorlar. Suçu birine yıkmak zorundalar. Lütfen saat yedide burada olduğumu söyle.»

Donny yaklaşarak kadını öptü Susan oğlunun saçlarını düzelttikten sonra yaşlı adama döndü. «Yapma, baba. Büyükannemin nasıl olduğunu biliyorsun. Kafası çok karışıktı. Daha o zamanlar bile günleri birbirine karıştırırdı.»

XI
2 Mart
CUMARTESİ

Charley gizli yerine geldiğinde gece yarısını çoktan geçmişti. Saat iki buçuğa geliyordu. Ama adamın ihtiyacı o sırada iyice artmıştı. Bu kulübede özgürlüğüne kavuşuyordu, diğerinin arkasına gizlenmek zorunda kalmıyordu. Astaire'e ayak uydurarak dans edebiliyor, kollarındaki hayalete gülümsüyordu. Kulağına şarkılar fısıldıyordu. İnsanı çeken bu ıssız yer, tesadüfen oradan geçen birinin içeriyi görmemesi için çekilmiş perdeler, kapıdaki onu dış dünyaya karşı koruyan sürgüler... Ve kendisi ... sadece kendisi. Dinleyici ya da izleyicilerin kısıtlayamadığı o benlik, nefis anıları canlandırmak.

Nan. Claire. Janine. Marie. Sheila. Leslie. Annette, Tina. Erin. Hepsi ona gülümsüyordu. Onunla birlikte oldukları için çok mutlu oluyorlar, adama çatmak, onu aşağılamak için fırsat bulamıyorlardı. Sonunda her şeyi anladıkları zaman Charley öyle mutlu oluyordu ki... Adam şimdi Nan'e ne olduğunu anlaması için fırsat vermediğine üzülüyordu. Ona yalvarması için fırsat vermediği-

ne. Leslie'yle Annette Charley'e onları öldürmemesi için yalvarmışlardı. Marie'yle Tina ise ağlamışlardı.

Kızlar onun yanına bazan teker teker, bazan da hep birlikte geliyorlardı. «Partönerini değiştir ve benimle dans et.»

Charley o iki paket şimdiye kadar yerlerini bulmuştur, diye düşündü. Ah, keşke bir sinek olup duvara konsaydım. Paketi açtıklarında suratlarını görebilseydim. Herhalde çok şaşırmışlar sonra da her şeyi anlamışlardır.

«Kopyacı Katil!»

«Artık benden böyle söz edemeyecekler! Şimdi ... Claire' den sonra gelen Janine miydi yoksa Marie mi?.. Janine'di. İki yıl önce, Yirmi Eylülde. Onun paketini de yollayacağım.»

Charley bodruma indi. İçleri ayakkabı dolu kutuların duruşu da ne komikti. Lastik eldivenleri giydi. Kızların eşyalarıyla ilgileneceği zaman hep böyle yapardı. Adam üzerinde Janine yazılı kutuya uzandı. «Bunu kızın White Plains'teki ailesine göndereceğim.»

Bakışları son kutudaki etikete kaydı. Bunun üzerinde, Erin yazılıydı. Charley kıkır kıkır gülmeye başladı. «Neden onun ayakkabılarını şimdi göndermiyorum? İşte o zaman benim taklitçi bir katil olmadığımı iyice anlarlar. Erin bana babasının klinikte yattığını söyledi. Bende kutuyu kızın New York'taki adresine yollarım.

«Ama belki de apartmanda kutuyu polise teslim edecek kadar akıllı biri yok. Kutuyu bir depoya atmaları ve orada toz tutması kötü olur.

«Ayakkabıları morga göndersem? Sonuçta Erin'in New York'taki son adresi bu. İşte bu çok komik olur!

«Şimdi ayakkabıları ve kutuları iyice silmeliyim. Üzerlerinde parmak izleri kalmamalı! Kutuların üzerlerindeki etiketleri çıkarmalıyım. Kimliklerini de.» Charley kızların cüzdanlarını çıkarıyor ve sonra onları gömüyordu.

«Ayakkabıları ince kâğıtlara sardıktan sonra kutuların kapaklarını kapatayım.» Charley kapaktaki resimlere hayranlıkla baktı. Bu konuda gitgide ustalaşıyordu. Erin'in kutusunun kapağındaki resim bir profesyonelin elinden çıkmış kadar güzeldi.

«Kutuları, kaba kâğıtlara sarmalı, üstlerine adres etiketlerini yapıştırmalı. Bütün bunlar Amerika'da herhangi bir dükkândan alınabilecek şeyler.»

Charley önce Janine'in paketinin üzerine adresi yazdı.

«Şimdi sıra Erin'de. Morgun adresini New York telefon rehberinden bulabilirim.»

Charley kaşlarını çatarak «Ya morgdaki bir ahmak paketi açmaz ve bunu postacıya geri verirse? 'Burada çalışanlar arasında bu isimde biri yok,' derse? Gönderenin adresi olmadığı için paket merkez postanesindeki depoda kalır.

«Ah, bir şey yapabilirim, ama yanlış mı olur? Hayır, hiç sanmıyorum.» Charley yine kıkır kıkır güldü. «İşte şimdi çok telaşlanacaklar!»

Erin'in paketini göndereceği kimsenin adını büyük harflerle yazmaya başladı 'DARCY SCOTT...'

Darcy cumartesi günü 1143 numaralı Posta kutusuyla buluştu, yani Albert Booth'la. Adam, kırk yaşlarındaydı. Kızla telefonla konuşurken, «Bilgisayar uzmanıyım,» demişti. «Okumak, kayak yapmak, golf oynamak, dans etmek, müzeleri ağır ağır dolaşmak ve plak dinlemekten hoşlanırım. Espiriliyimdir...»

Adam, Darcy'ye, «Bir posta kutusuna cevap yazmak kendini kutuya kapatılmışsın gibi hissetmene neden olmuyor mu?» diye sorduğu an kız onun espri anlayışının nasıl olduğunu anladı. Kahve içerlerken Booth'ın kompüter uzmanlığı dışında kalan tüm özelliklerini uydurma olduğunu sezdi. Adam patates gibi olduğundan öyle kayak ya da yürüyüş yapacak birine benzemiyordu.

Booth sadece bilgisayarın geçmişi, şimdisi ve geleceğinden söz etti. Sonra da, «Sen insanı dinlemesini iyi biliyorsun, Darcy,» diye gülümsedi.

«Kızların hepsi böyle değildir.»

Darcy'nin aradığı fırsat eline geçmişti. «Ben kişisel ilanlara yeni cevap vermeye başladım. Farklı kişilerle tanışıyor insan. Çoğu nasıl?»

«İç sıkıcı yaratıklar.» Booth masanın üzerinden kıza doğru eğilerek, «İki hafta önce kiminle buluştum biliyor musun?»

«Kiminle?»

«Şu öldürülen kızla. Erin Kelley'le.»

Darcy tepki göstermemeye gayret ederek, «Nasıl bir *kızdı* o?»

«Güzel nazik bir kızdı. Ama bir şey için endişeleniyordu.»

Darcy kahve fincanının sapını sıkıca tuttu. «Sana neden endişelendiğini söyledi mi?»

«Söyledi ya! Bana bir gerdanlığı bitirmek üzere olduğunu söyledi. 'Bu şimdiye kadar aldığım en önemli iş,' dedi. 'Paramı alır almaz kendime başka bir daire bulmaya çalışacağım?'»

«Ya? Neden?»

«Erin, yöneticinin yanından geçerken kendisine süründüğünden, dairesine girmek için bahaneler uydurduğundan yakındı. 'Belki zararsız biri ama yatak odama girip onu orada bulmak hiç de hoş bir şey değil,' dedi. Galiba ben onunla buluşmadan bir gün önce yine aynı şey olmuştu.»

«Bunu polise haber vermen gerekmez mi?»

«Olmaz! Çalıştığım şirket böyle bir şeyden hoşlanmaz. Ama ... acaba polise imzasız bir mektup yazsam mı?»

FBI geniş kaynaklarından yararlanarak Claire Barnes'ın ailesine gönderilen ve Erin Kelley'nin ayağında bulunan iskarpinlerin nerelerden satın alındığını öğrenmeye çalışıyordu. Claire Barnes'ın ayağındaki gece ayakkabısı Charles Jourdan'ın bir modeliydi ve ülkede en lüks mağazalarda satılıyordu. Amerikada o iskarpinlerden iki bin çift vardı. Yani alıcının izini bulmak imkân-

sızdı. Erin'inki ise bir Salvatore Ferragamo modeliydi. FBI ajanları şimdi bununla ilgileniyorlardı.

Len Parker'ı sorguya çekmek için merkeze getirdiler. Adam hemen Darcy'nin kendisine kaba davrandığından yakınmaya başladı. «Ondan özür dilemek istemiştim. Kötü davrandığımı biliyorum. Belki kızın gerçekten başka biriyle randevusu vardı. Onu izledikten sonra gerçekten yalan söylememiş olduğunu anladım. Darcy, o lüks lokantada yemek yerken ben dışarıda, soğukta bekledim.»

«Orada öyle durdun mu?»

«Evet.»

«Sonra?»

«Bir adamla taksiye bindi. Ben de öyle. Darcy'nin yanındaki adam onu apartmanın kapısına kadar götürdü, sonra da ayrıldı. Ben de özür dilemek için o kadar zahmete katlanıp koştum ama kız kapıyı suratıma kapattı.»

«Ya Erin Kelley? Onu da izledin mi?»

«Neden izleyeyim? O beni barda bırakıp çıktı. Belki de suç bendeydi. Erin'le buluştuğum zaman keyfim yoktu. Ona bütün kadınların para peşinde olduklarını söyledim.»

«O halde bunu Darcy Scott'a neden açıklamadın? Sana sorduğundan Erin'le buluştuğunu söylememişsin.»

«Çünkü sonunda kendimi burada bulacağımı biliyordum.»

«Sen Dokuzuncu Caddeyle Kırk Sekizinci Sokağın köşesinde oturuyorsun, değil mi?»

«Evet.»

«Bankaların başka bir evin daha olduğunu düşünüyorlar. Beş altı yıl önce hesabından hatırı sayılır miktarda para çekmişsin.»

«O benim param. Canımın istediği gibi de harcarım.»

«Başka bir ev aldın!»

«Kanıtlayın.»

Erin'in oturduğu binanın yöneticisi Gus Boxer, Vince'in gösterdiği kimliğe, merakını gizlemeye çalışarak bakıp, «Çalışma saatim sona erdi. Ne istiyorsunuz?»

«Seninle konuşmak istiyorum, Gus. İstersen burada ya da merkezde konuşuruz. Bu öfkeli tavırlarını da bir yana bırak. Dosyan masamda duruyor, Hoffman.»

Gus Boxer'ın yüzünde endişeli bir ifade belirip kayboldu.

Vince, «Dinle, Hoffman,» dedi. «Seni hiçbir zaman mahkûm ettiremedik. Ama bilgisayar ekranında adın sık sık görünüyor! On yıl önce yirmi yaşında bir kız, yöneticisi olduğun apartmanın bodrumunda ölü bulunmuştu.»

«Benim o olayla bir ilişkim yoktu.»

«Kız seni polise şikâyet etmişti. Seni evinde, elbise dolabını karıştırırken bulduğunu bildirmişti.»

«Bir su sızıntısı vardı da...»

«İki hafta önce Erin Kelley'e de aynı hikâyeyi anlattın, değil mi?»

«Kim söyledi bunu?»

«Erin, seni yatak odasında bulduğu için yakında başka bir yere taşınacağını anlatmış.»

«Ben...»

«Evet. Bir su sızıntısı vardı, öyle değil mi? Bu hikâyeyi çok iyi biliyorum. Şimdi Claire Barnes'tan söz edelim. O da bu apartmanda oturmuştu. Onun dairesine kaç defa girdin?»

«Hiçbir zaman.»

vınce, merkeze döndüğünde Ernie ona müjdeyi verdi. Potter'ı bulmuşlardı.

Petey, «Evet, kızın ölüsünü buldum...» diye itiraf etti. «O sırada kahve içecek param bile yoktu.» Gözleri doldu. «Kolyenin gerçek altın olduğunu anladım. 'Bunu ben almazsam, bir başkası alır,' dedim.»

«Gerdanlığı ne yaptın, Petey?»

«Bert'e yirmi beş dolara sattım. Onun Yedinci Caddede bir dükkânı var.»

Vince, «Cesedi ne zaman buldun, Petey?» diye sordu.

«Uykudan kalktığım zaman... Oldukça geç bir saatti.» Petey gözlerini kıstı. «Ama gece rıhtımda bir arabanın durduğunu işittim. Birinin uyuşturucu kullanmaya geldiğini sandığım için hiç dışarı çıkmadım. Yemin ederim.»

«Arabanın gittiğini duyduğun zaman da bakmadın mı?»

Petey bulanık kafasını zorlayarak anımsamaya çalıştı. Sonra da «Evet,» diye bağırdı. «Baktım. Bir steyşındı bu.»

Darcy'le Nona, cumartesi akşamı Jimmy Neary'nin lokantasında yemek yiyorlardı. Jimmy, Erin'in ölümüne çok üzülmüştü. «O buraya gelen kızların en güzellerindendi.» Darcy'nin eline vurarak, «Sen onun en yakın arkadaşıydın. Bazan aceleyle yemek yiyeceği zaman buraya gelir, ben de onunla birkaç dakika otururdum. Hatta Erin'e o delice ilanlara cevap verirken dikkatli davranmasını da söyledim.»

Darcy, «Erin'in sana bundan söz etmiş olmasına şaşıyorum, Jimmy,» dedi. «Senin bu işi onaylamayacağını bilmesi gerekirdi.»

«Tabii. Herhalde bana bundan söz etmeyecekti. Ama mendilini alırken bir ilan cebinden düştü. Ben onu yerden alırken ne olduğunu da gördüm.»

Darcy hemen sordu. «Onun nasıl bir ilan olduğunu hatırlıyor musun?»

Jimmy kaşlarını çatarak düşündü. «Hayır. Ama ilana dikkatle baktım. Onu er geç anımsayacağımdan eminim. Bu şarkı söylemekle mi ilgiliydi? Ah, neyse... Nasıl olsa hatırlayacağım.»

O sırada Vince de masaya yaklaştı. «Ben sadece bir dakika kalacağım. Yemeğinize engel olmak istemiyorum. Ama seninle konuşmam gerekiyordu, Darcy. Burada olduğunu öğrendim.»

«Sen de bizimle yemek yesene.» Darcy, Nona'nın gözlerinin parlamaya başladığını farketmişti.

Ajan bir iskemle çekerek oturdu. «Buluştuğun her erkek hakkında bilgi istiyorum. İçlerinden ikisi Erin'i tanıdıklarını itiraf etmişler bile.»

Darcy, Vince'e David Weld'i anlattı. Ve adamın eskiden büyük bir mağaza için ayakkabı satın aldığını söylemeyi de unutmadı. Ajan hemen adamın adını kaydetti. Sonra da, «Bu olayı gizlemeye çalışıyoruz,» diye açıkladı. «Dün, bir kutuyla sadece tekleri olan iki ayakkabı gönderildi. Nan Sheridan on beş yıl önce öldürüldüğünde ayağındaki ayakkabıların tekleri.»

Darcy masayı sıkıca tuttu. «Öyleyse Erin'i taklitçi bir katil öldürmedi.»

«Bunu henüz bilmiyoruz. Claire Barnes'ı tanıyan birinin Nan Sheridan'la da arkadaş olup olmadığını anlamaya çalışıyoruz.»

Nona, «Ya Erin?» diye sordu.

«Onu da tanıyorsa gerçekten kızları sırayla öldüren bir katille karşı karşıya olduğumuzu anlarız. Ted Bundy gibi biriyle,» Vince çatalını tabağına bıraktı. «Seninle açık konuşacağım. Bilgisayar

bu tür bir katilin kurbanlarını tanımladı. Hepsi de senin yaşında. Senin kadar zeki ve güzel.

«Yani ... katilimiz elli kızla buluşuyor ve sonra onu heyecanlandıran biriyle karşılaşıyor. Seni o ilanlara cevap vermekten vazgeçiremeyeceğimi biliyorum. Açıkçası ilgimizi çeken birkaç tiple de karşılaştın. Ama yine de sen yem olarak kullanılmak için eğitilmedin. Çok iyi ve savunmasız genç bir kızsın. Bir köşeye kıstırıldığın zaman kendini savunamazsın.»

«Beni bir köşeye kıstırmalarına izin vermeyeceğim.»

Vince oğluyla buluşmaya giderken Nona arkasından baktı.

«Boynundakine dikkat ettin mi? Bu kez kahverengi tvit ceketle mavi-siyah kareli kravat takmıştı.»

«Herhalde bu seni rahatsız etmiyor...»

«Hayır. Tersine hoşuma gidiyor. Vincent D'Ambrosio o kızların katilini bulmaya karar verdiği için başka hiçbir şeyi düşünemediğine eminim. Barnes'ların evine onlar tam ayakkabı kutusunu açtıkları sırada telefon ettim. İnan bana, üzüntüden ne söyleyeceğimi bilemedim. Bugün Nan Sheridan'ın ağabeysini programa katılması için aradığım zaman onun sesinde de aynı acı vardı. Ah, Darcy! Yalvarırım dikkatli ol!»

XII
3 Mart
PAZAR

Michael Nash pazar sabahı dokuzda Darcy'ye telefon etti. «Seni düşünüyor, hatta senin için endişeleniyordum. Nasılsın?»

Darcy oldukça rahat uyumuştu. «İyiyim sanırım.»

«New Jersey'de Bridgewater'a gelip erken bir akşam yemeği yemek ister misin?» Doktor kızın cevabını beklemedi. «Daha pencereden bakmadım ama harika bir gün bu. Bahar gelmiş gibi. Kâhyam çok usta bir ahçıdır. Eğer bir hafta sonu eve yemeğe birini götürmezsem sinirleri bozulur.»

Darcy pazar gününü evde yalnız geçirmek istemiyordu. Eskiden Erin'le birlikte yemek yer sonra da müzeye giderlerdi. «Teklifini beğendim.»

«Sakın süslenmeye de kalkma. En iyisi bir blucin giy. Yani ata binmekten hoşlanıyorsan. Birkaç safkan atım var.»

«Ata binmeye bayılırım.»

Nash iki kişilik spor bir Mercedes'le geldi. Darcy, «Müthiş,» dedi.

Nash spor bir gömlek, blucin ve balık sırtı bir ceket giymişti. Darcy daha önce yemekteyken adamın bakışlarının ne kadar şefkatli olduğunu düşünmüştü. Şimdi de gözlerinde aynı ifade vardı. Ama başka bir şey daha vardı. Darcy, belki de bir erkek bir kızla ilgilendiğinde gözlerinde böyle bir ifade beliriyor, diye düşündü. Ve bu fikir hoşuna gitmişti.

Yolculuk güzel geçti. Doktor annesiyle babasından sevgiyle söz ediyordu. «Babam ben doğduğum sırada başarıya erişmeye başlamış. On yıl boyunca her yıl başka bir yere taşındık. Her ev bir öncekinden daha büyüktü. Sonunda, ben on bir yaşındayken şimdiki köşkü satın aldı. Sana söylediğim gibi ben sade şeylerden hoşlanırım. Ama buraya taşındığımız gün babam öyle gururlandı ki. Annemi kucağına alarak kapıdan içeri soktu.»

Darcy'yi annesiyle babasından söz etmek rahatlatmıştı. «Onların Bel-Air'deki malikanelerinde kendimi her zaman yabancı gibi hissettim. Sanki onların çocuğu bir başkasıydı ve ben onun yerini almıştım.» Sonra Nash'e rejisörün kendisi hakkındaki sözlerini anlattı. Oysa bu sırrını Erin başka kimse bilmiyordu. «İyi bir dinleyici olduğunu biliyor musun, doktor?»

Nash ona bir göz attı. «Sen büyüdükten sonra aynaya hiç bakmadın, galiba? Ve adamın saçmaladığını da anlamadın?»

«Öyle yapmam mı gerekiyordu?»

«Bence öyle.» Michael, arabayı bir bahçe kapısından içeri soktu.

«Tanrım! Kaç dönüm burası?»

«Dört yüz. Günün güzel geçerse tekrar gelmelisin. O zaman ağaçlar yapraklanmış, çiçekler de açmış olur. Üstelik bunlar yolculuğa da değer.»

Bayan Hughes öğle için hafif yemekler hazırlamıştı. Davranışlarından Darcy'yi çok beğendiği anlaşılıyordu. İkisi yemekten sonra ata bindiler.

Akşam altıda da küçük yemek odasındaki sofranın başına geçtiler. Kahvelerini içerken Darcy derin bir soluk aldı. «Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bugün evde yalnız kalsaydım çok kötü saatler geçirirdim.»

Darcy, Michael'la evden çıkarlarken Bayan Hughes'un kocasına, «İşte güzel bir kız,» dediğini duydu. «Doktorun onu tekrar getireceğini umarım.»

XIII
4 Mart
PAZARTESİ

Jay Stratton pazartesi akşamı Merrill Ashton'la Plaza Otelinin barında buluştu. Yaşlı adam Victoria tarzı pırlanta bileziği çok beğendi. «Frances buna bayılacak! Beni ikna etmekle çok iyi ettiniz.»

«Bileziği beğeneceğinizi biliyordum. Karınız çok hoş bir hanım. Bu bilezik koluna yakışacak. Size söylediğim gibi evinize döndüğünüz zaman buna değer biçtirmelisiniz. Kuyumcunuz size bunun değerinin kırk bin dolardan bir sent eksik olduğunu söylerse bu alış verişten de vazgeçeriz. Aslında kuyumcunun size kârlı bir alış veriş yaptığınızı söyleyeceğinden eminim. Umarım Noelde Frances'e başka bir takı daha almayı düşünürsünüz. Pırlanta bir gerdanlık? Küpeler? Bakalım...»

«Demek bu bilezik bir yem?» Ashton çek defterini çıkarırken gülüyordu. «İyi bir iş adamısınız.»

Jay riskli bir iş yaptığında duyduğu o garip heyecanı hissetti. İşini bilen her kuyumcu Ashton'a, «Bu bilezik elli bin dolara bile ucuz sayılır,» diyecekti. Jay ertesi günü Enid Armstrong'la

öğle yemeği yiyecekti. Kadının yüzüklerini ele geçirmek için sabırsızlanıyordu.

Jay, Ashton Merrill ondan ayrıldığı zaman adamın peşine birinin takıldığını hiç farketmedi. Bu yabancı Ashton'u lobide durdurdu.

«Sizinle konuşabilir miyim, efendim?»

Ashton onun uzattığı kartı aldı. Bunun üzerinde, 'Nigel Bruce,' yazılıydı. 'Lloyd's of Londan.'

Ashton, «Anlayamıyorum...» diye kekeledi.

«Stratton dışarı çıkarsa beni görmesini istemiyorum, efendim. Benimle şuradaki kuyumcuya gelir misiniz? Uzmanlarımızdan biri bizi orada bekliyor. Biraz önce aldığınız mücevhere bakmak istiyoruz.»

«Yani ... biraz önce aldığım bilezik çalıntı mı?»

«Ben hiçbir şey söylemedim, efendim.»

«Haydi oradan! Ama bu bilezikle ilgili bir sorun varsa bunu hemen öğrenmeliyim. Yarın sabah çekin bozdurulmasını durdurabilirim.»

Darcy saat tam yedide Plaza'nın barında Jay Stratton'la buluştu. Adamla ilk defa Erin'in apartmanında karşılaştıklarında kıza, Erin'in kaybolmasından çok Bertolini gerdanlığıyla ilgileniyormuş gibi de gelmişti. Ama adam bu akşam değişmişti. Sevimliliğiyle Darcy'yi etkilemeye çalışıyordu. Kız bir ara Erin'le nasıl tanıştığını sordu.

«Sakın gülme, Darcy. Erin gazeteye verdiğim kişisel bir ilana cevap yazdı. Tabii onun adını. Ayer ödülünü kazandığından beri biliyordum. Birlikte iş yapmaya başladık. Yani ilişkimiz daha çok işle ilgiliydi. Erin sadece bir defa kendisini bir dernek yararına verilen bir yemeğe götürmemi istedi.»

Darcy neden ısrarla, 'ilişkimiz daha çok işle ilgiliydi,' dedi,

diye düşündü. Erin de ilişkilerine bu gözle mi bakıyordu. Arkadaşı daha altı ay önce üzüntüyle, «Biliyor musun, Darce,» demişti. «Hoş biriyle tanışıp ona âşık olmak istiyorum.» Şimdi Darcy'nin karşısında oturan bu nazik tavırlı ve sevimli adam da çok yakışıklıydı.

Kız sonra, «Erin senin hangi ilanına cevap verdi?» diye sordu.

Jay omzunu silkti. «Açıkçası gazetelere çok ilan verdiğim için hangisi olduğunu unuttum.» Gülümsedi. «Şok geçirir gibi bir halin var, Darcy. Sana da Erin'e söylediklerimi tekrarlayacağım. Ben ileride bir gün çok zengin bir kadınla evleneceğim. Onunla henüz karşılaşmadım ama karşılaşacağım. Erin'le aramızda, dediğim gibi bir iş ilişkisi vardı. O da ilanlara zaten arkadaşının hazırladığı belgesel için cevap veriyordu. Öyle değil mi?

«Evet... Şimdi ... çeki getirdin mi?»

Jay, «Evet,» diyerek cüzdanından çıkardığı kâğıdı uzattı. Yirmi bin doların ikibin beş yüzünü komisyon olarak kesmişti.

XIV
5 Mart
SALI

Ajan Vincent D'Ambrosio salı sabahı Chris Sheridan'ın bürosuna girdiğinde genç adam telefonla konuşuyordu. «Lord Kilman'a onların vaatlerini yerine getirip o parayı veremeyeceklerini söyleyin...»

Vince, Chris'i inceledi ve, kendine güveniyor, diye karar verdi. Bir hafta önce Darien'de genç adamla konuştuğu zaman da öyle düşünmüştü. «Kültürlü ve canayakın.»

Chris telefonu kapattıktan sonra uzanıp ajanın elini sıktı. Vince hemen konuya girdi. «Sizinle geçen hafta konuştuğum zaman Erin Kelley'i taklitçi bir katilin öldürdüğünü sanıyordum. Adamın, kız kardeşinizle ilgili o 'Gerçek Cinayetler' programını gördüğünü düşünüyordum. Ama artık bundan pek emin değilim.» Daha sonra Claire Barnes'ın ailesine gönderilen paketten söz etti.

Chris onu dikkatle dinliyordu. «Biri daha...» Bu iki sözcükte genç adamın duyduğu bütün acı gizliydi. Chris sonra, «Benim yapabileceğim bir şey var mı?» diye sordu.

Vince açıkça, «Bilmiyorum,» dedi. «Kardeşinizin katili onu iyi

tanıyordu. Onun ayakkabı numarasını biliyordu. Bu bir raslantı olamaz. Şimdi üç ihtimal var: Bir-Aynı katil bütün bu yıllar boyunca genç kızları öldürmeyi sürdürdü. İki-Aynı katil bir ara cinayet işlemekten vazgeçti, sonra tekrar başladı. Üç-Nan'in katili cinayeti nasıl işlediğini birine açıkladı, o da bu işi sürdürmeye karar verdi. Ama buna pek ihtimal vermiyorum.»

«Öyleyse Nan'i tanıyan biriyle bu genç kızlar arasında bir bağ kurmaya çalışacaksınız.»

«Evet, öyle. Ama Erin Kelley olayında katilin başka biri olması ihtimali hâlâ var. Şu kayıp pırlantalar yüzünden. Her iki ihtimali de gözönüne alacağız. Bugün size gelme nedenimde şu: birini Nan, Erin Kelley ve Claire Barnes olayına bağlamaya çalışıyoruz.»

«Yani kız kardeşimi on beş yıl önce tanıyan ve son zamanlarda da ilanların yardımıyla diğer kızlarla tanışan birini arıyorsunuz.»

«Evet. Darcy Scott, Erin'in en yakın arkadaşıydı. İkisi de kişisel ilanlar konusunda bir belgesel hazırlayan bir dostları için ilanlara cevap veriyorlardı. Darcy, bir ay için New York'tan ayrıldı ve Erin'e göndermesi için bir cevap taslağı ve birkaç fotoğraf bıraktı. Erin'in ilanlardan bazılarını ikisi adına cevapladığını biliyoruz. Darcy, Erin'i öldüren adamın onunla buluşmak isteyeceğini sanıyor.»

Chris'in kaşları çatıldı. «Yani bir kızın daha kurban olmasına izin mi veriyorsunuz?»

Vince elini kaldırdı. «Siz Darcy Scott'ı tanımıyorsunuz. Benim hiçbir şeye izin verdiğim yok, ama o çoktan kararını vermiş. Ancak ... bir şeyi de söylemeliyim ki Darcy, ilginç birkaç kişiyle tanıştı ve işe yarayabilecek bilgiler sağladı.»

Chris kesin bir tavırla, «Bence bu yine de çok kötü bir fikir,» dedi.

«Bence de öyle. Şimdi ... bize nasıl yardım edebileceğinizi söyleyeceğim. O katili ne kadar çabuk yakalarsak Darcy ya da başka bir kız tehlikeden o kadar çabuk kurtulur. Brown Üniversi-

tesinden kız kardeşinizin o yıllarda birlikte okuduğu öğrenci ve öğretmenlerin listesini alacağız. Onları Erin'in ve Darcy'nin tanıştığı kişilerle karşılaştıracağız. Getirteceğimiz yıllıklar dışında kız kardeşinizin arkadaşlarının fotoğraflarını bulmanız çok iyi olur. Şunu unutmamalısınız: kişisel ilanlara cevap verenlerin çoğu asıl adlarını kullanmıyor. Darcy'nin o resimlere bakmasını istiyorum. Belki o grupların arasında tanıdık birini görür.»

Chris ağır ağır, «Tabii bizde sürüyle resim var...» dedi. «On yıl önce, yani babam öldüğünde annemi resimleri toplayıp tavan arasına kaldırması için ikna ettim. Annem de Nan'in odasını bir tapınak haline sokmaya başladığını itiraf etti.»

Vince, «Çok iyi etmişsiniz,» diye cevap verdi.

Chris gülümsedi. «Anneme, Nan'in odasının çok aydınlık ve evdeki odaların en sevimlisi olduğunu söyledim. 'Bir gün torunların seni görmeye geldiklerinde o odada kalırlar,' dedim. Ama işin kötüsü annem şimdi sık sık verdiğim sözü tutmadığımı anımsatıyor.» Sonra ciddileşerek, «Hafta sonuna kadar Connecticut'a gitmem imkânsız. Pazar günü her şeyi alıp getiririm,» dedi.

Vince ayağa kalktı. «Çok teşekkür ederim. Bütün bu olayların annenizi ne kadar sarstığını biliyorum. Ama kardeşinizin ölümüne neden olan adamı bulduğumuz takdirde anneniz de huzura kavuşur. Bana inanın.»

Telefon çalmaya başlamıştı. Merkezden Vince'i arıyorlardı. Chris almacı ajana uzattı. Vince, yardımcısının sözlerini dinlerken kaşları çatıldı. «Darcy nasıl?»

Chris Sheridan o an buz gibi bir endişe duydu. Darcy'yi tanımıyordu ama nedense onun için mantıksızca bir korkuya kapılmıştı. Genç adam o zamana kadar Nan'in doğum günlerinin ertesi sabahı erkenden koşmaya gittiğini bildiğinden kimseye söz etmemişti. O sabah Chris uykulu uykulu kalkmaya çalışmış önsezileri onu ikizini izlemeye zorlamıştı. Ama sonra tekrar uykuya dalmıştı.

Vince telefonu kapayarak Chris'e döndü. «O resimleri hemen getirtmeniz mümkün mü? White Plains polisinden biraz

önce bir haber gelmiş. Kaybolan kızlardan Janine Weltz'in babasına, annenize ve Barnes ailesine gönderilenler gibi bir paket gelmiş. Kutuda kızın ayakkabısı ve bir de beyaz satenden yüksek topuklu bir iskarpin varmış.» Elini masaya vurdu. «Darcy Scott da telefon etmiş. O da sabah gelen bir paketi açmış ve içinden Erin Kelley'nin ayaklarındaki ayakkabıların diğer tekleri çıkmış.»

Chris, «Kahretsin!» diye bağırdı. «Bu hayvan bunu neden yapıyor? Kızların ölmüş olduklarını kanıtlamak için mi? Alay etmek arzusuyla mı? Ne biçim bir yaratık o?»

Vince usulca, «Bunu öğrendiğim zaman onun kim olduğunu da anlayacağım,» dedi. «Şimdi... telefonunuzu kullanabilir miyim? Darcy Scott'la konuşmak istiyorum.»

Vince, Darcy'yi aradıktan yarım saat sonra kızın yanındaydı. «Herhalde çok sarsıldın.»

Kız acıyla, «Ayakkabıyı eldivenle topuğundan tuttum. İskarpinin Erin'in ayağına uygun olup olmadığını anlamak istiyordum. Gerçekten de numara aynıydı.»

Vince kıza şefkatle baktı. «Belki bugün işe gitmeyip, dinlenmen daha iyi olur.»

Darcy başını salladı. «Hayır, daha kötü olurum.» Gülümsemeye çalıştı. «Önemli bir işim var. Sonra... bil bakalım ne yapacağım? Bu gece birisiyle buluşacağım.»

Vince ayakkabı paketiyle evden ayrıldıktan sonra Darcy de Batı Yirmi Üçüncü Sokaktaki otele gitti. Sahipleri orayı yeni almışlardı. Sadece otuz odadan oluşan küçük bir oteldi burası. İyice eskimiş olduğundan boyanması gerekiyordu. Otelin sahipleri kırk

yaşlarında bir çiftti. Darcy'ye tamirden sonra döşemek için pek para kalmayacağını açıkladılar. Kızın oteli bir İngiliz hanı gibi döşemesi fikri oldukça hoşlarına gitti. Darcy, «Sizin için çok sağlam kanepe, koltuk ve lambalar alabilirim,» dedi. «Buraya sevimli bir hava veririz.»

Kız odaları dolaşarak notlar alırken saatler çabucak geçti. Darcy eve gidip giyinmeyi düşünmüştü ama sonra bundan vazgeçti. Dough Fields onu tekrar aradığında fazla süslenmemesini söylemişti. «Ben her zaman kazak ve pantolon giyerim.»

Adamla saat altıda, Yirmi Üçüncü Sokaktaki barda buluşacaklardı. Darcy oraya tam zamanında erişti ama Doug on beş dakika geç kaldı. Adam telaşla bara dalarak özür dilemeye başladı. Çok sinirlendiği belliydi.

«Doğrusu bu yolun bu kadar tıkandığını hiç görmemiştim. Çok üzgünüm, Darcy. Ben hiç kimseyi bekletmekten hoşlanmam.»

«Önemli değil...» Darcy, yakışıklı bir erkek, diye düşünüyordu. Çekici. Neden kimseyi bekletmekten hoşlanmadığını tekrarlayıp duruyor.

Kız şarabını içerken Doug da kendisinden söz etti. Darcy onun neşeli, kendine güvenen, konuşmasını bilen biri olduğuna karar verdi. Adam, «Virginia'da büyüdüm,» diyordu. «Oradaki üniversiteye gittim. Ama sonra Hukuk Fakültesini bıraktım. İyi bir avukat olamayacağımı anlamıştım. Sonra Sanat Akademisine girdim. Yerinde bir karar vermiştim. Resim yapmayı çok seviyorum...» Doug bir an durdu sonra da o bilinen soruyu sordu. «Senin gibi güzel bir kız kişisel ilanlara neden cevap vermek zorunda kalsın?»

Darcy, «Senin gibi yakışıklı ve başarılı bir erkek neden gazetelere ilan vermek zorunda kalsın?» diye karşılık verdi.

Doug hemen, «Bu sorunun cevabı çok kolay,» dedi. «Ben sekiz yıl evli kaldım, ama artık bekârım. Ciddi bir ilişki kurmak niyetinde değilim. Bir arkadaşın evinde biriyle tanışıyor, onu birkaç defa yemeğe götürüyorsun. Sonra herkes, 'E, düğün ne

zaman?' der gibi bakıyor. Ama ilanların sayesinde hoş kadınlarla karşılaşıyorum. Şimdi olduğu gibi açık açık konuşuyorum... Söyle Darcy, bu hafta kaç kişiyle buluştun?»

«İlk buluştuğum sensin.»

«O halde geçen hafta. Pazartesiden başla.»

Darcy, pazartesi günü Erin'in tabutunun başındaydım, diye düşündü. Salı günü onun gömülüşünü gördüm. Çarşamba evdeydim ve Nan Sheridan'ın öldürülmesiyle ilgili programı izliyordum. Perşembe günü Len Parker'la karşılaştım. Cuma günü David Weld'le, cumartesi Albert Booth'la. Booth, Erin'in binanın yöneticisinden korktuğunu söylemişti.

Doug, «Haydi haydi,» diye ısrar etti. «Geçen hafta birkaç kişiyle buluştuğunu itiraf et. Seni çarşamba günü aradım, ancak bu gece buluşabileceğimizi söyledin.»

«Evet. Geçen hafta iki kişiyle buluştum.»

«Eğlendin mi?»

Darcy, Len Parker'ın kapıyı yumruklayışını düşündü. «Öyle de denilebilir.»

Doug güldü. «Ne demek istediğin anlaşılıyor. Ben de bazen tuhaf tiplerle karşılaşıyorum. Eh, benim kim olduğumu öğrendin. Şimdi biraz kendinden söz et bakalım.»

Darcy, kendisi hakkında bir iki şey söyledi.

Adam kaşlarını kaldırarak, «Bazı şeyleri atladığın belli. Ama beni iyi tanıdığın zaman başka şeyler de anlatırsın belki.»

Darcy, ikinci bir kadeh şarap önerisini kabul etmedi. «Gerçekten gitmem gerekiyor.»

Doug ısrar etmedi. «Benim de öyle aslında. Seni tekrar ne zaman göreceğim, Darcy? Yarın gece? Seninle yemek yiyelim...»

«Gerçekten çok işim var.»

«Perşembe?»

«Üzerime aldığım iş yüzünden fazla zaman bulamayacağım. Beni birkaç gün sonra arar mısın?»

«Evet. Beni reddedersen ısrar etmem, ama yapmayacağını umarım.»

Darcy, gerçekten iyi bir insan, dedi kendi kendine. Ya da çok iyi bir aktör.

Doug kızı bir taksiye bindirdikten sonra kendisi de bir arabaya atladı. Dairesine erişir erişmez pantolonuyla kazağını çarçabuk çıkardı. İşe giderken giydiği takım elbiseyi sırtına geçirdi. Sekize çeyrek kala Scardale'e giden trendeyken, dokuza çeyrek kala ise evdeydi. Susan onun için biftek kızartırken adam da Trish'e bir masal okuyordu. Karısı bu geç vakit yapılan toplantıların ne kadar çıldırtıcı olduğunu çok iyi anlıyordu.

Adam daha önceki treni bir saniye arayla kaçırdığını söyleyerek kapıdan içeri girdiğinde kadın da, «Çok çalışıyorsun, hayatım,» demişti.

Jay Stratton saatlerce süren sorgulama sırasında oldukça sakindi. Merrill Ashton'a sattığı bileziklerdeki taşları da, «Korkunç bir hata olmalı...» diye açıkladı. «Erin Kelley'den çok değerli birkaç taş için montür yapması istendi. Herhalde ben de farkında olmadan Erin'e verilecek keseye konulması gereken pırlantaların birkaçının yerine başka taşları koydum. Aslında pırlantaların değeri birbirine eşit. İnanmıyorsanız sigorta poliçelerime bir bakın.»

Adamın evi ve kasası arandı. Ama diğer kayıp pırlantalar bulunamadı. Jay çalıntı mal almakla suçlanarak tutuklandı. Ama sonra kefaletle serbest bırakıldı. Adam yanında avukatıyla herkesi aşağılarcasına süzerek karakoldan çıktı.

Vince, Stratton'u Altınca Karakoldan polislerle birlikte sorguya çekmişti. Hepsi adamın suçlu olduğunu bildiği halde bir şey

yapamıyorlardı. Vince, «İşte karşılaştığım dolandırıcıların en inandırıcısı,» dedi.

Vince karakoldan çıkarken, işin garip yanı, diye düşünüyordu. Sonunda Darcy'nin Stratton lehinde tanıklık etmek zorunda kalması. Kasayı o açtığı için pırlanta kesesinin orada olmadığını söylüyor. Acaba, Stratton, Erin Kelley'nin ortaya çıkmayacağını bildiği için mi pırlantaların kasada olmadıklarını iddia etti.»

Ajan bürosuna döner dönmez emirler yağdırmaya başladı. «Bana her şeyi öğrenin. Jay Charles Stratton'la ilgili her şeyi bilmeliyim. Her şeyi!»

XV
6 Mart
ÇARŞAMBA

Chris Sheridan, Darcy Scott'ı incelediğinde gördükleri hoşuna gitti. Kız, bej rengi kemerli deri bir ceket giymiş, kahverengi pantolonunun paçalarını güzel bir deriden yapılmış eskice botlarının içine sokmuştu. İpek eşarbı boynunun güzel biçimini belirginleştiriyordu. Yer yer sarıya çalan yumuşak, kumral saçları yüzünü çerçeveliyordu. Siyah kirpiklerinin gölgesi yeşil benekli ela gözlerine düşüyor, siyahımsı kaşları porselen gibi cildinin dikkat çekmesini sağlıyordu. Genç adam onun yirmi yedi, yirmi sekiz yaşında olduğunu tahmin etti.

Chris birdenbire, bana Nan'i hatırlatıyor, diye düşündü ve fena halde sarsıldı. Ama onlar birbirlerine benzemiyorlar ki. Nan tam bir kuzeyli güzeliydi. Cildi pembe beyaz, gözleri koyu mavi ve saçları da zerrenler gibi sarıydı. O halde neleri birbirini andırıyor? Darcy'nin zarif tavırları mı? Nan de öyle yürürdü. Sanki müzik başladığında hemen dans ediverecekmiş gibi.»

Darcy, Chris Sheridan'ın kendisini incelediğinin farkındaydı. O da genç adamı inceliyordu. Chris'in yüzünün güçlü hatları

hoşuna gitmişti. Burnunun kökünde hafif bir kabarıklık vardı. Herhalde burnu vaktiyle kırılmıştı. Chris'in geniş omuzları ve çevik hareketleri onun bir atlet olduğunu ortaya koyuyordu.

Darcy'nin annesiyle babası birkaç yıl önce estetik ameliyat geçirmişlerdi. Annesi gülerek, «Şuraya bir pens,» demişti. «Buraya da bir dikiş. Bu işi hiç onaylamıyormuş gibi bakma, hayatım. Unutma, yüzümüz mesleğimiz açısından çok önemli.»

Darcy, şimdi bu da nerden çıktı, diye kendi kendine sordu. O geciken şoktan kurtulmaya mı çalışıyorum? Kutuyu açtım ve Erin'in botuyla o dans ayakkabısını buldum... Kız bir gün önce sakin sakin dolaşmıştı ama bu sabah dörtte uyandığı zaman yüzünün ve yastığının gözyaşlarından sırsıklam olduğunu farketmişti. Darcy bunu anımsayarak dudağını ısırdı ama gözlerinin dolmasına engel olamadı. Ciddi bir tavırla konuşmaya çalışarak, «Affedersiniz,» dedi. «Dün gece Connecticut'a gidip resimleri almakla büyük bir iyilik ettiniz. Vince D'Ambrosio bana bu yüzden planlarınızı değiştirmek zorunda kaldığınızı söyledi.»

«O kadar önemli değil.» Chris, Darcy'nin üzüntüsünü farketmemiş gibi davranmasını istediğini sezmişti. Bu yüzden kayıtsızca ekledi. «Pek çok fotoğraf var. Hepsini toplantı odasındaki masaya koydurdum. Onlara bir bakın. Bütün o resimleri evinize ya da büronuza götürmek isterseniz hemen yollarım. Bir kısmını isterseniz, onları da gönderirim. Resimlerdeki kişilerin çoğunu tanıyorum. Tabii içlerinde tanımadıklarım da var. Her neyse... Gelin de bir bakalım.»

Darcy'yle aşağıya indiler. Kız, Chris Sheridan'ın odasında kaldığı o on beş dakikalık sürede galerinin iyice kalabalıklaşmış olduğunu farketti. Meraklılar daha sonraki arttırmada satışa çıkarılacak antikaları inceliyorlardı. Darcy açık arttırmalara bayılırdı. Yetişme yıllarında annesiyle babasını temsil eden biriyle sık sık müzayede salonlarına gitmişti. Onların bu işi kendilerinin yapmaları imkânsızdı. Birinden birinin bir tablo ya da bir antikayla ilgilendiği anlaşılır anlaşılmaz fiyat hemen fırlardı. Ancak annesiyle babasının aldıkları antikaların tarihlerinden söz etmeleri kızı rahatsız ederdi.

Darcy, Chris'le salonun dibine doğru giderken silindir biçimi bir yazı masasını farketti. Hemen o tarafa koşarak, «Bu gerçekten bir Roentgen mi?» diye sordu.

Genç adam elini maunun üzerinde dolaştırdı. «Evet, öyle. Antikalardan anlıyorsunuz. Siz de bu işde misiniz?»

Darcy annesiyle babasının Bel-Air'deki malikanesinde, kütüphanede duran Roentgen'i hatırladı. Annesi masayı Marie Antoinett'in Viyana'ya gönderdiğini anlatmaktan hoşlanırdı. Bu kraliçenin, annesi imparatoriçeye bir armağanıydı. İşte bu yüzden masa ihtilal sırasında satılmaktan kurtulmuştu. Bu masanın da yine Fransa'dan geldiği anlaşılıyordu.

Chris, «Siz de bu işde misiniz?» diye tekrarladı.

«Ah, affedersiniz,» Darcy, elden düşme eşyalarla döşemeye başladığı oteli düşünerek güldü. «Bir bakıma öyle denilebilir.»

Chris kaşlarını kaldırdı başka soru sormadı. «Bu taraftan.» Antrenin dibinde çift kanatlı bir kapı vardı. İçeride örtü serili, George stili bir yemek masasının üzerine albümler, yıllıklar, çerçeveli resimler, küçük fotoğraflar ve slaydlar düzgünce dizilmişti.

Chris, kızı uyardı. «Unutmayın bunlar on beş yirmi yıl önce çekildiler.»

«Biliyorum.» Darcy, malzemeye baktı. «Bu odayı sık sık kullanıyor musunuz?»

«Hayır, hayır.»

«Fotoğrafların burada durması mümkün mü? O zaman rahatça gelip giderdim. Tabii izninizle. Anlayacağınız, büromdayken işlere dalıyorum, dairem ise biraz küçük. Zaten oraya daha çok yatmadan yatmaya gidiyorum.»

Chris kendisini ilgilendirmemesine rağmen dayanamayarak, «Ajan D'Ambrosio kişisel ilanlara cevap verdiğinizi söyledi,» diye sorduğunda Darcy'nin yüzündeki ifade hemen değişti.

Kız, «Erin o ilanları cevaplamak istemedi,» dedi. «Ben onu ikna ettim. Şimdi suçumu, onun katilinin yakalanmasına yardım ederek affettirebilirim. Buraya gelip gitmemin bir sakıncası var mı? Sizi ya da yardımcılarınızı rahatsız etmem. Bundan emin olabilirsiniz.»

Chris, Vince, 'Darcy kişisel ilanlar konusunda istediğini yapacak,' dediği zaman adamın neyi kastettiğini şimdi anlıyordu. «Tabii ki sakıncası yok. Kimse de rahatsız olmaz. Sekreterlerin biri sabahları muhakkak saat sekizde burada olur. Temizlikçilerse geceleri ona kadar çalışırlar. Kapıya sizi içeri almaları için haber bırakacağım. Daha da iyisi... size bir anahtar vereceğim.»

Darcy gülümsedi. «Bir Sevres alıp kaçmayacağıma yemin ederim. Şimdi burada kalabilir miyim? Boş birkaç saatim var.»

«Tabii. Unutmayın, bu insanların çoğunu tanıyorum. Adlarını öğrenmek istediğiniz de beni çağırın.»

Chris Sheridan üç buçukta Darcy'nin yanına dönerken yanındaki hizmetçinin elinde çay tepsisi vardı. «Biraz dinlenmek isteyeceğinizi düşündüm. Sakıncası yoksa ben de size katılabilir miyim?»

«Çok iyi olur.» Darcy başının hafifçe ağrıdığını farketti. Ve sonra öğle yemeği yememiş olduğunu anımsadı. Chris'in uzattığı çay fincanını alarak içine zarif Limoges ibrikten birkaç damla süt koydu. Bisküvilerden birine uzanırken fazla aç gözükmemeye çalıştı. Hizmetçi çıktıktan sonra, «Bütün bu resimleri bir araya toplamak sizin için çok zor oldu sanırım. Anılar insanı çok sarsıyor.»

«Onların çoğunu annem topladığı için oldukça şaşırdım. Ayakkabı kutusu geldiğinde düşüp bayılmıştı, ama şimdi Nan'in katilinin yakalanması ve adamın başkalarına da zarar vermesinin önlenmesi için elinden geleni yapmaktan başka bir şey düşünmüyor.»

«Ya siz?»

«Nan benden altı dakika büyüktü. Ve bunu bana hiç unutturmazdı. Beni, 'Küçük kardeş,' diye çağırırdı. O dost canlısı olmasına rağmen ben çok çekingendim. Böylece birbirimizi dengelerdik. Ben, onun katilini mahkemede göreceğimizi ummaktan çok-

tan vazgeçtim. Ama şimdi tekrar umutlanmaya başlıyorum.» Kızın ayırmış olduğu resim yığınına baktı. «Tanıdık bir yüz gördünüz mü?»

Darcy, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Şu ana kadar görmedim.»

Kız beşe çeyrek kala başını Chris'in odasından içeri uzattı. «Ben artık gidiyorum.»

Genç adam ayağa fırladı, «İşte anahtar. Yanınıza geldiğimde bunu size verecektim, unuttum.»

Darcy anahtarı cebine koyarken, «Herhalde yarın sabah erkenden geleceğim.» dedi.

Chris dayanamadı. «Bugün yine biriyle mi buluşacaksınız? Affedersiniz... Bunu sormaya hakkım yok. Ben sadece endişeleniyorum. Çünkü bu yaptığınız tehlikeli bir şey.»

Neyse ki Darcy bu kez sinirlenmedi. Sadece, «Bana bir şey olmaz,» dedi. Sonra elini sallayarak uzaklaştı.

Genç adam bir süre onun arkasından baktı. Aklına geçmişteki bir olay gelmişti. Bir grup arkadaşıyla ava çıkmışlar ve dereden su içen bir ceylan görmüşlerdi. Hayvan tehlikeyi sezerek başını kaldırmış ve çevresi dinlemişti. Kaçmaya hazırdı ama hayvan bir saniye sonra yere yığılmıştı. Gruptakiler usta nişancıyı alkışlarlarken Chris onlara katılmamıştı. Aslında bağırarak ceylanı uyarmak istemişti o. Şimdi de içinden aynı şeyi yapmak geliyordu.

Vince, Nona'nın odasındaki yeşil koltukta rahat bir yer bulmaya çalışarak, «Program nasıl gidiyor?» diye sordu.

«Hem iyi gidiyor, hem kötü.» Nona içini çekerek, yorgun bir

tavırla parmaklarını saçlarının arasına soktu. «En zor olan bir denge kurabilmek. Bana mektup yazarak, programda bu işin tehlikeli yanını açıklamamızı istediğinde ondan sonraki haftanın neler getireceğini bilmiyordum. Ben hâlâ ilk düşüncemin uygun olduğunu sanıyorum. Konuyu derinlemesine incelemek ve sonra da programı bir uyarıyla bitirmek istiyorum.» Adama gülümsedi. «Beni arayıp yemek yemeyi teklif ettiğinde oldukça sevindim.»

Uzun bir gün olmuştu bu. Saat dört buçukta Vince'in aklına parlak bir fikir gelmiş ve sekiz genç kızın kayboldukları tarihlerin bir listesini çıkarmıştı. Araştırmacılara gazete ve dergilerde bu tarihlerde üç ay önce çıkan ilanları toplamalarını emretmişti. Bu sayede bir ipucu bulabileceklerdi. Vince buna sevinirken son derece yorgun olduğunu farketmişti. Eve girip buzdolabında yiyecek bulmaya çalışma düşüncesi onu sıkmıştı. Sonunda, adeta farkında olmadan telefona uzanmış ve Nona'yı aramıştı.

Saat yedi olduğunda Vince, kadının bürosuna yeni gelmişti. Nona da çalışmalarını bitirmek üzereydi.

Telefon çalmaya başlamıştı. Nona sıkıntıyla telefonu açarak kendini tanıttı. Vince ona bakıyordu. Kadının yüzündeki ifadenin değiştiğini farketti.

Nona, «Evet, haklısın, Matt,» dedi. «Beni her zaman burada bulabilirsin. Senin için ne yapabilirim?» Dinledi. «Matt, şunu iyice anlamanı istiyorum. Ben senin hisseni satın almak niyetinde değilim. Ne bugün, ne de yarın. Geçen yıl eve bir müşteri çıktı ama sen verdiği fiyatı beğenmedin. Anımsıyor musun? Eh, şimdi de ben bekleyebilirim, sen de öyle. Acelen nedir? Ne o? Jeanie'nin dişlerini düzeltmek için tel takılması mı gerekiyor?» Gülerek telefonu kapattı. «İşte sâna ölünceye kadar saymaya ve değer vermeye yemin ettiğim adam. Ama ne yazık ki o bunu hatırlamayı unuttu.»

«Böyle şeyler oluyor.»

Vince'le Nona Batı Elli Sekizinci Sokaktaki 'Pasta Lovers' lokantasına gittiler. Nina, ajana, «Yalnızken sık sık buraya gelirim,» dedi. «Hamur işinin tadına bakıncaya kadar bekle. Buranın yemekleri insanın üzüntüsünü dağıtıyor.»

Bir bardak kırmızı şarap, salata, sıcak ekmek. Vince aniden, «Aradaki bağ...» diye mırıldandığını farketti. «O adamla, kızların arasında bir bağ olmalı.»

«Nan dışında diğerlerinin kişisel ilanlara cevap verdiklerini, aralarındaki benzerliğin yalnızca bu olduğunu düşündüğünü sanıyordum.»

«Orası öyle. Ama anlamıyor musun? Katil de bir raslantı sonucu hepsinin ayaklarına uygun ayakkabılar alabilir miydi? Evet, katil kızları öldürdükten sonra gidip ayakkabı almış olabilir. Ama adam Nan Sheridan'a saldırdığı sırada o ayakkabılar yanındaydı. Ve bu tip bir katil her zaman aynı şeyi tekrarlar.»

«Yani sence katil kızlarla tanıştı. Onları korkutmadan laf arasında ayakkabı numaralarını öğrendi. Sonra da kızları hiçbir iz bırakmadan ortadan kaldırmayı başardı.»

«Evet, tamam!» Vince, istridye soslu linguine yerlerken Nona'ya her kızın kaybolmalarından üç ay önce New York gazetelerinde çıkan kişisel ilanların incelenmesini istediğini anlattı. «Belki aynı ilanı bulacağız, belki de başarısızlığa uğrayacağız. Katil gazetelere on iki değişik ilan veriyor da olabilir.»

İkisi de kafeinsiz cappucino söylediler. Nona yine belgeselden söz etmeye başladı. «Hâlâ bir psikiyatri uzmanı seçemedim. Durmadan televizyona çıkan adamları istemiyorum.»

Vince kadına Michael Nash'ten söz etti. «Çok güzel konuşuyor. Kişisel ilanlar konusunda bir kitap da yazıyor. Erin'le de tanışmış.»

«Darcy bana ondan söz etti. Bu fikrini çok beğendim, Ajan D'Ambrosio.»

Vince, Nona'yı taksiyle evine götürdü. Arabayı bekleterek kadını içeri soktu. Nona'nın son bir içki önerisine, «Bana ikimiz de çok bitkinmişiz gibi geliyor,» dedi. «Ama alacağım olsun. Unutma.»

«Unutmam.» Nona güldü. «Çok yorgunum. Gündelikçi de cumadan beri gelmedi. Ev karmakarışık. İç yüzümü görmeye henüz hazır olduğunu sanmıyorum.»

Vince bir an işini unutarak içinden, Nona'yı kollarıma aldığımda neler hissederdim, diye düşündü.

Eve döndüğünde tele-sekreterde bir mesaj onu bekliyordu. Haberi yardımcısı Ernie bırakmıştı. «Acil bir durum yok. Ama bu haberin seni ilgilendireceğini düşündüm, Vince. Nan Sheridan, Brown'da okurken üniversiteye devam eden diğer öğrencilerin adlarını aldık. Bil bakalım kim birkaç yıl sonra tekrar Brown'a dönmüş? Ve Nan'le bazı derslere devam etmiş? Ah, mücevherci dostumuz Jay Stratton!»

Darcy beş buçukta Posta kutusu numara 4307'yle buluşacaktı. Yani Cal Griffin'le. Kız adamı görür görmez, mektubunda yazdığı gibi otuz bir, otuz ikisinde değil, diye düşündü. Ellisine merdiven dayamış. Griffin şişmanca bir adamdı. Saçlarını tepesindeki açığı kapatmak için yana doğru taramıştı. Arkasında pahalı bir takım elbise vardı. Adam Milwaukee'li olduğunu ama sık sık New York'a geldiğini söyledi.

Bu sözlerini anlamlı bir göz kırpma izledi. «Beni yanlış anlama. Mutlu bir evliliğim var. Ama buraya iş için geldiğimde görebileceğim bir arkadaşım olsun istiyorum.» Yine göz kırptı. «İnan bana, kadınlara nasıl davranılması gerektiğini bilirim. Görmediğin bir müzikal var mı? Ben kolaylıkla bilet bulabilirim. Sevdiğin restoran hangisi? Lutece mi? Pahalı ama harcadığın her peniye değer.»

Darcy fırsat bulduğu zaman, «New York'a en son ne zaman geldin?» diye sordu.

«Aradan çok zaman geçti. Geçen ay karımla çocuklarımı Vail'e kayak yapmaya götürdüm. Orada bir evimiz var. Ama daha büyük bir yer yaptırıyoruz. Para önemli değil. Her neyse... Çocuklar arkadaşlarını da getirince ev tımarhaneye döndü. Şu rock and roll!.. İnsanı çıldırtıyor, öyle değil mi? Evde harika streo sistemleri var.»

Darcy maden suyu söylemişti. Bunu içerken saatine baktı. «Patronum erken çıktığım için bana çok kızdı. Burada fazla kalamayacağım.»

Adamla bankette yanyana oturuyorlardı. Griffin şişman kolunu kızın beline dolayıp, ıslak dudaklarıyla onun kulağına bir öpücük kondurdu. «Patronunu unut. Seninle nefis bir gece geçireceğiz.»

Darcy mesele çıkarmak istemiyordu. Mahsus ileride bir masada oturan ve arkası onlara dönük olan bir adamı işaret ederek, «Aman Tanrım!» diye fısıldadı. «Kocam! Hemen gitmeliyim!»

Adam kolunu hemen onun belinden çekti. Çok sarsılmıştı. «Başımın belaya girmesini istemem.»

Darcy, «Hemen kaçıyorum...» diye fısıldadı.

Taksiyle eve giderken kahkahalarla gülmemek için kendini zor tuttu. «Ama kesin bir şey var... Katil bu adam olamaz.»

Darcy anahtarı kilitte çevirirken içeride telefon çalmaya başladı. Arayan Doug Fields'di. «Merhaba, Darcy. Seni neden unutamıyorum? Bu gece işinin olduğunu biliyorum, ama planlarım değişti. Şansımı bir deniyeyim dedim. Birlikte bir hamburger yemeye ne dersin?»

Darcy, Vince'e Doug'dan söz etmeyi unuttum, diye düşündü. Hoş bir erkek, yakışıklı da. Bir ressam. Erin'in ilgisini kolaylıkla çekecek biri. Sonra da, «Güzel bir öneri,» dedi. «Kaçta?»

Susan mutfak masasının başında oturmuş Donny'ye geometri ödevi için yardım ederken, Doug benim çok aptal olduğumu mu sanıyor, diye düşündü. O gün okulun danışmanı ona telefon etmiş ve, «Evde bir problem mi var?» demişti. «Donny çok iyi bir öğrenciydi ama şimdi hemen her dersten kötü notlar almaya başladı. Dalgın ve üzgün bir hali var.»

Kadın oğluna, neşeyle, «İşte oldu,» diye gülümsedi. «Geometri öğretmenimin bana dediği gibi, 'Kafanı konuya verirsen her şeyi yapabilirsin.'»

Donny de gülerek kitap ve defterlerini topladı, «Anne...» diyerek durakladı.

«Donny, benimle her zaman rahatça konuşabilirdin. Ne oldu?»

Çocuk etrafına bakındı.

Susan onun kaygısını gidermeye çalıştı. «Küçükler yattılar. Beth ise duşta, artık yarım saat suyun altında kalır. Onun için rahatlıkla konuşabiliriz.»

Donny üzüntüyle, «Ve babam da yine toplantıda,» dedi.

Susan, Donny şüpheleniyor, diye düşündü. Onu korumaya çalışmanın bir yararı yok. Onunla açık açık konuşmanın zamanı geldi artık. Sonra, «Donny, baban toplantıda değil,» dedi.

Çocuk rahatlayarak, «Bunu biliyor muydun?» dedi.

«Evet, biliyorum. Ama sen gerçeği nasıl öğrendin?»

Donny başını eğdi. «Cuma gecesi biz dedemdeyken, takım arkadaşlarımdan Patrick Driscoll, New York'a gitmiş. Babamı bir lokantada bir kadınla görmüş. Birbirlerinin ellerini tutmuş, öpüşüyorlarmış. Patrick durumlarının çok basitçe olduğunu söyledi. Annesi sana haber vermek istemiş ama babası buna razı olmamış.»

«Donny, babandan boşanmayı planlıyorum. Bunu istediğimi söyleyemem ama böyle yaşamak hepimizi kötü etkiliyor. Hiç olmazsa her gece babanın dönmesini beklemekten, yalanlarına inanmış gözükmekten kurtuluruz. Babanın sizleri sık sık göreceğini sanıyorum ama açıkçası bunu garanti edemem. Üzgünüm.

Çok çok üzgünüm.» Susan birdenbire ağlamaya başladığını farketti.

Donny kadının omzunu okşadi. «Anne, babam sana layık değil. Söz veriyorum, kardeşlerimin bakımında sana yardım edeceğim. Yemin ederim, onlarla babamdan daha fazla ilgileneceğim.»

Susan içinden, Donny, Doug'a benziyor ama bazı özellikleri bana benziyor, dedi. Bu yüzden hiçbir zaman babası gibi davranmayacak. Oğlunu yanağından öptü. «Bu şimdilik aramızda kalsın. Tamam mı?»

Susan saat on birde yatmaya gittiğinde Doug hâlâ gelmemişti. Kadın son haberleri dinlemek için televizyonu açtı. Kayıp genç kızlar ve ailelerine gönderilen ayakkabılarla ilgili haberi dehşetle izledi.

Spiker, «FBI bir yorum yapmaktan kaçındı,» diyordu. «Ama güvenilir bir kaynaktan öğrendiğimize göre Erin Kelley'nin cesedi bulunduğunda ayağında olan pabuçların teklerinin yakınına gönderildiğini öğrendik. Böylelikle son cinayetin Lancester ve White Plains'den gelerek Manhattan'da yerleşen iki kızın kaybolmasıyla Nan Sheridan'ın, esrarı hâlâ çözülemeyen ölümünün arasında bir ilgi olduğu sonucu ortaya çıkıyor.»

Nan Sheridan. Erin Kelley.

Susan, «Ah, Tanrım...» diye inledi. Yumruklarını sıkarak ekrana baktı. Şimdi Claire Barnes, Erin Kelley, Janine Wetzl ve Nan Sheridan'ın fotoğrafları gösteriliyordu.

Spiker, «Bu ölüm zincirinin on beş yıl önce soğuk bir Mart sabahı başladığı anlaşılıyor,» dedi. «Nan Sheridan'ın evinin yakınında koştuğu koruda öldürülmesiyle. Gelecek hafta on beş yıl dolmuş olacak.»

Susan'ın boğazı sıkışmıştı. On beş yıl önce ona Nan'in öldürülmesi konusunda sorular sordukları zaman Doug için yalan söylemişti. Bunu yapmasaydım, diğer kızlar ölümden kurtulurlar mıydı? Hemen hemen iki hafta önce televizyonda Erin Kelley'nin ölüm haberinin verildiği gece Doug da kâbus görmüştü. Uykusunda 'Erin'in adını mırıldandı.

«... FBI, gece ayakkabılarının kimler tarafından alındığını öğrenmek amacıyla New York Polisiyle iş birliği yapıyor. Nan Sheridan dosyası yeniden açıldı.»

Susan, ya Doug'ı yeniden sorguya çekerlerse diye düşündü. Ya *bana* da sorular sorarlarsa? Polise, on beş yıl önce yalan söylediğimi açıklamam gerekir mi?

Donny, Beth, Trish, Conner, Peşpeşe kızları öldüren bir katilin çocukları olarak büyümek yaşamlarını nasıl etkiler.

Şimdi ekranda New York Emniyet müdürü belirmişti. «Karşımızda hain ve kötü bir cani var.»

Hain ve kötü.

Susan kendi kendine, «Ne yapacağım?» diye fısıldadı. Babasının sözleri kulaklarında yankılanıyordu. «Doug'ın kötü bir yanı var...»

İki yıl önce kocasını hizmetçiyle ilişki kurmakla suçladığında adamın yüz hatları öfkesinden çarpılmıştı. Susan o anda duyduğu dehşetle yeniden sarsıldı. Haberler sona ererken kadın da o zamana kadar düşünmemeye çalıştığı bir gerçeği kabul etti. O gece beni yaralayacağını sandım.

> «Dans edelim mi? Dans edelim mi? Dans edelim mi? Müzikten oluşan parlak bir bulutun üzerinde uçalım mı? Kollarımızı birbirimize dolayarak dans edelim mi? Dans edelim mi? Dans edelim mi?»

Charley, 'Kral ve Ben' müzikalindeki bu parçanın verdiği zevkle gürültülü bir kahkaha attı. Yul Brynner'a uyarak döndü, ayağını yere vurdu. Hayali bir Darcy'i kollarında çevirdi. Gelecek hafta bu parçayla dans edeceğiz! Sonra Astaire'e uyacağız! Ne zevk! Ne mutluluk! Artık yedi gün kaldı! Nan'in on beşinci yıldönümü yaklaşıyor!

«Böyle bir şey olabileceğini açıkça kabul ederek dans edelim mi? Dans edelim mi? Dans edelim mi?»

Müzik sona erdi. Charley videoyu kapatırken, ah, geceyi burada geçirebilseydim, diye düşündü. Ama bu budalaca bir şey olur. Şimdi yapmam gereken işi bitirmeliyim.

Bodruma inen merdivenin basamakları gıcırdıyordu. Charley'nin kaşları çatıldı. Bunun çaresine bakmalı! Anette bu merdivenden kaçmaya çalışırken çıplak tahtada yankılanan topuk sesleri ne kadar büyüleyiciydi! Darcy de buradan kaçmaya çalışırsa, bu gıcırtının topuk şıkırtılarını boğmasını istemem!

Darcy! Masada onun karşısında otururken sakin bir tavır takınabilmek için çok çabaladım. Ona, 'Benimle gel,' demeyi ve onu buraya getirmeyi çok istedim. 'Operadaki Hayalet'in sevgilisini mahzene davet etmesi gibi bir şey olacaktı bu.

Ayakkabı kutuları artık beş tane kalmıştı. Marie, Shelia, Leslie, Anette ve Tina'nınkiler. Charley onları görünce hepsini göndermek istediğini anladı. Bu işi bitirmeliyim. Böylece geride bir tek kutu kalır.

Ama Darcy'nin paketi gelecek hafta burada olacak. Belki onu hiçbir zaman yollamam.

Charley derin dondurucuyu açtı ama içi boştu bunun. Yeni buz kızını bekliyordu. Charley, «Onu geri vermeyeceğim,» dedi.

XVI
7 Mart
PERŞEMBE

Vince, «Nan Sheridan'ı iyi tanır mıydın?» diye terslendi. O ve diğer polisler sırayla Jay Stratton'u sorguya çekiyorlardı.

Ama Stratton her zamanki gibi gayet sakindi. «Ben Brown'dayken o da üniversitede öğrenciydi.»

«Brown'dan ayrıldın. Sonra Nan ikinci sınıftayken üniversiteye tekrar döndün. Öyle değil mi?»

«Evet. İlk yıl pek başarılı olamadım. Vasim olan amcam olgunlaşmamı istiyordu. Barış Gücüne katılarak iki yıl çalıştım.»

«Tekrarlıyorum, Nan Sheridan'ı iyi tanır mıydın?»

Stratton, iyi tanımak mı, diye düşündü. Güzel Nan. İnsan onunla dans ederken kollarının arasında bir bulut olduğunu sanırdı.

Vince'in gözleri kısıldı. Stratton'un suratında belirip kaybolan ifadeyi farketmişti. «Bana cevap vermedin.»

Stratton omzunu silkerek, «Verilecek cevap yok ki! Onu anımsıyorum tabii. Bütün öğrenciler durmadan o olaydan söz ederken ben de oradaydım.»

«Sen de Nan'in doğum günü partisine davetli miydin?»

«Hayır, değildim. Nan Sheridan ve ben bazı ortak derslere giriyorduk. Hepsi bu kadar.»

«Şimdi Erin Kelley'den söz edelim. Sigorta şirketine pırlantaların kaybolduğunu bildirmek için çok acele ettin.»

«Miss Scott size söyler herhalde. Onunla ilk konuştuğum zaman sinirlenmiştim çünkü. Erin'le samimi değildim. Daha çok kızın çalışmalarını biliyordum. Erin'in gerdanlığı Bertolini'ye götürmediğini öğrendiğimde kızın zamanın farkında olmadığını düşündüm. Ama Darcy Scott'ı görür görmez aptalca davrandığımı anladım. Kızın endişelendiğini görünce durumu anladım.»

«Sen genellikle değerli taşları birbirine karıştırır mısın?»

«Ne münasebet!»

Vince başka bir yolu denedi. «Nan Sheridan'ı iyi tanımıyormuşsun, ama kıza âşık olan birini biliyor musun?» Bir an durdu sonra da mahsus ekledi. «Senden başkasını yani.»

XVII
8 Mart
CUMA

Darcy cuma günü öğleden sonra Batı Yakasındaki eve gitti. Hastaneden eve dönecek olan Lisa adlı kızın odası için saksı bitkileri, renkli yastıklar ve porselenden bir tuvalet takımı getirmişti. Ve bir de Erin'in çok sevdiği o posteri.

Büyük eşyalar odaya yerleştirilmişti bile. Erin'in kurşun pirinç karışımı karyolası, tuvalet masası, komidin, salıncaklı sandalye ve Erin'in oturma odasındaki kilim.

Darcy posteri dikkatle duvara astı. Resimde genç bir dansöz kollarını kaldırmış havaya uçuyordu sanki. Altında da, 'Müziği de Seviyor, Dans Etmeyi de,' diye yazılıydı.

Darcy gerileyerek resme baktı. Yerine oturmuştu resim. Kız, o halde neden rahatsızım, diye düşündü.

Darcy oradan doğruca Sheridan Galerisine gitti. O ana

kadar resimleri incelemenin bir yararı olmamıştı. Kız, Jay Stratton'un fotoğrafını bulmuştu ama Vince zaten bunu öğrenci listesinden öğrenmişti.

Darcy, Chris'in bu işten vazgeçmesinden korkuyordu ama genç adamın öyle bir niyeti yoktu. Akşam üzeri Darcy'ye, «Yorgun görünüyorsun,» demişti. «Bana sabah sekizde geldiğini söylediler.»

«Bazı randevuları iptal ettim. Bence bu iş daha önemli.»

Darcy bir gece önce Posta kutusu numara 3823'le buluşmuştu. New York hastanesinde çalışan İç hastalıkları uzmanı Owen Larkin'le. Genç adam yalnızca kendinden söz etmişti. Tulsa'lıydı ve New York'tan nefret ediyordu.

Darcy laf arasında Erin konusunu açmıştı. Larkin o zaman, «Ben o kızla tanışmadım,» demişti. «Ama hastanedeki arkadaşlarımdan biri bir kez onunla buluşmuş. Şimdi, kızın defterinde adının bulunmaması için dua ediyor. Bir cinayet soruşturmasına karışmak hiç hoşuna gitmeyecek.»

«Arkadaşın Erin'i ne zaman görmüş?»

«Şubatın başlarında.»

«Adı nedir?»

«Brad Whelan.»

Darcy, Brad Whelan, diye düşündü. İşte Vince'in ilgilenmesi gereken biri daha.

Chris odasının penceresinin önünde duruyordu. Bir taksinin durduğunu ve Darcy'nin indiğini gördü. Bir gün önce işi başından aşkın olduğu için gidip kızla konuşamamıştı. Ama galerinin işlerine bakan kâhya Bayan Wail, Darcy'ye çay, kahve ve hafif

bir öğle yemeği verilmesini sağlamıştı. Bayan Wail kız için endişeleniyordu da. «Zavallıcık bu gidişle gözlerini bozacak.»

Chris şimdi aşağıya inip Darcy'yle konuşmak istediğini farketmişti. Ama o sıra telefon çalmaya başlamıştı. Sekreteri cevap verdi.

«Annen arıyor, Chris.»

Greta hemen konuya girdi. «Chris, bu olaylarla Charles adında birinin ilişkisi olduğunu söyleniyor ya... O fotoğrafları aşağıya indirdiğimiz için ben de Nan'in diğer eşyalarını gözden geçirmeye karar verdim. Bu işi ileride bir gün senin üzerine yıkmak hoş olmayacaktı. Nan'in mektuplarını tekrar okudum. Onun... ölümünden önceki Eylülde yazdığı bir mektup elime geçti. Bunda sonbahar sömestrinden söz ediyor. Bir de Charley adlı biriyle dans ettiğinden. Bu genç ona topuksuz ayakkabı giydiği için takılmış.

«Dinle, Nan şöyle yazmış: 'Bizim kuşaktan bir genç, kızların çivi topuklu ayakkabılar giymesi gerektiğini düşünüyor. İnanılacak şey mi bu?'»

«Son hastam da üçte gitti. Ben de telefon yerine buraya gelip sizinle konuşmanın daha iyi olacağını düşündüm.» Michael Nash, Nona'nın odasındaki yeşil kanepede rahatsızca oturmaya çalışıyordu.

«Özür dilerim, doktor!» Nona masasının yanındaki tek rahat koltuğa yığılmış olan dosyaları kaptı. «Lütfen.»

Nash hemen o koltuğa yerleşti.

Kadın, «Aslında o kanepeyi başımdan atmam gerekiyor,» diye özür diledi. «Ama bir türlü vakit bulamıyorum. Benim için eşyaların yerleştirilmesinden çok daha önemli şeyler var.» Suçlu suçlu gülümsedi. «Bunu sakın Darcy'ye söylemeyin.»

Doktor da güldü. «Ben, mesleğim gereği sır saklamaya yemin ettim. Şimdi... size nasıl yardım edebilirim?»

Nona, gerçekten çok çekici bir erkek, diye düşündü. Yaşı kırka yakın olmalı. Olgun bir insan. Darcy onun New Jersey'deki malikanesini anlatmıştı. Teyzem, 'Para için evlenme,' derdi. 'Ama bir zengine âşık olmak bir fakire âşık olmak kadar kolaydır.' Gerçi Darcy'nin zengin biriyle evlenmeye hiç ihtiyacı yok. Annesiyle babası o daha dünyaya gelmeden önce milyonlar kazanıyorlardı. Ama Darcy her zaman yalnızlık çekiyor. Bunu hissediyorum. Artık Erin olmadığı için durumu daha da kötüleşecek. Bu doktor ona uygun biriyse çok sevinirim.

Dr. Michael Nash'in kendisine neşeyle baktığını farketti. Adam, «Sınavı geçtim mi?» diye sordu.

«Tabii.» Kadın belgesel dosyasına uzandı. «Herhalde Darcy size Erin'le kişisel ilanlara neden cevap yazdıklarını anlattı.»

Nash, «Evet,» der gibi başını salladı.

«Programı neredeyse tamamladık. Ama ben bir psikiyatri uzmanının gazetelere kişisel ilanlar veren ya da onları cevaplayan insanların ne tip kişiler olduklarını açıklamasını istiyorum. Bilmem anlatabildim mi?»

«Çok güzel anlattınız. FBI ajanı katilin bir dizi cinayet işlemesi üzerinde duracak sanırım.»

Nona'nın sinirleri geriliverdi. «Evet.»

«Bayan Roberts... Nona... şu anda yüzünüzde beliren ifadeyi görmenizi isterdim. Darcy'ye çok benziyorsunuz. Kendinize işkence yapmaktan vazgeçmelisiniz. Erin Kelley'nin ölümünden siz sorumlu değilsiniz. Arkadaşınızın ölümü için üzülün, diğer kızlara ortalıkta bir delinin dolaştığını anımsatarak uyarın. Ama Tanrı rolü oynamaya kalkmayın.»

Nona sesinin titremesine engel olmaya çalışarak, «Keşke biri bu sözleri bana günde beş kez tekrarlasa. Kötü durumdayım ama Darcy'ninki benden on kat daha kötü. Bunu ona söylediğinizi umarım.»

Michael Nash gülümsedi. Sanki gözlerinin içi de gülüyordu. «Kâhyam bu hafta üç defa telefon etti. Darcy'yi New Jersey'e götürürsem yapacağı yemeklerden söz etti. Darcy pazar günü Erin'in babasını görmek için Wellesley'e gidecek. Ama cumartesi gecesi benimle yemek yiyecek.»

«İyi! Şimdi programa gelelim. Bunu gelecek çarşamba bandan alacağız. Program perşembe akşamı yayınlanacak.»

«Ben genellikle öyle şeylerden kaçarım. Meslekdaşlarımın çoğu televizyondaki açık oturumlara katılmaktan ya da cinayet davalarında tanıklık etmekten hoşlanırlar. Ama bu kez programa bir katkıda bulunabilirim. Önerinizi kabul ediyorum.»

«Harika!» İkisi de ayağa kalktılar. Nona, «Anladığım kadarıyla kişisel ilanlarla ilgili bir kitap yazıyormuşsunuz,» dedi. «Araştırma yapılmasını istiyorsanız burada çalışanların çoğu bu oyuna katıldılar.»

«Teşekkür ederim. Ama benim dosya da bir hayli kalın. Kitabımı bu ayın sonunda teslim edeceğim.»

Nona asansöre doğru giden Nash'in arkasından baktı. Sonra odasının kapısını kapayarak Darcy'nin numarasını çevirdi. Kızın tele-sekreterine, «Henüz evde olmadığını biliyorum, Darcy,» dedi. «Ama sana şunu söylemeden edemedim. Demin Michael Nash'i gördüm. Harika biri.»

Doug'ın alarm sistemi onu uyarıyordu. O sabah Susan'a telefon ederek, «Dün gece eve dönemeyeceğimi anladığım zaman seni arayamadım,» dedi. «Doğrusu seni uyandırmak istemedim.» Susan da tatlı tatlı cevap verdi.

«Çok şekersin, Doug. Ben de gerçekten erken yattım.»

Doug telefonu kapar kapamaz alarm zilleri çalmaya başladı. Karısı ona o gece gelip gelmeyeceğini sormamıştı. Susan birkaç hafta öncesine kadar hep zulme uğramış kadın rolünü oynamıştı. «Doug, bu insanların senin bir ailen olduğunu anlamaları gerekiyor. Her gece geç vakitte, toplantılara katılmanı istememeliler.»

Susan, New York'ta onunla birlikte yemek yerken keyiflenmiş gibiydi. Belki de evi tekrar arayarak karısını yine yemeğe çağırması doğru olacaktı. Ya da eve erkenden dönerek çocuklarla ilgilenmesi. Sonuçta geçen hafta sonu evde değillerdi.

Susan iyice kızdığı takdirde... Son zamanlarda kişisel ilanlar cinayetiyle çok ilgileniyor. Nan'le de ilgileniyorlar... Evet. Karısı ve çocuklarına bağlı bir erkek rolü oynamanın zamanı geldi.

Sonra... bir süre o eve gitmemeliyim. Elbiselerimi, resimleri, ilanları alıp kulübeye götüreceğim. Hatta... steyşını da orada bırakmam belki daha iyi olur.

Bu mümkün mü. Darcy gözlerini kırpıştırarak büyütece uzandı. Resimde Nan Sheridan'la arkadaşları kumsalda duruyorlardı. Gerideyse tulumlu biri vardı. «Bu tanıdık biri mi, yoksa ben mi çıldırıyorum.»

Kız, Chris Sheridan'ın içeri girdiğini duymadı. Genç adam, «İşine engel olmak istemem, Darcy,» derken kız birden sıçradı.

Chris hemen özür diledi. «Kapıya vurdum ama duymadın. Çok üzgünüm.»

Darcy gözlerini oğuşturdu. «Kapıya vurman gerekmez burası senin yerin... Galiba sinirlerim gerildi.»

Chris kızın elindeki büyütece baktı. «Bir şey mi buldun?»

«Pek emin değilim. Ama bu adam...» Darcy, Nan'le diğer kızların arkasında duran adamı işaret etti. «Bana yabancı gelmedi. Bu resmin nerede çekildiğini anımsıyor musun?»

Chris fotoğrafı inceledi. «Belle Adasında. Darien'den birkaç kilometre ötede. Nan'in yakın arkadaşlarından birinin adada evi vardı.»

«Bunu alabilir miyim?»

«Tabii.» Chris kaygıyla kızın resmi çantasına koyuşunu seyretti. Darcy sanki çok bitkinmiş gibi, yavaş hareket ediyordu. «Darcy, bu gece yine randevun mu var?»

Kız, «Evet,» diye başını salladı.

«Adamla içki mi içeceksin? Yemek mi yiyeceksin?»

«Bir kadeh şarapla işi idare ediyor, o arada adamın Erin'le tanışıp tanışmadığını öğreniyorum.»

«Arabalarına binmiyorsun değil mi? Ya da evlerine...»

«Ah, hayır!»

«İyi. Biri terbiyesizlik etmeye kalktığında karşı koyacak gücün yok çünkü.» Chris bir an durakladı. «Biliyor musun ne düşünüyorum? Belki bu konuyu annemle konuşmanın bir yararı olur.»

Darcy, «Annenle tanışmayı gerçekten isterim,» dedi. «Darien'de oturuyor değil mi?»

«Evet. Seni arabayla oraya götürürüm.»

«Pazar sabahı erkenden Erin'in babasını görmek için Wellesley'e gideceğim. Uygunsa akşama doğru New York'a dönerken size uğramayı isterim.»

«Bu senin için çok uzun bir gün olacak sanırım. Yarın daha iyi olmaz mıydı?»

Darcy kızardığını farketti. «Yarın için bazı planlarım var.» Sonra gitmek için ayağa kalktı. Beş buçukta Robert Krus'la buluşacak, böylece kendi listesindeki adlar sona ermiş olacaktı. Gelecek haftaysa Erin'in listesindekilerle ilgilenmeye başlayacaktı.

Len Parker, New York Üniversitesindeydi. Fazla işi yoktu genç adamın ama elektrik konusunda bir dahi sayılabilirdi. Ne var ki Parker bugün öfkeliydi. Avukatı ona bir yerde evi olduğunu ima ettiği zaman adama avaz avaz bağırmıştı. Kimin üzerine vazifeydi bu? Kimin?

Ailesinin mi? Onlar Parker'ı evlerine hiç çağırmıyorlardı. Onunla ilişkilerini kestikleri için memnundular.

O kız... Darcy... Belki ona kötü davrandım. Ama o pahalı lokantanın kapısında özür dilemek için beklerken çok üşüdüm. Kız havanın ne kadar soğuk olduğunun farkında değildi.

Parker bundan bankere ve avukatına söz ettiğinde avukatı Bay Doran da, «Lenny, şunu anlamaya çalış,» demişti. «Senin her gece Le Cirque'de ya da ona benzer bir yerde yemek yiyecek kadar paran var.»

Bay Doran durumu anlayamıyordu ki.

Lenny annesinin babasına durmadan, «Bu çılgınca yatırımların yüzünden çocukların sokaklara düşecekler,» diye bağırdığını çok iyi anımsıyordu. Lenny böyle anlarda yatağın içinde büzülürdü. Buz gibi sokaklarda sürünmek istemiyordu.

Sonra... bu duruma alışabilmek için pijamasıyla sokağa çıkmaya başladığından kimsenin haberi yoktu. Babası milyoner olurken Lenny de soğuğa alışmıştı artık.

Ne zaman olmuştu bu? Bazan aklı çok karışıyordu. Bazan olmamış şeylerin olduğunu bile sanıyordu.

Erin Kelley olayında olduğu gibi. Len Parker kızın adresini rehberden bulup bir gece onu izlemişti. Öyle değil mi?

Yoksa yanılıyor muydu?

Kız bara girmiş, o da kapıda beklemişti. Erin'in yanına gidip gitmemek için karar vermeye çalışıyordu.

Sonra kız dışarı çıkmıştı. Tam gidip Erin'le konuşacağı sırada o steyşın gelmişti.

Len Parker arabadaki adamın yüzüne bakıp bakmadığını hatırlamıyordu. Bazan rüyasında bir surat görüyordu...

Kızın kaybolduğunu söyledikleri o gece, Erin o steyşına binmişti.

Ama işin kötüsü Lenny bunun bir rüya olup olmadığından emin değildi. Polise söylediği takdirde ona, «Sen delisin,» demezler miydi? Ve sonra onu eskiden kitledikleri yere geri götürmezler miydi?

XVIII
9 Mart
CUMARTESİ

FBI Ajanı Vince D'Ambrosio ve yardımcısı Ernie Cizek, cumartesi günü öğlen vakti Erin'in apartmanında oturan kiracılardan biriyle konuşuyorlardı. Miss Durkin adında yaşlı bir kadındı bu.

«Erin kaybolmadan bir hafta kadar önce genç bir adam yolun karşı tarafında beklemeye başladı. Hava karardığı için onu doğru dürüst göremedim. Niyetinin ne olduğunu bilmiyorum. Ama salı gecesi Erin buradan son kez ayrıldığında o adam yine kızın peşine takıldı.»

«Onu iyice göremediğinizi biliyorum ama yine de biraz tarif edebilirsiniz sanırım, Miss Durkin.»

«Fasulye sırığı gibi biriydi. Yakasını kaldırmış, ellerini cebine sokmuştu. Zayıf yüzlü, koyu renk saçları da karışıktı.»

Vince, Len Parker, diye düşündü. Ernie'ye bir göz attı. Onun aklından da aynı şeyin geçtiği belliydi.

Darcy, Mercedes'te başını arkaya dayayarak Michael'a gülümsedi. «Bu saati iple çekiyordum. Kötü bir hafta geçirdim.»

Doktor, «Anlaşılıyor,» diye mırıldandı. «Seni evinde ya da büronda yakalayabilmek için çabalayıp durdum.»

«Biliyorum. Çok üzgünüm.»

«Hiçbir şeye üzülme. Arabayla gezmek için güzel bir gün, öyle değil mi?»

Bridgewater'a yaklaşıyorlardı. Darcy, «New Jersey konusunda fazla bilgim yok,» dedi.

«Sadece komedyenlerin New Jersey'le ilgili esprilerini dinledin. Öyle değil mi? Herkes rafinelere bakarak karar veriyor. Oysa New Jersey'in deniz kıyısı diğer eyaletlerinkinden çok daha uzundur. Ve burada pek çok at da vardır.»

Darcy güldü. «Anlaşıldı.»

«İyi. Belki sana New Jersey'i sevmeyi öğretebilirim.»

Bayan Hughes, Darcy'i gördüğü zaman sevinçle gülümsedi. «Ah, Miss Scott, doktor geleceğinizi söylediğinde sizin için güzel yemekler hazırladım.»

«Çok iyisiniz.»

«Merdivenin başındaki misafir yatak odası hazır. Ata bindikten sonra orada kendinize çekidüzen verebilirsiniz.»

«Ah, çok güzel.»

Bugün, geçen pazardan da güzeldi. Hava güneşli ama serindi. Ortalıkta bahar kokusu vardı. Darcy kendini ata binmenin verdiği zevke bıraktı.

Atları dinlendirmek için durdukları zaman Michael, «Eğlenip eğlenmediğini sormayacağım,» dedi. «Bu halinden anlaşılıyor.»

Akşama doğru hava soğudu. Nash'in çalışma odasındaki şömine yakılmıştı. Alevler kırmızı diller gibi uzanıyorlardı.

Nash, Darcy için bir kadehe şarap koydu. Kendisi için de bir kokteyl hazırladı. Kızın yanına, deri kaplı kanepeye yerleşerek ayaklarını sigara masasına dayadı. Kolunu da yana doğru uzattı. «Biliyor musun, bütün bu hafta bana söylediklerini düşündüm. Basit bir söz bir çocuğu çok derinden yarayabiliyor. Ama Darcy, aynaya baktığın zaman kendini beğendiğin hiç olmuyor mu?»

«Olmuyor...» Darcy durakladı. «Bedava tedavi istemiyorum... ama seninle bu konuyu konuşmak istiyordum. Aman, neyse...»

Michael kızın saçlarını karıştırdı. «Ne? Haydi, konuş.»

Darcy adamın yüzüne baktı. Doktorun gözlerinde derin bir şefkat vardı. «Michael, o sözlerin beni ne kadar sarstığını anladığını sanıyorum. Ama... bunu nasıl açıklayacağım bilmiyorum... Sen farkına varmadan bütün bu yıllar boyunca annemle babamı suçladığımı düşünüyorsun sanırım.»

Doktor bir ıslık çaldı, «A, sen beni işimden edeceksin! Çok kimse ancak bir yıllık bir tedaviden sonra böyle bir sonuca varabilir.»

«Bana cevap vermedin.»

Michael kızı yanağından öptü. «Vermek niyetinde de değilim. Haydi, gel. Bayan Hughes ziyafet çekmeye hazır sanırım.»

Apartmana döndükleri sırada saat on olmuştu. Nash arabayı park ederek Darcy'yi kapıya kadar götürdü. «Bu kez sen içeri girinceye kadar bekleyeceğim. İzin verseydin yarın Wellesley'e seni arabayla ben götürürdüm. Oraya gidip, sonra geri döneceksin. Uzun bir yolculuk olacak bu.»

«Önemi yok. Dönüşte bir yere uğrayacağım zaten.»

«Yine ucuz eşya mı alacaksın?»

Darcy, Nan Sheridan'ın fotoğraflarından söz etmek istemiyordu. «Öyle bir şey...»

Michael ellerini kızın omuzlarına koyarak onu öptü. Ateşli ama kısa. «Darcy, yarın akşam eve döndüğünde beni ara. Güvende olduğunu bilmeliyim.»

«Peki, seni ararım.»

Darcy doktor arabasıyla uzaklaşıncaya kadar kapının içinde bekledi. Sonra bir şarkı mırıldanarak koşa koşa merdivenden çıktı.

Hank cumartesi akşama doğru gelecekti. Vince dairesinin kapısını açarken üzüntüyle, birbirimizi pek az görüyoruz, diye düşündü.

Hank daha gelmemişti. Vince soyunarak sıcak bir duş yaptı. Sonra çamaşır, kazak, bez pantolon ve mokasenlerini giydi. Bir bira açarak kanepeye uzandı ve olayı kafasından geçirmeye başladı.

Şaşırtıcı bir vakaydı bu. Hangi taşı kaldırırsan yeni bir ipucuyla karşılaşıyordun.

Boxer. Erin onu polise gitmekle tehdit etmiş. Dün Darcy aradı. Nan Sheridan'ın Belle adasında çektirdiği bir fotoğraftan söz etti. Resimde geride duran adamı Boxer'a benzetmiş.

Resmi alıp inceliyorlardı şimdi.

Miss Durkin'in gördüğü genç adam o Len Parker denilen deliye benziyor. Christopher Sokağındaki apartmanın karşısında beklemiş akşamları. Ve Erin Kelley'nin kaybolduğu gece onun peşine takılmış.

Jay Stratton denilen dolandırıcıyla Nan Sheridan arasında bir bağlantı kurabildik. Jay Stratton, Erin Kelley'i de tanıyordu.

Vince anahtarın kilitte döndüğünü duydu. Hank, hızla içeri daldı. «Merhaba, baba.» Küçük çantasını bir kenara atarak babasını kucakladı.

Vince oğlunun karışık saçlarının yanağına süründüğünü hissetti. Adam, Hank'e duyduğu derin sevgiyi belli etmemek için

çabalamak zorunda kalırdı her zaman. Oğlunu utandırmak istemezdi. «Merhaba, ahbap. Her şey yolunda mı?»

«Evet, yolunda. Sanırım, kimyadan iyi not aldım.»

«Çok çalıştın tabii.»

Hank okul blazerını çıkararak bir iskemlenin üzerine fırlattı. «Ah, bu sömestrin sona ermesine seviniyorum!» Uzun bacaklarıyla mutfağa giderek buzdolabını açtı. «Baba, burada yiyecek pek bir şey yok.»

«Biliyorum. Zor bir hafta geçirdim.» Vince'in aklına parlak bir fikir geldi. «Geçen gece harika bir lokanta keşfettim. Batı Elli Sekizinci Sokakta. Yemekten sonra sinemaya gidebiliriz.»

«Çok iyi.» Hank gerindi. «Burada olduğum için öyle seviniyorum ki. Annemle yağ tulumu dargınlar.»

Vince, bu beni hiç ilgilendirmiyor, diye düşündü ama sonra dayanamadı. «Neden?»

«Annem doğum günü için bir Rolex istiyor. Şu pırlantalılardan. Yani on altı-beşliklerden.»

«On altı bin beş yüz dolar mı demek istiyorsun? Ben annenle evliyken onun çok savurgan olduğunu düşünürdüm.»

Hank güldü. «Annemi seviyorum ama onu bilirsin. Pahalı şeylerden hoşlanır... E, senin cinayetler ne alemde?»

Telefon çalmaya başlamıştı. Vince'in kaşları çatıldı. Kendi kendine, tam Hank'le yemeğe gidecekken, diye düşündü. Yine mi?

Almaca uzanırken oğlu, «Belki esrar çözüldü,» dedi.

Arayan Nona Roberts'di. «Vince, seni evinden aradığım için kusura bakma. Ama bana numaranı vermiştin. Bütün gün dışarıda çalıştık, biraz önce büroma döndüm. Dr. Nash bir mesaj bırakmış. Doktorun kitabı sonbaharda yayınlanacağı için yayıncısı programa çıkıp kişisel ilanlardan söz etmesini istemiyormuş. Bu konuyla ilgilenen başka uzman tanıdığın var mı?»

«AAPL'den birkaç psikiyatri uzmanı tanıyorum. Bu organizasyona bağlı doktorlar psikiyatri ve hukuk konularında uzmanlar. Pazartesiye kadar sana onlardan birini bulmaya çalışırım.»

«Sağol. Ve seni rahatsız ettiğim için de kusuruma bakma.

Şimdi çıkıp 'Pasta Lovers'a gidecek ve bir tabak makarna yiyeceğim.»

«Oraya bizden önce varırsan üç kişilik bir masa iste. Hank'le ben de şimdi çıkıyoruz.» Vince aniden kendi kendine gelin güvey olduğunu düşündü. «Tabii oraya arkadaşlarında gideceksen o başka.» İçin için de ekledi. Ya da özel biriyle.

«Yalnız gideceğim. Sizi orada beklerim.»

Vince, Hank'e baktı. «Sence bir sakıncası yok ya. Şef? Yoksa başbaşa yemek yememizi mi isterdin?»

Hank ceketine uzandı. «Yok canım. Zaten buluştuğun kadınları kontrol etmek de benim görevim.»

XIX
10 Mart
PAZAR

Darcy pazar sabahı Massachusettes'e gitmek için yedide yola çıktı. Arabayla East River Drive'a saparken, Erin'le kaç defa böyle Billy'i görmeye gittik, diye düşündü. Arabayı kâh biri kullanırdı, kâh diğeri. Yolda durup kahve içerler ve üniversitedeki gibi bir termos almaları gerektiğinden söz ederlerdi.

Son kez Erin, «Biz o termosu alıncaya kadar zavallı Billy ölecek,» diye gülmüştü.

Ama ölmüş olan Erin'di işte.

Darcy on bir buçukta Wallesley'e erişti. Hastaneye giderek bir saat Billy'nin başucunda oturdu. Erin'in babası gözlerini açmadı, ama kız onun elini tutarak uzun uzun konuştu. «Bertolini, Erin'in yaptığı gerdanlığa hayran oldu. Şimdi Erin'in başka takılar yapmasını da istiyorlar.»

Darcy hastaneden ayrılacağı zaman eğilerek adamı alnından öptü. «Tanrı seni korusun, Billy.»

Billy usulca onun elini sıktı. Burada olduğumu biliyor, diye

düşündü. Sonra Billy'e söz verdi. «Yakında yine geleceğim.»

Darcy hastahaneden çıkıp mezarlığa gitti. Toprakların üzerindeki kırağılar sönük Mart güneşinde ışıldıyorlardı. Darcy, Erin'in mezarının önünde diz çökerek elini yere koydu. «Erin... Erin.»

Darcy altıya çeyrek kala arabasını Sheridan'ların köşkünün önünde durdurdu. Hava kararmaya başlamıştı ama Tudor tarzı güzel ev ışık içindeydi.

Chris'in onu beklediği anlaşılıyordu. Genç adam kapıyı açıp dışarı çıktı. «Hoşgeldin, Darcy.»

Genç adam spor bir gömlek, kot pantolon ve mokasenler giymişti. Kızın arabadan inmesine yardım etmek için elini uzattığında Darcy, omuzları ne kadar geniş, diye düşündü. Chris'in spor kıyafet giymiş olmasına sevindi. Çünkü yol boyunca yün kazak ve kot pantolonunun bu ziyaret için uygun sayılıp sayılmayacağına karar vermeye çalışmıştı.

Evin içi hem çok güzel ve hem de rahattı. Yüksek tavanlı hole acem halıları serilmişti. Tavanda Waterford kristalinden bir avize ışıldıyordu.

Chris, «Annem her zaman oturma odasını tercih eder,» dedi. «Bu taraftan.»

Greta Sheridan şöminenin önüne oturmuş New York Times'ın bulmacasıyla uğraşıyordu. Oğluyla genç kız içeri girince o da zarif bir tavırla ayağa kalktı. «Siz Darcy Scott olmalısınız.» Kızın elini tuttu. «Arkadaşınız için çok üzüldüm.»

Darcy başını salladı. Ne kadar güzel bir kadın, diye düşünüyordu. Annemin arkadaşı olan ünlü film yıldızları ona benzemeyi çok isterlerdi. Greta uçuk mavi bir pantolon ve aynı renkte bir kazak giymiş, at nalı biçimi pırlantalı bir iğne takmıştı. Kulağında da pırlanta küpeler ışıldıyordu. Darcy kendi kendine, tam bir soylu, dedi.

Chris kadehlere şeri doldurdu. Sigara masasına peynir ve

kraker dolu tabaklar konulmuştu. Genç adam ateşi karıştırdı. «İnsan akşam yaklaşırken hâlâ Mart olduğunu hatırlıyor.»

Greta Sheridan, Darcy'ye yolculuğun nasıl geçtiğini sordu. «Sabah Massachusettes'e gidip sonra döndüğünüz için çok cesursunuz.»

«Arabayla çok dolaşıyorum.»

Chris, ‹‹Darcy,›› dedi. «Seninle tanışalı beş gün oldu. Lütfen artık bana ne iş yaptığını söyler misin?»

Darcy gülerek, «Söyleyeceğim ama bana inanmayacaksın.» Sonra evleri elden düşme eşyalarla döşediğini açıkladı.

Greta konuyla çok ilgilenmişti. «Ne müthiş bir fikir! İsterseniz ben de sizin için eşya bulabilirim. Bu civardakiler yepyeni eşyalarını bile yok pahasına satıyorlar.»

Chris altı buçukta, «Ahçı benim,» dedi. «Sadece sebze yemeklerine düşkün olmadığını umarım, Darcy. Çünkü biftek, patates ve salata yiyeceğiz.»

«Sebzeye düşkün değilim. Listeyi beğendim.»

Chris odadan çıktıktan sonra Greta kızından söz etmeye başladı. «Nan'in anısına New York'ta dans eden bir kızın öldürüleceğini açıklayan o mektubu aldığım zaman çıldıracağımı sandım. Olacağını bildiğin bir felaketi engelleyememen çok üzücü bir şey.»

Darcy, «Bir felakete neden olduğunu düşünmek daha da feci,» dedi. «Erin'i o lanetli ilanlara cevap vermesi için ben kandırdım. Şimdi suçumu o katilin başkalarını da öldürmesine engel olarak affettirebilirim. Sizin de aynı şeyleri hissettiğinizi biliyorum. Nan'in mektup ve resimlerini incelerken kim bilir nasıl sarsıldınız. Bunu yapabildiğiniz için size minnettarım.»

Darcy, bifteğin son lokmasını yerken beğeniyle, «Sen iyi bir ahçısın,» dedi.

Daha sonra oturma odasında albümlere bakarak kahve içti-

ler. Sonra Darcy gitmek için kalktı. «Açıkçası gitmeyi hiç istemiyorum. Ama eve ancak bir saat sonra varabilirim. Burada fazla gevşersem direksiyonda da uyurum.» Bir an durakladı. «Birinci albüme tekrar bakabilir miyim?»

Bunun son sayfasında bir grup fotoğrafı vardı. Darcy, «Şu okul kazaklı, uzun boylu genç,» dedi. «Şu başını çevirmiş olan. Bana tanıdıkmış gibi geliyor...» Omzunu silkti. «Sanki onunla bir yerde karşılaşmışım gibi...»

Greta'yla Chris fotoğrafı incelediler. Kadın, «Çocuklardan bazılarını tanıyorum,» diye başını salladı. «Ama onu değil. Ya sen Chris?»

«Ben de onun kim olduğunu bilmiyorum. Ama bak, resimde Janet de var.» Darcy'ye dönerek açıkladı. «O, Nan'in yakın arkadaşıydı.» Yine annesine baktı. «Janet, Westport'ta oturuyor. Buraya gelmekten hoşlanacağını biliyorum, onu neden çağırmıyorsun?»

«Çocuklarıyla meşgul o. Ama ben Janet'e gidebilirim.»

Darcy odadan çıkacağı sırada Greta, «Sizi bütün gece inceledim,» dedi. «Saç renginiz dışında Barbara Thorne'a çok benziyorsunuz. Bunu size söyleyen oldu mu?»

Darcy dürüstçe, «Hiç kimse söylemedi,» diye cevap verdi. Barbara Thorne'un annesi olduğunu açıklamanın sırası değildi. Kadına gülümsedi. «Ama bu sözleriniz çok hoşuma gitti.»

Chris kızı arabasına kadar götürdü. «Araba kullanamayacak kadar yorgun değilsin ya?»

«Ah, hayır. Eşya ararken nerelere kadar gidiyorum bir bilsen.»

«Yarın galeriye gelecek misin?»

«Evet, geleceğim. İyi geceler, Chris.»

Greta Sheridan oğlunu kapıda bekliyordu. «Çok güzel bir kız o, Chris. Çok güzel.»

Chris omzunu silkti. «Ben de öyle düşünüyorum.» Darcy'nin bir gün önce nasıl kızardığını anımsamıştı. «Ama hemen çöpçatanlığa başlama, anne. Bana onun yaşamında önemli biri varmış gibi geliyor.»

Doug hafta sonu boyunca eşine ve çocuklarına çok bağlı bir adam rolü oynadı. Donny'le birlikte basketbol çalışmalarına gitti. Herkesi öğle yemeğine götürdü.

Eve döndükleri zaman bebekle oynadı. Trish'i bisikletle dolaştırdı. Beth'le kalbi sevgi dolu bir baba gibi konuştu. «Küçük kızım her gün daha güzelleşiyor. Peşine takılacak çocukları uzaklaştırmak için evin etrafına duvar ördürteceğim.»

Susan akşam yemeğini hazırlarken burnunu onun boynuna sürdü. «Bir gece dansa gidelim, hayatım. Üniversitedeyken ne çok dans ederdik, anımsıyor musun?»

Susan buz gibi kesildi. Ölülerin ayaklarında dans ayakkabıları vardı.

Daha sonra yatakta Doug kadına uzandı. «Susan seni ne kadar çok sevdiğimi hiç söyledim mi?»

«Pek çok defa söyledin. Ama birini hiç unutmadım.» Susan için için ekledi. Nan Sheridan öldükten sonra senin için yalan söylediğim zaman...

Doug dirseğinin üzerinde doğrularak karanlıkta karısına baktı. «Ne zaman oldu bu?» Meraklanmış gibi bir tavır takınmıştı.

Susan kendi kendine, neler düşündüğümü sezmemeli, dedi. Sonra da mırıldanarak, «Evlendiğimiz gün tabii.» dedi ve sinirli sinirli güldü. Kocasının kendisine sokulması hiç hoşuna gitmemişti. «Ah, Doug, hayır. Lütfen. Gerçekten çok yorgunum.» Adamın

kendisine dokunmasına dayanamıyordu. Birdenbire Doug'dan korktuğunu anladı.

«Susan, nen var senin? Titriyorsun!»

Doug pazar günü de cumartesi yaptığı gibi davrandı. Kalbi sevgi dolu bir alie reisi rolündeydi yine. Ama Susan adamın gözlerinde ihtiyatlı bir ifade olduğunu farketti. Dudaklarının kenarında da endişenin neden olduğu çizgiler belirmişti.

Kadın, şüphelerimi polise açıklamam gerekiyor mu, diye düşündü. On beş yıl önce onun uğruna yalan söylediğimi itiraf edersem beni de hapse atarlar mı? O zaman çocuklarıma kim bakar? Doug gerçeği söylemeye hazırlandığımı sezdiğinde beni engellemek için ne yapar?

XX
11 Mart
PAZARTESİ

Vince pazartesi sabahı Nona'ya telefon etti. «Programın için bir uzman buldum. Dr. Martin Weiss'ı. Çok iyi bir insandır. Makul ve mantıklı, çok da bilgilidir. Açık açık konuşmayı sever. Programına katılmaya razı oldu. Numarasını ister misin?»

«Tabii.» Nona numarayı yazarken tekrarladı. Sonra da ekledi. «Hank'ten hoşlandım, Vince. Harika bir çocuk o.»

«Beyzbol maçlarına gelip gelmeyeceğini sordu.»

«Gelmez olur muyum? Yiyecekler benden!»

Nona, Dr. Weiss'ı aradı. Adam çarşamba günü saat dörtte stüdyoya gelmeye razı olmuştu. Kadın, «Filmi beşte çekeceğiz,» dedi. «Ve program perşembe akşamı sekizde yayınlanacak.»

Darcy pazartesi günü uzun süre depoda kaldı. Otelde kullanacağı eşyaları ayırdı. Sonra saat dörtte Sheridan Galerisine gitti. Yine açık arttırma vardı. Kız, Chris'in ilk sıranın yakınında durduğunu gördü. Genç adamın arkası ona dönüktü. Darcy koridordan toplantı odasına gitti. Fotoğrafların çoğunun tarihi vardı ama aynı zamanda çekilmiş başka resimler bulacağını umuyordu. Belki ona tanıdık gibi gelen o öğrencinin bir fotoğrafını da bulabilecekti.

Saat altı buçukta hâlâ bu işle uğraşıyordu. Chris içeri girdiğinde Darcy başını kaldırarak gülümsedi. «Açık arttırma bana heyecanlıymış gibi geldi. İyi geçti mi?»

«Hem de çok iyi geçti. Bana kimse burada olduğunu söylemedi. Ben ışığın yandığını farkederek içeri girdim.»

«Buna sevindim! Chris, bu genç dünkü resimde gösterdiğim öğrenciye benziyor mu?»

Chris fotoğrafı inceledi. «Evet, benziyor. Annem birkaç dakika önce bir mesaj bırakmış. Bugün Janet'le konuşmuş. O genç, Nan'in ölümünden sonra sorguya çekilen pek çok öğrenciden biriymiş. Anladığım kadarıyla kardeşime âşıkmış. Adı da Doug Fox'muş.» Darcy'nin suratındaki ifadeden onun şok geçirdiğini anlayarak ekledi. «Onu tanıyor musun?»

«Doug Fields adıyla tanıyorum. Onunla da kişisel ilanlar yoluyla tanıştım.»

«Hayatım, acele toplanmamız gerekiyormuş. Şimdi konuşamayacağım ama müşterimize önerdiğimiz şirket batmak üzereymiş.»

Susan akşam saatlerini zorlukla geçirdi. Bebekle Trish'i yıkadıktan sonra Donny ve Beth'in ödevlerine yardım etti.

Sonunda ışıkları söndürerek yattı. Ama saatlerce uyuyamadı. Doug hafta sonunu evde geçirmeyi başarmıştı ama şimdi yine çapkınlıktaydı. Kızların ölümünden o sorumluysa ben de

onun kadar suçlu sayılırım. Kaçabilseydim ne iyi olurdu! Çocukları arabaya bindirir, uzaklara giderdim. Ama bu imkânsız.

Susan ertesi gün öğleden sonra Trish'i okul otobüsüne bindirdi. Bebeği de yatırdı. Sonra FBI'ya telefon etti. «Biriyle dans ayakkabıları cinayetleri konusunda konuşmak istiyorum. Belki vereceğim bilginin yararı olur.»

Darcy'le Nona, pazartesi akşamı yemek için Neary'nin lokantasına gittiler. Kız, Nona'ya Doug Fox'tan söz etti. «Vince'i aradım ama o bürosunda değildi. Yardımcısına durumu açıkladım. Nona, Doug Fox ya da bana söylediği gibi Doug Fields, Erin'in beğeneceği ve güveneceği bir tip. Yakışıklı, zeki. Bir sanatçı. Erin gibileri çekecek çocuksu bir suratı var.»

Nona ciddileşmişti. «Durum kötü. Baksana Nan Sheridan öldüğü zaman onu da sorguya çekmişler. O adamı bir daha görmezsen iyi edersin. Tabii Vince pek çok kimsenin kişisel ilan verdikleri zaman asıl adlarını kullanmadıklarını söylüyor.»

«Ama içlerinden kaçı Nan Sheridan öldürüldüğünde sorguya çekilmiş?»

«Fazla umutlanmamalısın. Bu sadece bir ipucu. Jay Stratton'un Brown Üniversitesine gitmesi kadar alakalı bir şey bu da. Ya da Erin'in binasındaki yöneticinin on beş yıl önce Sheridan'ların evinin yakınında bir yerde çalışması gibi.»

Darcy, «Ben sadece her şeyin sona ermesini istiyorum,» diye içini çekti.

«Artık bundan söz etmeyelim. Aklın fikrin bu olayda... İşler nasıl?»

«Tabii işleri biraz ihmal ettim. Ama bugün çok hoşuma

giden bir şey oldu. Çok kötü kaza geçirmiş, on altı yaşındaki bir kızın odasını dekore ettim. Hatta Erin'in eşyalarından bazılarını da kullandım. Kızın annesi beni aradı. Lisa'nın cumartesi günü hastaneden geldiğini ve odayı çok beğendiğini söyledi. Biliyor musun Lisa'nın en çok ne hoşuna gitmiş?»

«Ne?»

«Erin'in yatak odasındaki posteri anımsıyor musun?»

«Anımsamaz olur muyum? Altında, 'Müziği de Seviyor, Dans Etmeyi de' yazıyordu.»

İkisi de Jimm Neary'nin masalarına geldiğinin farkında değillerdi. Adam heyecanla, «Tamam, tamam,» diye bağırdı. «Tamam! Erin'in cebinden düşen ilanın başında böyle yazılıydı!»

XXI
12 Mart
SALI

Susan salı günü bir bebek bakıcısı tutarak trenle New York'a indi. Vince onu çağırmıştı. Adam, sözlerini dikkatle seçerek, «Bunun sizin için ne kadar zor bir şey olduğunu anlıyorum, Bayan Fox,» demişti. Kadına kocasının bu işle ilgisi olduğundan kuşkulandıklarını açıklamamıştı. «Araştırmalarımızı basın ve yayından mümkün olduğu kadar gizlemeye çalışacağız. Ama ne kadar bilgimiz olursa, işimiz de o kadar kolaylaşır.»

Susan saat on bir de FBI merkezindeydi. Vince'e, «Harkness Bürosunu arayabilirsiniz,» diyordu. «Onlar Doug'ı izliyorlardı. Kocamın yalnızca kötü bir çapkın olduğunu düşünmek isterim. Ama durum bundan da ciddiyse o zaman her şeyin böyle sürmesine göz yumamam.»

Vince karşısında oturan genç ve güzel kadının yüzündeki acıyı farketti. «Evet, göz yumamazsınız. Ancak kocanızın başkalarıyla ilişki kurduğunu öğrenmekle, onun bir dizi cinayet işlediğini düşünmek arasında dağlar kadar fark var. Bu iki olayı birbirine nasıl bağladınız?»

«O zamanlar yirmi yaşındaydım. Ve ona öylesine âşıktım ki.» Susan sanki kendi kendine konuşuyordu.

«Aradan ne kadar zaman geçti?»

«On beş yıl.»

Vince'in yüzündeki ifade değişmedi. «O sırada ne oldu, Bayan Fox?»

Susan gözlerini adamın arkasındaki duvarda, bir noktaya dikti. Vince'e Nan Sheridan öldüğü zaman Doug için nasıl yalan söylediğini anlattı. Kocasının, Erin'in cesedinin bulunduğu akşam uykusunda kızın adını mırıldandığını da açıkladı.

Sözleri sona erdiğinde Vince, «Harkness Bürosundakiler kocanızın evinin nerede olduğunu biliyorlar mı?» diye sordu.

«Evet,» Kadın, bildiklerini ve kuşkularını açıkladıktan sonra müthiş bir yorgunluk duymaya başlamıştı. Artık bundan sonra yapacağı şey kendi başına yaşamayı başarmaktı. Bütün yaşantısı boyunca.

«Bayan Fox, sizden isteyeceğim yapacağınız şeylerin en zorlarından biri olacak. Harkness Bürosuyla temasa geçmemiz gerekiyor. Onların kocanızı izlemelerinin bize büyük bir yararı olabilir. Şimdi şu önümüzdeki bir iki gün kocanıza karşı normal davranabilir misiniz? Unutmayın, soruşturma sayesinde temize çıkabilir.»

«Kocama karşı normal davranmak hiç zor olmaz. Çünkü çoğunlukla benimle ilgilenmez bile. Ancak şikayet edeceği zaman benim farkıma varır.»

Susan gittikten sonra Vince, Ernie'yi aradı. «Elimize ilk defa böyle büyük bir fırsat geçiyor. Her şeye dikkat etmeliyiz. Şimdi sana ne yapacağımızı söyleyeceğim...»

Jay Charles Stratton salı günü öğleden sonra hırsızlık suçuyla tutuklandı. New York polisi, Lloyd's of London'ın güvenlik memurlarıyla birlikte çalışarak adamın çaldığı pırlantalardan bazılarını satan mücevherciyi yakalamışlardı. Kaybolan kesede oldukları bildirilen taşların gerisi adamın Jay Charles adıyla kiraladığı özel bir kasada bulundu.

Uzun bir toplantı olmuştu bu. Büroda hava bütün gün çok gergindi. İnsan en önemli müşterilerine şirketin muhasebecilerinden birinin dolandırıcılık yaptığını nasıl açıklardı? Artık böyle şeylerin olmadığı sanılıyordu.

Doug eve birkaç defa telefon etti. Karşısına her seferinde bebek bakıcısı çıktığı zaman şaşırdı. Bir şeyler olduğu kesindi. O gece ne yapıp edecek, eve gidecekti. Susan'ı uyutmak hiç de zor değildi. Sonra adamın güveni kaybolmaya başladı. «Herhalde şüphelenmiyor... Yoksa şüpheleniyor mu.»

Darcy salı akşamı işten doğruca evine gitti. Bütün istediği bir kutu çorbayı ısıtmak ve sonra da yatmaktı. Son iki haftadaki gerilimin etkileri görülmeye başlıyordu. Bunun farkındaydı kız.

Saat sekizde Michael telefon etti. «Yorgun ses çok duydum ama seninki birincilik ödülünü kazanabilir.»

«Bundan eminim.»

«Kendini fazla zorluyorsun, Darcy.»

«Endişelenme. Bu hafta boyunca bürodan doğruca evime geleceğim.»

«Bu iyi fikir. Ben birkaç gün için kentten ayrılacağım. Ama cumartesiyi bana sakla, olur mu? Ya da pazarı. Daha da iyisi iki günü birden bana ayırır mısın?»

Darcy güldü. «Cumartesiyi seçelim. Sen de eğlenmene bak.»

«Ben eğlenceye gitmiyorum. Psikiyatri uzmanlarının kongresi var. Bir arkadaşımın yerini almam gerekiyor. Dört yüz psikiyatri uzmanıyla birlikte bir odada olmanın ne anlama geldiğini biliyor musun?»

«Bunu hayal bile edemem.»

XXII
13 Mart
ÇARŞAMBA

Nona pelerinini çıkararak kanepeye atarken, önemli gün geldi çattı, diye düşündü. Saat daha sekiz bile olmamıştı. Kadın Connie'nin kendisinden önce gelip kahve pişiriyor olmasına sevindi.

Connie, Nona'nın peşinden içeri girmişti. «Bu harika bir program olacak, Nona.» Elinde yeni yıkadığı fincanlar vardı.

Nona alayla mırıldandı. «Cecil B. DeMille, o epiklerinden birini bundan daha hızlı çekiyordu sanırım.»

Connie, «Bu filmi hazırlarken, her zamanki programlarınla da ilgileniyordun,» diye anımsattı.

«Öyle... Şimdi programa katılacak konukları telefonla tekrar arayalım. Onlara mektup da yolladın değil mi?»

«Evet.» Connie, Nona'nın bunu sormasına şaşmıştı.

Kadın, «Affedersin,» diye gülümsedi. «Biliyorsun, Hamilton bu program konusunda canımı çok sıktı. Liz ise programın güzel taraflarını kendisine mal etmek, hataları ise bana yüklemek niyetinde...»

«Biliyorum.»

«Bazan bu büroyu kimin yönettiğini düşünüyorum, Connie. Senin mi, benim mi? Yalnızca bir yönden birbirimize benzememizi isterdim.»

Connie bekledi.

«Keşke bitkilere tatlı sözler söylemesini bilseydin. Sen bu bakımdan bana benziyorsun. Onları görmüyorsun bile.» Nona, penceredeki saksıyı işaret etti. «Şu zavallı ölmek üzere. Ona biraz su ver, olur mu?»

Len Parker bu çarşamba sabahı çok yorgundu. Bir gün önce Darcy Scott'ı düşünüp durmaktan kendisini alamamıştı. İşten sonra kızın apartmanının önünde dolaşmış ve onun altı buçuk, yedide bir taksiden indiğini görmüştü. Ona kadar beklemesine rağmen Darcy tekrar sokağa çıkmamıştı. Len onunla konuşmayı gerçekten istiyordu. Daha önce kendisine çok kötü davrandığı için kıza öfkelenmişti. Geçenlerde aklına çok önemli olduğunu düşündüğü bir şey gelmişti ama artık onu unutmuştu. Kendi kendine bunu bir daha hatırlayıp hatırlamayacağını soruyordu.

Len üstüne üniformasını giydi. Üniformanın iyi bir yanı vardı. Bu sayede iş tulumu satın almak zorunda kalmıyor, masraftan kurtuluyordun.

Vince çarşamba sabahı işe gelmeden önce Darcy Scott onun sekreterini aramıştı. Kız bütün gün değişik yerlerde çalışacağı için bürosunda olamayacaktı. Ama Vince'e bir şeyi açıklamak istemişti. Darcy, Erin'in *'Müziği de seviyor, dansı da,'* diye başlayan bir ilana cevap verdiğini sanıyordu.

Vince bu haberi duyduğunda, evet, diye düşündü. Kaybolan kızlar böyle bir ilana cevap yazmış olabilirler...

Kişisel ilanlar konusunda bilgi edinmek çok zordu. Gerçek adının bilinmesini istemeyen biri sahte birkaç kimlik kullanabiliyordu. Bankada hesap açıyor ve dergilerle gazetelerin ilana gelen cevapları göndermeleri için özel bir posta kutusu da kiralıyordu. Ev adreslerini vermedikleri için izlerini bulmak mümkün değildi. Özel posta kutusu servislerini yönetenler ise müşterilerine her şeyin gizli tutulacağını garanti ediyorlardı.

Uzun uzun çabalamaları gerekecekti. Ama Darcy'nin sözünü ettiği ilan işe yarayacağa benziyordu. Vince araştırmacılara telefon etti. Doug Fields diye de tanınan Doug Fox'a iyice yaklaşmışlardı onlar. Harkness Bürosunun adamla ilgili dosyası bir FBI ajanı için harika bir şeydi.

Fields daireyi iki yıl önce bir başkasından devralmıştı. Tam Clair Barnes'ın kaybolduğu günlerde.

Harkness'in dedektiflerinden Joe Pabst, SoHo lokantasında Fox'un yakınında bir yerde oturmuştu. Adamın kadınla kişisel ilanlar sayesinde tanıştığı kesindi.

Fox kadını dansa götürmek için sözleşmişti.

Bir steyşını vardı.

Pabst, Fox'un gizli bir yerinin daha olduğundan emindi. Adamın SoHo'da emlakçıya, «Gözlerden uzak bir yerim var,» dediğini işitmişti. «Orayı görmeni isterim...»

Fox ressam olduğunu iddia ediyordu. London Terrace'daki apartmanın kapıcısı adamın dairesine çok girip çıkmıştı. Şimdi katta pek çok resim olduğunu söylüyordu. Üstelik güzel şeylerdi bunlar.

Ve Nan Sheridan öldürüldüğü zaman Fox da sorguya çekilmişti.

Vince, kendi kendine, ama bütün bunlar yine de kesin deliller sayılmazlar, diye anımsattı. Fox gazetelere ilan veriyor muydu? Yoksa ilanlara cevap mı yazıyordu? Yoksa ikisini birden mi yapıyordu? London Terrace'daki telefonunu bir süre dinlemek bir işe yarar mı? Bazı ipuçları ele geçirebilir miyiz?

Yoksa adamı sorgulamak için buraya mı getirsek? Karar vermek zor...

Neyse Darcy Scott'a katilin Fox olabileceğini söyleyerek kızı uyardık. Adamın kendisini köşeye kıstırmasına izin vermeyecek.

Erin Kelley'nin yanında taşıdığı ilanı gazetelere Fox'un verdiğini öğrenmek ne hoş olurdu! Şu *'Müziği de seviyor, dansı da,'* diye başlayan ilanı.

Vince öğle zamanı Quantico'daki merkezden acil bir haber aldı. Ülkedeki pek çok polis karakolundan aramışlardı. Vermont. Washington, D.C. Ohio. Georgia. California. İçinde bir birine uymayan ayakkabıların bulunduğu beş paket daha gelmişti. Kutuların her birinde de bir ayakkabı ya da bot ve yüksek topuklu dans iskarpini vardı. Bunlar, polis dosyasındaki kızların ailelerine gönderilmişti. New York'ta yaşayan ve son iki yıl içerisinde ortadan kaybolan kızların yakınlarına.

Vince üç buçukta Hudson Kablolu Televizyon istasyonuna gitmeye hazırlandı. Sekreterinin masasının önünden geçerken kadın onu durdurdu. «Charles North. Önemli olduğunu söylüyor.»

Vince kaşlarını kaldırdı. İçinden, ukala bizimle işbirliği mi yapacak, diye sordu. Sonra da telefona sert sert, «Ben D'Ambrosio,» dedi.

«Bay D'Ambrosio, ben bir hayli düşündüm...»

Vince bekledi.

«Planlarım yanlış kimselerin kulaklarına ancak bir yoldan gitmiş olabilir. Bulabildiğim tek açıklama bu.»

Vince ilgilenmeye başladı.

«Şubatın başlarında New York'a yerleşmemle ilgili son hazır-

lıkları yapmak için kente geldiğim zaman Plaza Otelindeki bir toplantıya katıldım. Büyük ortağımın konuğu olarak. Onunla 21'inci Yüzyıl Oyun Yazarları Derneği için verilen ziyafete gittim. Toplantıda çok tanınmış kişiler vardı. Helen Hays, Tony Randall, Martin Charnin, Lee Grant, Lucille Lortel. Yemekten önce kokteyller içilirken pek çok kimseyle tanıştırıldım. Şirketimin büyük ortağı tanınmamı çok istiyordu. Yemek salonuna geçilmeden hemen önce dört-beş kişilik bir grupla konuştum. İçlerinden biri benden kartımı istedi. Ama adamın adını hatırlayamıyorum.»

«Nasıl biriydi o?»

«Karşınızda adları da, yüzleri de doğru dürüst hatırlayamayan biri var. Sizin meslekten biri için çok şaşırtıcı bir şey olmalı bu. Adam konusunda belli belirsiz bazı fikirlerim var. Boyu bir seksen kadardı. Ya otuz sekiz, otuz dokuz yaşındaydı ya da kırk bir, kırk iki. Galiba otuz sekizindeydi. Güzel konuşuyordu.»

«Yemekte bulunanların bir listesini alırsak, bu hafızanızın canlanmasını sağlar mı?»

«Bilmiyorum. Belki.»

«Pekâlâ, Bay North. Verdiğiniz bilgi için size minnet duyuyorum. Listeyi bulacağız. Siz de ortağınıza konuştuğunuz kimselerin adlarını anımsayıp anımsamadığını sorabilirsiniz.»

North telaşlandı. «Bunu ona neden sorduğumu nasıl anlatırım.»

Vince'in adamın yardıma çalışması yüzünden duyduğu o hafif minnet kayboldu. Ajan, «Bay North,» diye sinirlendi. «Siz bir avukatsınız. Bir şey açıklamadan bilgi edinmesini öğrenmeye de alışmalısınız.» Telefonu kapayarak Ernie'ye seslendi. «Şubatın başlarında Plaza'da 21'inci Yüzyıl Oyun Yazarları Derneği için verilen ziyafete katılanların bir listesini istiyorum. Onu ele geçirmek zor olmamalı. Beni nerede bulabileceğini biliyorsun.»

Martın On üçüydü. Nan'in ölüm yıldönümü. Bir gün önce ise ikizlerin otuz dördüncü yaş günüydü.

Chris yıllar önce doğum gününü ayın yirmi dördünde kutlamaya başlamıştı. Greta'nın doğum günüydü bu. Böylesi ikisi için daha kolay oluyordu. Chris'in annesi bir gün önce o işe gitmeden kendisine telefon etmişti. «Chris, sen olduğun için Tanrıya her gün şükrediyorum! Doğum günün kutlu olsun, hayatım.»

Chris de bu sabah Greta'yı aradı. «O çetin gün geldi, anne.»

«Bu her zaman zor olacak sanırım. O programa çıkmak istediğinden emin misin?»

«İstemek mi? Hayır. Ama bu program esrarın çözülmesini sağlayacaksa o zaman bu zahmete değer. Belki de program izleyen biri Nan'le ilgili bir şeyi hatırlar.»

«Öyle olmasını dilerim.» Greta içini çekti. Sonra daha farklı bir ses tonuyla, «Darcy nasıl?» diye sordu. «O öyle tatlı bir kız ki, Chris.»

«Bence bu olaylar onu fazla sarsmaya başladı.»

«O da programa katılacak mı?»

«Hayır. Darcy, programın banda alınmasını seyretmek bile istemiyor.»

Galeride müşteri pek yoktu. Chris de böylece gerekli yazı işleriyle ilgilendi. Darcy geldiğinde kendisine hemen haber vermelerini emretmişti. Ama kız gözükmedi. Genç adam, belki de hasta, diye düşünerek saat ikide Darcy'nin bürosunu aradı. Sekreteri kızın bütün gün dışarıda çalışacağını, sonra da doğruca evine gideceğini söyledi.

Chris saat üç buçukta Hudson Kablolu Televizyon istayonuna gitmek için bir taksiye biniyordu. Öfkeyle, şu işi de bitirelim, diye düşündü.

Programa katılacak konuklar bekleme salonunda toplanmışlardı. Nona onları birbirleriyle tanıştırdı. Kırk beş kırk altı yaşlarında olan Corras çifti. Onlar boşanmışlardı. İkisi de gazetelere kişisel ilan vermişler ve böylece bir araya gelmişlerdi.

Ellisini aşkın, ciddi görünüşlü Daley çifti. İkisi de orta yaşa kadar hiç evlenmemişlerdi. İkisi de gazetelere ilan verme ve cevap yazma konusunda pek utanç duymuşlardı. Üç yıl önce tanışmışlardı. Bayan Daley, «Her şey başından itibaren iyi gitti,» diye açıkladı. «Ben her zaman fazla çekingendim. Kimseye söylemediğim şeyleri kağıda dökmeyi başardım.» Kadın araştırma yapan bir kimyager, adam ise bir üniversite profesörüydü.

Ellisine merdiven dayamış neşeli dul Adrian Creenfield. Kadın diğerlerine, «Doğrusu çok eğleniyorum...» dedi. «Aslında bir baskı hatası olmuş. 'Sağlığı yerinde,' diye yazacaklarına 'hali vakti yerinde,' demişler. İnanın bana gelen mektupların taşınması için bir kamyon gerekiyor.»

Bir oyuncak fabrikasının çekingen yöneticisi Wayne Harsh. Yirmi sekiz, yirmi dokuz yaşındaydı adam. Vince ona bakarak, her anne kızının böyle bir gençle evlenmesini ister, diye karar verdi. Harsh randevuların zevkini çıkarıyordu. Gazeteye verdiği ilanda, «Her ülkede çocuklar ürettiğim oyuncaklarla oynuyorlar,» diye yazmıştı. «Bu beni üzüyor. Çünkü benim çocuğum yok. Zamanında eve dönen ve eşyalarını yerlere atmayan iyi bir erkekle evlenmek isteyen tatlı ve zeki bir kadınla tanışmayı çok istiyorum.»

Muhabbet kuşları Cairone'lar. Onlar daha ilk buluşmalarında birbirlerine âşık olmuşlardı. Akşam sona ererken genç adam buluştukları barda piyanoya giderek, 'Beni Zamanında Kiliseye Yetiştirin,' parçasını çalmıştı. İki genç bir ay sonra da evlenmişlerdi.

Nona, Vince'e, «Onları buluncaya kadar oldukça endişelendim,» diye açıkladı. «Hiç genç çift yoktu. Bu ikisi insanın romantik hayallere inanmalarını sağlıyorlar.»

Vince psikiyatri uzmanı Dr. Martin Weiss'ın içeri girdiğini farkederek onu karşılamak için ayağa kalktı.

Weiss yaşı yetmişe yakın, gür, gümüş saçları olan bir adamdı. Yüzü güçlü bir insan olduğunu ortaya koyuyordu. Delici bakan gözleri maviydi.

Vince, «Size fazla zaman tanımadık, doktor,» dedi. «Kalkıp geldiğiniz için teşekkür ederiz.

«Merhaba Vince.»

Ajan döndü. Chris onların yanına gelmişti. Vince bugün Nan Sheridan'ın ölümünün yıldönümü olduğunu hatırladı. «Senin için pek hoş bir gün değil bu sanırım...» diye mırıldandı.

Saat beşe çeyrek kala Darcy takside arkasına yaslanarak gözlerini yumdu. Neyse bugün kaybettiği zamanı telafi etmişti. Boyacılar pazartesi günü otelde çalışmaya başlayacaklardı. O sabah Londra'daki Pelham Otelinin bir broşürünü götürmüştü. «Burası sıcak görünüşlü, çok zarif bir otel. Biraz sizin otelinize benziyor. Yani odalar ve resepsiyon bölümü küçük. Yandaki salon konukları kabul etmek için çok uygun. Şu köşedeki barı farkettiniz değil mi? Sizin için de aynı şeyi yapabiliriz. Odaları da iyice inceleyin. Tabii bizimki bu kadar gösterişli olmayacak ama aynı havayı yaratabiliriz.»

Müşteriler memnun olmuşlardı.

Darcy şimdi, Wilston mağazasının vitrinini hazırlayan dekoratörle konuşmalıyım, diye düşünüyordu. Dekor değiştirildiği zaman kullanılan metrelerce kaliteli kumaşın çok ucuza satıldığını öğrendiğinde adeta şok geçirmişti.

Darcy sürekli başağrısından kurtulmak için kafasını salladı. Bir virüse mi yakalandım acaba? Yoksa bu sıradan bir başağrısı mı? Ama ne olursa olsun bu gece de erkenden yatacağım. Taksi apartmanın önünde durdu.

Darcy dairesine girdiği zaman tele-sekreterin ışığının yanıp söndüğünü farketti. Bev ona bir mesaj bırakmıştı. «Darcy, yirmi dakika önce telefonda bana çılgınca laflar söylediler. Eve döner dönmez beni ara.»

Darcy çabucak bürosunun numarasını çevirdi. «Bev, mesaj nedir?»

«Seni bir kadın aradı. Çok alçak sesle konuşuyordu. Söylediklerini zorlukla duyabildim. Bana seni nerede bulabileceğini sordu ama ona evinin telefon numarasını vermek istemedim. Mesajını sana iletebileceğimi söylediğim zaman, 'Erin'in kaybolduğu gece ben de bardaydım,' dedi. 'Yanımdaki adam kocam olmadığı için bunu açıklamaktan korktum. Erin'in bardan çıkarken biriyle karşılaştığını gördüm. Birlikte yürüyerek uzaklaştılar. Adamı iyice gördüm.»

«Ona telefon etmeliyim.»

«Bu imkânsız. Çünkü adını vermeye yanaşmadı. Yalnız... senle aynı barda buluşmak istiyor. Washington Alanına açılan Batı Dördüncü Sokaktaki Eddie'nin Aurora barında. Yalnız gelmeni ve barın önüne oturmanı istiyor. Ayarlayabilirse altıda orada olacak. Geç kalırsa fazla bekleme. Bu gece buluşamadığınız takdirde yarın seni tekrar arayacak.»

«Sağol, Bev.»

«Dinle, Darcy. Ben burada geç saatlere kadar kalacağım. Evde birlikte kaldığım arkadaşlarım çok gürültücüler. Benim de sınavlara çalışmam gerekiyor. Beni tekrar ara olur mu? Başına bir şey gelmediğinden emin olmak isterim.»

«Bana bir şey olmaz. Ama, evet, seni ararım.»

Darcy yorgun olduğunu unuttu. Beşe beş vardı. Yani makyajını tazeleyecek, saçlarını fırçalayacak ve tozlu blucinini çıkararak bir etek bluz giyecek kadar zaman bulabilecekti. Kız, ah, Erin, diye düşündü. Belki artık olay sona eriyor.

Nona jeneriği izlerken konuklar da alçak sesle aralarında konuşuyorlardı. Kamera hâlâ onları alıyordu ama mikrofon kapatılmıştı. Kadın sonra yerinden fırlayarak basamaklardan hızla sete indi. «Hepiniz de harikaydınız! Sizlere ne kadar teşekkür etsem azdır!»

Konuklardan bazıları rahat tavırlarla gülümsediler. Chris, Vince ve Dr. Weiss aynı anda ayağa kalktı.

Chris, «Bu iş sona erdiği için seviniyorum,» dedi.

Martin Weiss, başını salladı. «Sizi çok iyi anlıyorum. Bugün duyduklarım bana annenizle sizin bu olaylar sırasında şaşırtıcı biçimde güçlü davrandığınızı gösterdi.»

«İnsan gerekeni yapıyor, doktor.»

Nona onlara yaklaştı. «Diğerleri gidiyorlar. Ama sizin kokteyl için benimle birlikte büroya gelmenizi istiyorum. Doğrusu bunu hakkettiniz.»

«Ama ben...» Weiss, «Olmaz,» der gibi başını sallıyordu sonra durakladı. «Muayenehanemi aramalıyım. Bunu buradan yapabilir miyim?»

«Tabii.»

Chris de düşünüyordu. Neler hissettiğinin farkındaydı. Darcy'nin sekreteri ona kızın doğruca evine gideceğini söylemişti. Genç adam kendi kendine, acaba onu bir akşam yemeği yemek için ikna edebilir miyim diye sordu. Sonra Nona'ya baktı. «Ben de telefon edebilir miyim?»

«Tabii. İstediğin yeri ara.»

Vince'in kemerindeki uyarıcı çalmaya başladı. «Burada sürüyle telefon olduğunu umarım, Nona.»

Vince sekreterin masasındaki telefondan yararlandı. Ona, 21'inci Yüzyıl Şairleri Derneğini arayarak Ernie'yle konuşmasını bildirdiler. Ernie çok heyecanlıydı.

«Konuk listesini buldum. Bil bakalım o gece kimler yemektelermiş?»

«Kimler?»

«Erin Kelley ve Jay Stratton.»

«Tanrım!» Vince, North'un kartını verdiği adamla ilgili tarifini hatırladı, «Uzun boylu. Otuz sekiz, otuz dokuz yaşında. Ya da kırk bir, kırk iki. Güzel konuşuyor. Ama Erin Kelley?» O akşam üstü Erin'in evinde Darcy, kızın gömüleceği gün için pembeli gümüşlü bir elbise seçmişti. Erin'in bunu bir dernek yararına verilen yemek için aldığını söylemişti. Sonra Vince, Darcy'nin evine yollanan ayakkabıları ondan aldığı zaman da kız düşüncesini açıklamıştı. «Bu iskarpin, Erin'in pembeli gümüşlü elbisesine, onun seçtiği ayakkabılardan daha çok uyuyor.» Vince o anda durumu anladı. «İskarpinler o elbiseye tabii çok uyuyor. Çünkü katil yemekteydi ve kızın üstündeki elbiseyi de gördü.»

Ajan, Ernie'ye, «Nona Roberts'in bürosuna gel,» dedi. «Sonra birlikte gideriz.»

Dr. Weiss büroda biraz daha rahat davrandı. «Neyse bir problem yok. Bir hastanın bu gece bana ihtiyacı olabileceğini düşünüyor ve endişeleniyordum. Miss Roberts nezaketinizden yararlanacağım korkarım. En küçük oğlum, üniversitenin iletişim bölümünde ve Haziranda mezun olacak. İnsan bu işe nasıl giriyor?»

Chris Sheridan, Nona'nın masasındaki telefonla konuştuktan sonra pencereye gitmişti. Dalgın dalgın oradaki bitkinin tozlu yapraklarıyla oynuyordu. Darcy evde değildi. Kızın bürosunu aradığında sekreteri kaçamaklı cevaplar vermişti. Bir arada Darcy'nin kendisini daha sonra arayacağından söz etmişti. «Önemli bir toplantıda bulunması gerekiyor da...»

Ama Chris'in önsezileri onu ürkütüyordu. Kötü bir şeyler oluyordu.

Genç adam emindi bundan.

Darcy'nin saat altıdan sonra beklememesi gerekiyordu. Ama kız barda altı buçuğa kadar kaldı. Sonra da o gece için bu

işten vazgeçmeye karar verdi. Anlaşılan telefon eden kadın onunla buluşamayacaktı. İçtiği maden suyunun parasını vererek bardan çıktı.

Sokakta rüzgâr şiddetlenmiş, sanki Darcy'nin vücudunu kamçılıyordu. Kız kendi kendine, bir taksi bulacağımı umarım, dedi.

«Darcy! Seni yakalayabildiğim için çok sevindim! Sekreterin burada olduğunu söyledi. Haydi, bin.»

«Ah, hayatımı kurtardın! Ne şans!»

Len Parker yolun karşı tarafındaki bir kapının içine büzülmüştü. Stop lambaları gözden kaybolunca kadar arabanın arkasından baktı. Geçen sefer de böyle oldu. Erin Kelley dışarı çıktığında biri steyşından ona seslendi.

Ya o, Erin Kelley'i öldüren adamsa? O FBI ajanını arasam mı? Adı D'Ambrosio'ydu. Bende kartı olacak.

Yoksa deli olduğumu mu düşünürler?

Erin Kelley beni bırakıp gitmişti. Darcy Scott da benimle yemek yemeye yanaşmadı. Ama ben de onlara kötü davrandım.

Belki telefon etsem iyi olur.

Son birkaç gün Darcy Scott'ı izlerken taksilere tomarla para verdim. Oysa telefon sadece yirmi beş sent.

Chris pencereden döndü. Aklına geleni sormak zorundaydı. Vince D'Ambrosio da tekrar odaya dönmüştü. «Darcy bu gece de lanet olasıca ilanları verenlerden biriyle mi buluşacaktı?» diye sordu. «Bu konuda bilgin var mı?»

Vince, Chris'in yüzündeki endişeyi farkederek genç adamın aksi tavırlarını görmezlikten gelmeye karar verdi. Chris'in öfkelen-

diği kişinin kendisi olmadığını biliyordu. «Nona bana Darcy'nin bu gece erkenden yatmayı düşündüğünü söyledi.»

«Öyleydi...» Nona gülümsemiyordu artık. «Bürosunu aradığım zaman sekreteri bana dekore ettiği otelden doğru evine gideceğini söyledi.»

Chris homurdandı. «Darcy bir nedenle fikrini değiştirmiş. Sekreteri de pek açık konuşmadı.»

Vince almacı kaptı. «Darcy'nin bürosunun numarası nedir?» Bev cevap verdiği zaman ajan da kendini tanıttı. «Miss Scott'ın planları beni endişelendiriyor. Bu konuda bir bilginiz varsa bana açıklayın.»

Bev, «Darcy'nin sizinle daha sonra konuşacağını sanıyorum...» diyecek oldu ama Vince onun sözünü kesti.

«Beni dinleyin, küçük hanım! Miss Scott'ın özel yaşamına karışmak gibi bir niyetim yok. Ama bu olayın kişisel ilanlarla bir ilgisi varsa o zaman her şeyi öğrenmek isterim. Olayı aydınlatmak üzereyiz ama şimdiye kadar kimseyi tutuklamadık.»

«Şey, bu işe karışmayacağınıza söz verirseniz...»

«Darcy Scott nerede?»

Bev durumu açıkladı, Vince kıza Nona'nın telefon numarasını verdi. «Miss Scott sizi arar aramaz buraya telefon etmesini söyleyin.» Vince almacı yerine bıraktı. «Darcy, bir kadınla buluşacakmış. Kadın Erin Kelley'nin kaybolduğu gece kızı Greenwich Village'de 'Eddie'nin Aurora'sından çıkarken gördüğünü iddia etmiş. Bu tanığın şimdiye kadar ortaya çıkmama nedeni o gece barda, yanındaki adamın kocası olmamasıymış.»

Nona, «Bütün bunlara inanıyor musun?» diye sordu.

«Bu iş hiç hoşuma gitmiyor. Ama Darcy, kadınla barda buluşursa durum düzelir. Saat kaç?»

Dr. Weiss, «Altı buçuk,» dedi.

«O halde Darcy'nin her an bürosuna telefon etmesi gerekir. Çünkü kadın saat altıya kadar beklemesini söylemiş.»

Chris bağırdı. «Erin Kelley'nin de başına aynı şey gelmedi mi? Anladığım kadarıyla o da Eddie'nin Aurora'sına gitti. Beklediği kimse gelmeyince kız da bardan çıktı ve sonra ortadan kayboldu.»

Vince ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. «Oraya telefon edeceğim.» Barın numarasını çevirdi, sonra da arka arkaya sorular sormaya başladı. Dikkatle dinledikten sonra alıcıyı çarparak yerine bıraktı. «Barmen, Darcy'ye benzeyen bir kızın birkaç dakika önce çıkıp gittiğini söyledi. Kızın beklediği kişi gelmemiş.»

Chris yavaşça küfretti. On beş yıl önce Nan'in cesedini bulduğu anı mide bulandırıcı bir berraklıkla hatırladı.

Resepsiyondan bir memur aralık duran kapıya vurdu. Nona'ya, «FBI'dan ajan Bay Cizek kendisini beklediğinizi söylüyor,» dedi.

Nona başını salladı. «Onu buraya getir.»

Cizek kapıdan girerken şişkin bir sarı zarftan yemeğe katılan kimselerin uzun listesini çıkarmaya çalıştı. Ama kâğıtlar takılmıştı. Ajan kâğıtları çekiştirince ataş çıktı ve sayfalar çevreye saçıldı. Nona'yla Dr. Weiss, adamın kâğıtları toplamasına yardım ettiler.

Vince, Chris'in yumruklarını sıkıp sıkıp açtığını farketti. Genç adama, «Elimizde iki önemli şüpheli var,» dedi. «İkisini de izliyoruz.»

Dr. Weiss yerden aldığı kağıtlardan birini inceliyordu. Sanki yüksek sesle düşünüyormuş gibi, «Onun kişisel ilanlarla uğraşmaktan yemeklere gidecek zaman bulamayacağını sanırdım...» diye mırıldandı.

Vince çabucak başını kaldırdı. «Kimden söz ediyorsunuz?»

Weiss biraz utanmış gibiydi. «Dr. Michael Nash'ten. Affedersiniz, bu hiç de aynı meslekten olan birine yakışacak söz değildi.»

Vince'in sesi sertleşti. «Şu anda böyle şeyler sözkonusu olamaz! Dr. Nash'in de orda bulunması önemli sayılabilir. Sanki ondan hoşlanmıyormuşsunuz gibi konuştunuz. Neden?»

Herkes gözlerini Martin Weiss'e dikmişti. Adam sanki bir karar vermeye çalışıyordu. Sonunda ağır ağır, «Bu sözler bu odadan dışarı sızmamalı,» dedi. «Nash'in eski hastalarından birini artık ben tedavi ediyorum. O Nash'i bir lokantada, kendi tanıdığı bir kızla görmüş. Daha sonra o kızla karşılaştığı zaman da onunla konuşmuş.»

Vince sinirlerinin gerildiğini hissetti. Bir olay aydınlanacağı zaman hep böyle olurdu. «Devam edin, doktor.»

Weiss sıkılmıştı. «Hastamın genç arkadaşı adamla onun gazeteye verdiği kişisel ilan sayesinde tanıştığını açıklamış. Onun adı ve yaşamı konusunda yalan söylediğini anladığında da hiç şaşırmamış. Nash'in yanında endişeye kapıldığını da itiraf etmiş.»

Vince, Dr. Weiss'ın kelimeleri dikkatle seçtiğini sezdi. «Doktor, nasıl bir şeyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorsunuz. Lütfen benimle açık konuşun. Dr. Michael Nash hakkındaki fikriniz nedir?»

Weiss çekinerek, «Mesleğiyle ilgili bir kitap konusunda araştırma yaparken yalan söylemesini ahlaka aykırı buluyorum,» dedi.

Vince öfkelendi. «Kaçamak yapmayın. Sizi tanık yerine çıkarsalardı, Nash'i nasıl tarif ederdiniz?»

Weiss başını çevirdi. «Yalnız biri. Duygularını baskı altında tutuyor. Görünüşte hoş ama temelde toplumsal değerlere karşı. Herhalde kökleri derinlere uzanan pek çok kişisel problemi var ve bunlar daha çocukluğunda belirmeye başladı. Ancak o doğuştan iki yüzlü ve yalancı. Profesyonellerin çoğunu da kandırabilir.»

Chris şakaklarının zonkladığını hissetti. «Darcy bu adamı görüyor muydu?»

Nona, «Evet,» diye fısıldadı.

Vince atıldı. «Doktor, o genç kızla konuşmak istiyorum. Nash'in gazeteye ne tür bir ilan verdiğini öğrenmem şart!»

Weiss, «Hastam o ilanı getirip bana gösterdi,» diye açıkladı. «Kupür büromda.»

Vince, «İlanı anımsıyor musunuz?» diye sordu. «Bu *'Müziği de seviyor, dansı da,'* diye mi başlıyordu?

Weiss, «Ah, evet, gerçekten öyle,» derken Vince'in belindeki cihaz çalmaya başladı.

Ajan telefonu kaptı. Bir numarayı çevirerek adını haykırdı. Nona, Chris, Dr. Weiss ve Ernie derin bir sessizlik içinde beklediler. Vince'in alnındaki çizgiler derinleşmişti. Sonra, alıcı hâlâ elin-

de, diğerlerine döndü. «Len Parker denilen kaçık biraz önce telefon etmiş. Darcy'nin peşindeymiş. Kız o bardan çıkmış ve Erin Kelley'nin k[illegible] bolduğu gece bindiği steyşınla oradan ayrılmış.» Bir an durdu, sonra da sertçe ekledi. «Siyah bir Mercedes bu. New Jersey, Bridgewater'dan Dr. Michael Nash'in üzerine kayıtlı.»

«Başka bir arabaya binmişsin.»

«Kırlar da dolaşacağım zaman genellikle buna binerim.»

«Konferanstan erken dönmüşsün.»

«Yerini alacağım konuşmacı arkadaşım kendisini daha iyi hissettiği için kalkıp geldi.»

«Anlıyorum. Michael, çok tatlısın ama bu gece eve gitmek istiyorum.»

«Dün akşam yemekte ne yedin?»

Darcy gülümsedi. «Bir kutu çorba içtim.»

«Başını arkaya daya ve rahatla. Mümkünse uyu. Bayan Hughes şömineyi yakacak ve nefis yemekler hazırlayacak. Eve dönerken istediğin kadar uyursun.» Michael uzanarak usulca kızın saçlarını okşadı, «Doktorun emri böyle, Darcy. Seninle ilgilenmekten hoşlandığımı biliyorsun.»

«Birinin insanla böyle ilgilenmesi çok hoş. Ah!» Kız arabanın telefonuna uzandı. «Sekreterimi arayabilir miyim? Ona telefon edeceğime söz verdim.»

Michael avcunu Darcy'nin elinin üzerine koyarak kızın parmaklarını sıktı. «Korkarım eve gidinceye kadar beklemek zorunda kalacaksın. Bu telefon kırıldı. Haydi, şimdi rahatına bak.»

Darcy, Bev'in daha birkaç saat büroda kalacağını biliyordu. Gözlerini kapadı ve uykuya daldı. Lincoln Tünelinden geçtikleri sırada o uyuyordu.

Vince, «Nash'in evini kontrol edeceğiz,» dedi. Ama Darcy'yi oraya da, muayenehanesine de kesinlikle götürmez. Kapıcı onları görür.»

«Darcy bana Michael'ın Bridgewater'da dört yüz dönümlük bir malikânesi olduğunu söyledi. Oraya birkaç defa gitti.» Nona, yere yığılmamak için masasının iki yanını sıkıca tutuyordu.

«O halde Nash bu gece oraya gitmelerini önerdiğinde kız hiçbir şeyden şüphelenmemiştir.» Vince gitgide kendine daha fazla kızmaya başlıyordu.

Ernie, yandaki odadan geri döndü. «Timlerimizle görüştüm. Doug Fox, Scarsdale'de, evindeymiş. Jay Stratton ise Park Lane'de, yaşlı bir kadınlaymış. Onu kefaletle serbest bırakmışlar.»

«O halde onları şüpheliler listesinden silebiliriz.» Vince öfkeyle, bütün bunlar çok mantıklı, diye düşündü. Nash o gece Erin'in tele-sekreterine evini araması için mesaj bıraktı ve sonra kızı alıp götürdü. Darcy'nin sekreterine ise uydurma bir hikâye anlattı. Herhalde Darcy'ye de bürosuna telefon edip sekretesinden onu burada bulabileceğini öğrendiğini söyledi. Darcy'nin ona güvendiğini biliyoruz. Tabii adamın arabasına bindi. Ve eğer o sapık Parker kızın peşinde olmasaydı Darcy'de birdenbire ortadan kayboluverecekti.»

Chris çaresizce, «Darcy'yi nasıl bulacaksın?» diye sordu. Acıyla karışık bir korku soluk almasını zorlaştırıyordu. Sanki göğsünün üzerinde müthiş bir ağırlık vardı. Genç adam, geçen hafta Darcy Scott'a sırılsıklam âşık olduğunu anlıyordu.

Vince telefonda merkezdekilere emirler yağdırıyordu. «Bridgewater polisine haber verin! Bizi orada karşılasınlar!»

Ernie, «Dikkatli ol, Vince,» diye onu uyardı. «Elimizde hiçbir delil yok. Tek tanıdığımız da tımarhanelik bir deli.»

Chris öfkeyle ona döndü. «Asıl *sen* dikkatli ol!» Dr. Weiss genç adamı kolundan tuttu.

Vince telefona, «Nash'in köşküne nasıl ulaşabileceğimizi öğrenin,» dedi. «Bir helikopter on dakika sonra Otuzuncu Sokaktaki alanda olmalı.»

Beş dakika sonra bir devriye arabasındaydılar. Işıklar saçarak, sireni çalarak Dokuzuncu Caddeden iniyorlardı. Vince önde şoförün yanındaydı. Nona, Chris ve Ernie Cizek ise arkaya geçmişlerdi. Chris kesin bir tavırla Vince'le gideceğini söylemişti. Nona ise ajana yalvarırcasına bakmıştı.

Vince onlara Bridgewater Polisinden öğrendiği ve kanını donduran gerçeği açıklamamıştı. Nash'in malikanesinde, o dört yüz dönümlük yerde birçok küçük bina vardı ve içlerinden bazıları korudaydı. Binaları tek tek aramak çok uzun sürecekti.

Vince, kaybettiğimiz her dakikayla Darcy'nin zamanı kısalıyor, diye düşünüyordu.

«İşte geldik, sevgilim.»

Darcy kımıldandı. «Uyuya kaldım, değil mi?» Esnedi. «Bu kadar sıkıcı bir yol arkadaşı olduğum için kusuruma bakma.»

«Uyumana sevindim. Dinlenme, yalnız vücudu değil, ruhu da iyileştirir.»

Darcy pencereden dışarı baktı. «Neredeyiz?»

«Evden sadece on beş kilometre ötede. Benim küçük gizli yerimde. Ben kitaplarımı burada yazıyorum. Geçen gün müsveddeleri burada unutmuşum. Kulübeye uğrayıp onları almamın bir sakıncası yoktur umarım? Ah! hatta burada birer kadeh şeri de içebiliriz.»

«Fazla kalmamak şartıyla... Eve erken dönmek istiyorum, Michael.»

«Döneceksin söz veriyorum. Haydi, gel. Kusura bakma, burası çok karanlık.» Kızın kolunu tuttu.

Nash kapıyı açarken Darcy, «Burayı nasıl buldun?» diye sordu.

«Şansım yardım etti. Dışarıdan pek hoş gözükmüyor ama içerisi rahattır.»

Adam kapıyı iterek açtı ve elektrik düğmesine uzandı. Darcy

bunun altında 'Panik' yazılı bir düğme daha olduğunu farketti.

Sonra geniş odada çevresine bakındı. «Ah, burası çok güzel...» Yer cilalıydı. Şöminenin önüne kanepe ve koltuklar konulmuştu. Dipte açık bir mutfak vardı. Kız sonra büyük ekranlı televizyonu ve ayrıntılı streo hoparlörlerini farketti. «Müthiş bir set bu. Yazı yazdığın bir yer için fazla değil mi?»

«Hayır, değil.» Michael kızın mantosunu alıyordu. Darcy odanın sıcak olmasına rağmen ürperdi. Kanepenin yanındaki sigara masasına gümüş kovayla bir şişe şarap konulmuştu.

«Burayla Bayan Hughes mu ilgileniyor?»

«Hayır. Onun kulübenin varlığından bile haberi yok.» Adam salonda ilerleyerek müzik setini çalıştırdı. Duvarlardaki hoparlörden, 'Sen Gelinceye Kadar,' şarkısı yükseldi.

«Buraya gel, Darcy.» Nash bir kadehe şeri koyarak kıza uzattı. «Soğuk bir gecede, bu insana çok lezzetli geliyor, öyle değil mi?»

Kıza sevgiyle gülümsüyordu. Darcy, o halde kötü olan nedir, diye kendi kendine sordu. Niçin bir şeyin değişmiş olduğunu düşünüyorum. Michael'ın sesi sanki içki içmiş gibi hafif boğuklaşmış. Gözleri! Tamam! Gözlerinde bir gariplik var!

Darcy'nin içinden kapıya doğru koşmak geldi. Ama bu çok gülünç olurdu. Kız telaşla bir şeyler bulup söylemeye çabaladı. Sonra gözleri merdivene ilişti. «Yukarıda kaç oda var?» Sesi kulağına çok tuhaf geldi.

Ama galiba Nash bunun farkında değildi. «Küçükçe bir yatak odası ve bir banyo. Bu o eski tip kulübelerden.»

Adam hâlâ gülümsüyordu ama gözleri değişiyor, bebekleri irileşiyordu. Kız, bilgisayarı ve kitapları nerede, diye kendi kendisine sordu. Yazarların kullandıkları şeyler nerede?

Darcy terlediğini hissetti. Nem var benim, diye düşündü. Neden kuşkulanıyorum, çıldırıyor muyum yoksa? Benim sadece sinirlerim bozuk, karşımdaki Michael işte.

Nash elinde şeri kadehiyle kanepenin karşısındaki koltuğa geçerek, ayaklarını uzattı. Gözlerini Darcy'nin suratından ayırmıyordu.

«İzin verirsen etrafa bakmak istiyorum.» Kız, amaçsızca odada dolaştı. Sanki birkaç bibloyu incelemek istiyormuş gibi durakladı. Elini, mutfağı salondan ayıran tezgâha sürdü. «Ne güzel dolaplar...»

«Onları ısmarlama yaptırdım. Ama hepsini yerlerine ben taktım.»

«Öyle mi?»

Michael'ın sesi hâlâ yumuşaktı ama bunda gizli bir öfke belirmiş gibiydi. «Sana, babamın kendini yetiştirmiş olduğunu söyledim. O benim her işten anlamamı isterdi.»

«Baban iyi bir öğretmenmiş.» Darcy'nin orada daha fazla dikilip durması imkânsızdı. Dönerek kanapeye doğru gitti. Sonra, koltuk takımının altına serilmiş olan halının püsküllerinin gizlediği sert bir cisme bastı.

Ama aldırmayarak çabucak oturdu. Dizleri sanki bükülüverecekmiş gibi titremeye başlamıştı. Ne oldu? Niçin bu kadar korkuyorum?

Karşımdaki Michael. O şefkatli, ince düşünceli Michael. Şu anda Erin'i düşünmek istemiyorum. Ama nedense onun hayali gözlerimin önünden gitmiyor. Ağzı kuruyan Darcy şeriden çabucak bir yudum aldı.

Müzik sona erdi. Michael'ın suratında öfkeli bir ifade belirmişti. Sonra adam ayağa kalkarak müzik setine gitti. Bunun yukarısındaki raftan aldığı kasetleri incelemeye başladı. «Bandın sona ermek üzere olduğunun farkında değildim.»

Sanki kendi kendine konuşuyordu. Darcy kadehin kapını sıkıca kavradı. Şimdi elleri de titremeye başlamıştı. Yere birkaç damla şeri sıçradı. Kız bir kokteyl peçetesini kaparak yeri silmeye başladı.

Tam doğrulacağı sırada bir şeyin halının püskülüne takılmış olduğunu farketti. Kanapenin yanındaki lambanın ışığında parıldıyordu. Darcy, içinden, az önce bunun üzerine bastın sanırım, dedi. Bir düğme olmalı. Uzandı, baş ve işaretparmakları cismin içinden geçerek birleşti. Bu bir düğme değil, bir yüzüktü. Darcy yüzüğü aldı ve buna gözlerine inanamıyormuşcasına baktı.

Oval oniks üzerine kakılmış altın bir E harfi. *Erin'in yüzüğü!*

Erin bu eve gelmiş! Erin, Michael Nash'in kişisel ilanına cevap vermiş!

Darcy korkunç bir dehşetle sarsıldı. Michael, Erin'le bir defa Pierre'de buluşup bir içki içtim, dediğinde yalan söylemişti!

Setten aniden pek cırlak bir ses yükseldi. Michael «Affedersin,» dedi. Arkası hâlâ kıza dönüktü.

'Partönerlerimizi Değiştirip Dans Edelim.' Michael sesi kısarak Darcy'ye doğru dönerken şarkının başını mırıldanıyordu.

Darcy için için dua ediyordu. Tanrım! Bana yardım et! Bana yardım et! Yüzüğü görmesin. Michael dikkatle ona bakıyordu. Adam Darcy'ye doğru gelirken kız ellerini kavuşturarak yüzüğü parmağına takmayı başardı. Michael ellerini ona doğru uzatmıştı.

«Seninle hiç dans etmedik, Darcy. Ben iyi dans ederim. Senin de dansta usta olduğunu biliyorum.»

Erin'in cesedi bulunduğunda bir ayağında dans ayakkabısı vardı. O da bu odada Michael'la dans etti mi? Arkadaşım bu odada mı öldü?

Darcy kanepede arkasına yaslandı. «Senin dans etmekten hoşlanmadığını sanıyordum, Michael. Sana Nona ve Erin'le gittiğim dans derslerinden söz ederken pek ilgilenmedin.»

Nash ellerini indirerek şeri kadehine uzandı. Bu kez koltuğun dirsek konacak yerine ilişti. O kadar kenardaydı ki sanki ayaklarını yere dayamasa yuvarlanacaktı.

Sanki... her an Darcy'ye saldıracakmış gibiydi.

Michael, «Ben dansa bayılırım,» diye açıkladı. «Ben sadece Erin'le dans dersleri sırasında ne kadar eğlendiğinizi düşünmenin sağlıklı bir şey olmayacağına inanıyordum.»

Darcy sanki bu cevabı düşünüyormuş gibi başını yana eğdi. «Sevdiğin biri trafik kazasında öldüğünde arabaya binmekten vazgeçmezsin. Öyle değil mi?» Adamın karşılık vermesini beklemeyerek konuyu değiştirmeye çalıştı. Kadehin sapını inceleyerek, «Güzel bir kristal bu,» diye mırıldandı.

Adam, «Bu takımı Viyana'dan aldım,» dedi. «Bu kadehlerin şeriyi daha lezzetli bir hale soktuklarına yemin edebilirim.»

Michael Nash gülümserken kız da ona katıldı. İşte şimdi bu konuşan onun tanıdığı eski Michael'dı. Gözlerindeki o garip ifade bir an kaybolmuştu. Sezgileri Darcy'yi, onun böyle kalmasını sağla, diye uyardılar. Onunla konuş. Adamın seninle konuşmasına sağla.

«Michael...» Kız sanki bir sır verecekmiş gibi kararsızca konuşuyordu. «Sana bir şey sorabilir miyim?»

«Tabii.» Nash meraklanmış gibiydi.

«Galiba geçen gün annemle babama çocukken beni çok yaralayan o sözleri ödettiğimi ima ettin. Ben o kadar bencil olabilir miyim?»

Yirmi dakika süren helikopter yolculuğu sırasında kimse konuşmadı. Kafası hızla çalışan Vince, soruşturmanın her ayrıntısını düşünüyordu. Michael Nash. Onun muayenehanesinde oturdum ve adamın konuşmalarıyla insana mantıklı gelen birkaç uzmandan biri olduğuna karar verdim. Acaba bu yolculuğu boşuna mı yapıyoruz. Nash kadar zengin birinin Connecticut ya da New York Eyaletinin kuzeyinde gizli bir yeri olamaz mı?

Belki öyle bir yeri var. Ama Bridgewater'daki malikânenin toprakları geniş. Kurbanlarını oraya götürdüğünden eminim. Vince pervanelerin gürültüsü arasında kafasından kurbanlarını evlerinin tavan arasına saklayan ya da bodruma gömen katillerin adlarını geçirdi.

Helikopter kırların arasında uzanan yolun yukarısında bir dönüş yaptı. «İşte!» Vince aşağıdan yukarıya doğru uzanarak karanlığı yaran projektörlerin ışıklarını işaret etti. «Bridgewater Polisi bizi Nash'in malikânesinin hemen önünde bekleyeceğini bildirmişti. Haydi, inelim.»

Görünüşte köşk çok sakindi. İlk kattaki birkaç pencereden dışarıya ışıklar süzülüyordu. Vince, Nona'nın pilotla birlikte dışarıda kalması için ısrar etti. Sonra peşinde Chris ve Ernie'yle yandaki çim alanı aştı. Uzun bahçe yolundan kapıya doğru koşarak zili çaldı. Diğerlerine, «Konuşmayı bana bırakın,» dedi.

Hoparlörden bir kadının sesi yükseldi. «Kimsiniz?»

Vince dişlerini sıktı. Nash içeride olduğu takdirde durumu hemen anlayacaktı. «Ben FBI ajanı Vincet D'Ambrosio'yum, efendim. Dr. Nash'le konuşmam gerekiyor.»

Bir dakika sonra kapı aralandı. Zincir hâlâ takılıydı. «Kimliğinizi görebilir miyim, efendim?» Konuşan bu kez bir erkekti. İyi eğitilmiş, terbiyeli bir uşak.

Vince kimliğini aralıktan uzattı.

Chris, «Onlara çabuk olmalarını söyle,» diye ısrar etti.

Zincir çıkarıldı ve kapı açıldı. Vince, karı koca olmalılar, diye düşündü. Burada birlikte çalıştıkları hallerinden anlaşılıyor. «Sonra kadınla adama kim olduklarını sordu.

«Biz... John ve İrma Hughes'uz. Dr. Nash'in yanında çalışıyoruz.»

«O burada mı?»

«Bayan Hughes, «Evet, burada,» diye cevap verdi. «Bütün akşamı kitabını tamamlamak üzere burada geçirdi. Ve rahatsız edilmek istemiyor.»

Michael, «Darcy,» dedi. «Sen kendi duygularını incelemeyi iyi biliyorsun. Bunu sana geçen hafta da söyledim. Annenle babana karşı gösterdiğin davranışlar yüzünden kendini biraz suçlu hissediyorsun. Öyle değil mi.»

«Evet. Öyle sanırım.» Darcy adamın göz bebeklerinin, hemen hemen normal genişlikte olduğunu farketti. Gözlerinin gri-mavi rengi belirginleşmişti. Bantta yeni bir şarkı başlamıştı. 'Üzgün Bir Hanım İçin Kırmızı Güller.' Michael sağ ayağıyla tempo tutmaya başladı.

Darcy çabucak sordu. «Kendimi suçlu hissetmem *gerçekten* gerekli mi?»

Vince, «Dr. Nash'in odası hangisi?» diye sordu. «Onu rahatsız edeceğiz belki ama bütün sorumluluğu ben üzerime alıyorum.»

«Doktor yalnız kalmak istediğinde kapıyı kilitler. Kapıya vurduğunuz zaman da cevap vermez. Kendisini bugün akşama doğru alış verişten döndüğünden beri hiç görmedik. Ama arabası bahçe yolunda duruyor.»

Chris'in sabrı taştı. «O yukarıda değil. Bir steyşınla çevrede dolaşıyor ve Tanrı bilir ne işler karıştırıyor.» Merdivene doğru gitti. «Odası hangi cehennemde onun?»

Bayan Hughes yalvarırcasına kocasına baktı. Sonra da diğerlerini yukarıya çıkardı. Bir oda kapısına arka arkaya vurdu ama cevap alamadı.

Vince, «Sizde anahtar var mı?» dedi.

«Doktor kapısını kitlediği zaman anahtarı kullanmamı istemiyor. Bunu yasakladı.»

«Anahtarı getirin!»

Vince'in de tahmin ettiği gibi geniş yatak odası boştu. «Bayan Hughes bir tanık Darcy Scott'ın bu akşam doktorun steyşınına bindiğini görmüş. Dr. Nash'in burada ya da başka bir yerde bir stüdyosu ya da kulübesi veya kızı götürebileceği başka bir yer var mı?»

Kadın karşı çıktı. «Yanılıyorsunuz! Doktor Miss Scott'ı buraya iki defa getirdi. Onlar iyi dostlar.»

«Bayan Hughes, sorumu cevaplamadınız.»

«Köşkün yakınlarında ambarlar, ahırlar ve depolar var. Ama doktorun genç bir hanımı götürebileceği öyle bir yer yok. Onun New York'ta bir evi ve muayenehanesi olduğunu herhalde biliyorsunuz.»

Kocası da kadının sözlerini onaylıyormuş gibi başını sallıyordu. Vince onların doğruyu söylediklerini anladı.

Bayan Hughes çekine çekine, «On dört yıldan beri Dr. Nash'in yanında çalışıyoruz, efendim,» dedi. «Miss Scott onun yanındaysa endişelenecek bir şey yok demektir. Dr. Nash bir sineğe bile zarar veremez.»

Ne kadar süre konuşmuşlardı? Darcy bunu bilmiyordu. Müzik tatlı bir fon oluşturuyordu. Şimdi, 'Begin the Beguine' adlı parça çalmaya başlamıştı.

Darcy, Nash'e, «Aslında bana dans etmeyi annemle babam öğretti,» diye açıkladı. «Bazan bir plak koyar ve vals yaparlardı. Ya da foks trot. Aslında ikisi de çok iyi dans eder.»

Nash'in bakışları hâlâ şefkatliydi. Darcy'nin onunla eskiden geçirdiği saatlerde gördüğü o gözlerdi. Adam kızın iç yüzünü bildiğinden kuşkulanmadığı takdirde belki onunla birlikte bu kulübeden çıkar, kendisini köşke yemeğe götürürdü. Darcy, benimle konuşmayı sürdürmesini sağlamalıyım, diye düşündü. Ne kadar korktuğumu anlamamalı. Bütün gücümü rolüme vermeliyim. Annem bu sahneyi nasıl oynardı? Bir dizi cinayet işleyen bir adamın evinde kapana kıstırılan biri rolünü? Bir kere annem Erin'in parmağımdaki yüzüğünü unutur ve şimdi benim yapmaya çalıştığım şeyi başarırdı. Sanki Michael Nash bir psikiyatri uzmanı, kendisi de onun hastasıymış gibi davranırdı.

Michael ne diyordu?

«Bilmem farkettin mi, Darcy? Annenle babandan söz etmeye razı olduğun zaman bayağı canlanıyorsun. Bence çocukluğunun sandığından daha fazla zevkini çıkarmışsın sen.»

Darcy, herkes onların çevresini sarıverdi, diye düşündü. «Bir keresinde kalabalık öyle arttı ki elim annemin avcundan kaydı...»

«Bana ne düşündüğünü söyle, Darcy. Açıkla. Bırak her şey ortaya çıksın.»

«Çok korkmuştum. Annemle babamı göremiyordum. İşte o zaman nefret ettiğimi anladım...»

«Neden nefret ettiğini?»

«Kalabalıktan. Annemle babamdan ayrılmaktan.»

«Suç onlarda değildi ki.»

«O kadar ünlü olmasalardı...»

«Sen bu üne çok kızıyordun...»

«Hayır.» Darcy'nin planı etkili oluyordu. Nash şimdi eskisi gibi konuşuyordu. Kız, kendi kendine, bütün bunlardan söz etmek istemiyorum, dedi. Ama bunu yapmak zorundayım. Michael'la dürüstçe konuşmalıyım. Tek şansım bu. Anne! Baba! Bana yardım edin! Benim için burada belirin. İçini çekti. «Onlar öyle uzaktalar ki.» Darcy bu sözleri yüksek sesle söylediğinin farkında değildi.

«Kimler?»

«Annemle babam.»

«Şu anda mı?»

«Evet. Avustralya'da turnedeler.»

«Çok mutsuzmuş hatta korkuyormuş gibisin. Söyle, Darcy, korkuyor musun?»

Kız, Nash'in böyle düşünmesini istemiyordu. «Hayır. Yalnızca onları daha altı ay göremeyeceğim için üzülüyorum.»

«Kalabalıkta onlardan ayrıldığın o gün terk edildiğini mi düşündün? Yani ilk defa?»

Darcy, «Kendimi şimdi de terk edilmiş gibi hissediyorum!» diye bağırmak istedi. Ama onun yerine geçmişi düşünmeye çalıştı. «Evet.»

«Tereddüt ettin. Neden?»

«Bir şey daha oldu. Ben altı yaşındayken. Hastanedeydim. Yaşayacağımı sanmıyorlardı.» Darcy adama bakmamaya çalışıyordu. Michael'ın boş boş bakmasından ve gözlerinin kapkara durmasından korkuyordu.

Darcy, 'Binbir Gece Masalları'ndaki kızı hatırladı. Yaşayabilmek için masallar anlatan Şehrazatı.

Chris müthiş bir çaresizlikle kıvranıyordu. Darcy birkaç gün önce Nan'i, Erin Kelley'i ve diğer kızları öldüren o adamla bu eve gelmişti. Ve adamın son kurbanı o olacaktı.

Şimdi mutfaktalardı. Vince bir hatla büroya bağlanmıştı. Bir ikincisiyle de Eyalet Polisi Merkezine. Birkaç helikopter daha geliyordu.

Nona, Vince'in yakınında duruyordu. Neredeyse bayılacakmış gibiydi. Hughes'lar uzun masanın başında yanyana oturuyorlardı. Yüzlerinde hayret ve korku belirmişti. Bir polis memuru onlarla konuşuyor, Nash hakkında sorular soruyordu. Ernie Cizek alçaktan uçan helikopterdeydi. Chris kapalı pencerelerin ardından bile pervanelerin homurtusunu duyuyordu. Michael Nash'in siyah Mercedes steyşınını arıyorlardı. Karakoldan devriye arabaları malikânede dolaşıyor, polisler diğer binaları araştırıyorlardı.

Chris öfkeyle bir yıl önce aldığı Mercedes steyşını düşündü. Bu konuda şansı ona yardım etmiş, satıcı arabasına Lojack sistemi taktırması için onu ikna etmişti. Adam, «Bu tellerin arasına bağlanıyor,» diye açıklamıştı. «Araba çalındığı zaman birkaç dakika için de bulunuyor. Lojack kod numaranızı telefonla polise bildiriyorsunuz, bu bilgisayara veriliyor. Ve bir verici otomobilinizdeki sistemi çalıştırıyor. Polis arabalarının çoğunda işaretleri izleyecek cihazlar var.»

Chris, steyşını aldıktan bir hafta sonra bunu galerinin önünden çalmışlardı. Üstelik arabanın arka koltuğunda yüz bin dolar değerinde bir tablo da vardı. Genç adam unuttuğu çantasını almak için içeri koşmuş, geri döndüğünde arabanın yerinde olmadığını görmüştü. Telefonla hırsızlığı haber vermiş ve on beş dakika içerisinde arabanın izi bulunmuştu. Taşıtı Chris'e çok çabuk geri getirmişlerdi.

Genç adam, Nash, Darcy'yi izi bulunabilecek çalıntı bir arabayla kaçırmış olsaydı, diye düşündü.

«Ah, Tanrım!» Chris, ileri atılarak Bayan Hughes'u kolundan tuttu. «Nash'in kişisel dosyaları burada mı, yoksa New York'ta mı?»

Kadın şaşaladı. «Burada. Kitaplığın yanındaki odada.»

«Onları görmek istiyorum.»

Vince, telefona, «Bir dakika,» dedi. «Aklına bir şey mi geldi, Chris?»

Genç adam ona cevap vermedi. «Doktor, steyşını ne zaman aldı?»

Ona John Hughes cevap verdi. «Altı ay kadar önce. Doktor arabalarını sık sık değiştirir.»

«O halde onun taşıtında da o sistemden vardır.»

Dosyalar maundan yapılmış zarif dolaplara dizilmişti. Bayan Hughes, Nash'in anahtarları nereye sakladığını biliyordu.

Mercedes dosyasını bulduklarında Chris onu kaparcasına aldı. Sevinç dolu haykırışı diğerlerinin onun yanına koşmalarına neden oldu. Genç adam dosyadan Lojack broşürünü çıkardı. Bunun arkasına Nash'in siyah Mercedes'inin kot numarası yazılmıştı.

Bridgewaterlı polis Chris'in neyi bulduğunu anlamıştı. «Onu bana verin. Hemen telefon edeceğim. Devriye arabalarımızda o sistem var.»

«Demek sen hastanedeydin, Darcy?» Michael'ın sesi sakindi.

Kızın ağzı iyice kurumuştu. Su içmek istiyor ama Nash'in o

zaman konuyu kapatmasından korkuyordu. «Evet. Menenjit olmuştum. Omurilik menenjiti. Kendimi çok hasta hissettiğimi anımsıyorum. Öleceğimi düşünüyordum. Annemle babam başucumda bekliyorlardı. Doktorun yaşayabileceğimi sanmadığını söylediğini duydum.»

«Annenle baban buna nasıl bir tepki gösterdiler?»

«Onlar birbirlerine sarılmışlardı. Babam, 'Barbara hiç olmazsa ikimiz varız,' dedi.»

— «Ve bu söz seni yaraladı, öyle mi?»

Darcy, «Onların bana ihtiyaçları olmadığını anladım...» diye fısıldadı.

«Ah, Darcy, sen bazı gerçekleri bilmiyor musun? İnsan sevdiği birini kaybedeceği zaman sarılacağı bir başka kimseyi ya da şeyi arar. Annenle baban bu felaketin üstesinden gelmeye çalışıyorlardı. Daha doğrusu buna hazırlanıyorlardı. İster inan, ister inanma bu sağlıklı bir davranıştır. Ve sen o günden beri annenle babanı yaşantından çıkarmaya çalışıyorsun sanırım. Öyle değil mi?»

Darcy, öyle mi, diye kendi kendine sordu. Annemin benim için aldığı elbiseleri giymemeye çalıştım. Bana yağdırdıkları armağanları önemsemedim. Yaşam tarzlarını aşağı gördüm. Oysa onlar buna erişebilmek için bütün yaşamları boyunca çabalamışlardı. Hatta işim bile... O işi de bir şeyler kanıtlamak için mi kurdum? Kız sonra, «Hayır,» dedi. «Bu doğru değil.»

«Doğru olmayan nedir?»

«İşim. Yaptığım işi gerçekten seviyorum.»

«Yaptığım işi gerçekten seviyorum.» Nash bu sözleri ağır ağır, adeta ritmik bir biçimde tekrarladı. Bantta yeni bir parça başlamıştı. 'Son Dansını Bana Ayır.' Adam ayağa kalktı. «Ve ben de dans etmeyi seviyorum. Dans edelim, Darcy. *Şimdi.* Ama önce sana bir armağan vereceğim.»

Kız dehşetle Nash'in ayağa kalkarak koltuğun arkasına doğru uzanışını seyretti. Adam döndüğü zaman elinde bir ayakkabı kutusu vardı. «Sana dans etmen için güzel bir çift ayakkabı aldım, Darcy.»

Michael kanepenin önünde diz çökerek kızın botlarını çıkardı. İçgüdüleri Darcy'yi itiraz etmemesi için uyarıyorlardı. Kız avaz avaz bağırmamak için tırnaklarını avcuna batırdı. Erin'in yüzüğü dönmüştü. Darcy, kabarık E harfinin cildine süründüğünü hissediyordu.

Michael kutuyu açmış, içindeki ince kâğıdı çekiştiriyordu. Sonra bir ayakkabıyı çıkararak kızın bakması için havaya kaldırdı. Yüksek topuklu, burnu ve arkası açık saten bir ayakkabı seçmişti. Bunun gümüş ve altın lameden adeta saydammış gibi duran bağları vardı. Michael, Darcy'nin sağ ayağını tutarak ayakkabıyı giydirdi. Uzun bağları kızın bileğine sararak, düğüm yaptı. Yine kutuya uzanarak iskarpinin diğer tekini aldı. Bunu giydirirken Darcy'nin bileğini okşadı.

Sonra başını kaldırarak kıza gülümsedi. «Kendini Kül Kedisi gibi hissediyor musun?»

Darcy ona cevap veremedi.

Devriye arabası kırların arasındaki yoldan hızla ilerlerken Bridgewaterlı polis memuru, «Radar, steyşının kuzeybatı yönünde, on beş kilometre ötede durduğunu gösteriyor,» diye açıkladı. Vince, Nona ve Chris de aynı arabadalardı.

Polis birkaç dakika sonra, «İşaretler güçleniyor,» dedi. «Ona yaklaşıyoruz.»

Chris, «Oraya varmadıkça yaklaşmış sayılamayız!» diye patladı. «Daha hızlı gidemez miyiz?»

Bir virajı aldıktan sonra memur frene bastı. Devriye arabası yana doğru kaydı sonra düzeldi. «Kahretsin!»

Vince, «Ne oldu?» diye homurdandı.

«İlerde yolu kazıyorlar. Oradan geçmemiz imkânsız. Diğer taraftan dolaşırsak da zaman kaybedeceğiz.»

Müzik odaya yayılıyordu ama bunun adamın o manyakça kahkahalarını bastırması imkânsızdı. Darcy adımlarını Michael'ın-kilere uydurmuştu, sanki uçuyordu.

Adam, «Ben sık sık Viyana valsi yapmam!» diye bağırdı. «Ama bu gece senin için bunu planladım.» Dönen, eğilen, doğrulan Darcy'nin saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu. Soluk soluğa kalmıştı kız. Ama Nash bunun farkında değildi sanki.

Vals sona erdi. Ama adam kollarını kızın vücudundan çözmedi. Gözleri garip garip parlıyordu yine. Siyah birer çukura dönüşmüşlerdi bu gözler.

'Seni Hiç Etkileyemiyorum!'

Bu şarkı başlayınca Michael da kolaylıkla zarif bir foks trot'a geçti. Kız da kendini zorlamadan onu izledi. Michael, Darcy'yi sıkıca göğsüne bastırmıştı, sanki onu eziyordu. Soluk alamıyordu. Bir ara, diğer kızlara da böyle mi yaptı, diye kendi kendine sordu. Onların kendisine güvenmelerini sağladı. Issız yerdeki bu eve getirdi. Cesetleri nerede onların. Buralarda bir yere mi gömdü.

Kaçıp kurtulmam mümkün mü? Daha kapıya erişemeden beni yakalar. İçeri girdiğimiz de kapıdaki 'Panik' düğmesini gördüm. Acaba bu bir güvenlik sistemine mi bağlı? Michael birinin buraya gelmek üzere olduğunu anladığı zaman beni öldürmekten vazgeçebilir.

Nash acele etmeye başlıyordu. Müziğe ustaca uyarak adımlar atar ve kayarken kolu çeliğe dönüşmüştü sanki. Adam, «Sırrımı öğrenmek ister misin?» diye fısıldadı, «Burası benim değil. Bu Charley'nin evi.»

«Charley'nin mi?»

Geri bir adım. Kay. Dön.

«Evet. Asıl adım bu benim. Edward Nash, aslında amcamdı benim. Janice de yengem. Ben bir yaşındayken onlar beni evlat edindiler ve adımı değiştirdiler. Charley ismini bırakıp Michael oldum.»

Başını eğmiş kızı seyrederken, Darcy o gözlere bakmaya dayanamıyordu.

Arkaya bir adım. Yana bir adım. Kay.

«Asıl annenle babana ne oldu?»

«Babam annemi öldürdüğü için elektrikli sandalyeye oturttular. Amcam bana kızdığı zaman, 'Tıpkı babana benziyorsun!' diye bağırırdı. Küçükken yengem beni severdi ama sonra bundan vazgeçti. 'Seni evlat edinmemiz çılgınlıktı,' diye bağırmaya başladı, 'Kötü kan kendini belli eder!'»

Yeni bir şarkı başlamıştı. Frank Sinatra, 'Hey, şirin şey,' diyordu. 'Dans ayakkabılarını giy. Gel benimle dans et.'

Bir adım. Bir adım daha. Kay.

«Bana bütün bunları anlattığın için seviniyorum, Michael. İçini dökmek insanı rahatlatıyor, değil mi?»

«Beni 'Charley' diye çağırmanı istiyorum.»

«İyi ya.» Darcy tereddütle konuşmamaya çalışmıştı. Adamın korktuğunu anlamasını istemiyordu.

«Annemle babamın başına neler geldiğini öğrenmek istemiyor musun? Yani beni evlat edinip büyüten o çiftin?»

«Tabii istiyorum.» Darcy bacaklarının çok yorulduğunu düşünüyordu. Böyle yüksek ve çivi gibi topuklara alışık değildi o. Ayak bileklerindeki sıkı bağlar kan dolaşımını engelliyorlarmış gibi de geliyordu.

Yana bir adım. Dön.

Sinatra, 'Kalabalık bir pistte benimle aşk yap,' diye ısrar ediyordu.

«Ben yirmi bir yaşındayken onlar denizde bir kaza geçirdiler. Bindikleri tekne havaya uçtu.»

«Ah, çok üzüldüm.»

«Ben üzülmedim. O bombayı tekneye bu ben koymuştum. *Ben* gerçek babama çekmişim. Yorulmaya başladın, Darcy.»

«Hayır. Hayır. Yorulmadım. Seninle dans etmek hoşuma gidiyor.» Darcy kendi kendini, sakin ol... diye uyardı. Sakin ol...

«Biraz sonra dinlenebilirsin. Erin'in ayakkabılarını aldığın zaman şaşırdın mı?»

«Evet. Çok şaşırdım.»

«O öyle güzeldi ki! Benden hoşlanıyordu. Buluştuğumuz zaman ona kitabımdan söz ettiğimde, o da programı anlattı. İkinizin kişisel ilanlara cevap verdiğinizi söyledi. Bu gerçekten komikti. Çünkü ben Erin'i senin izlemene karar vermiştim bile.»

Erin'i senin izlemene...

«Neden bizi seçtin?»

Sinatra, 'Davul tımbırdarken sana delice şeyler fısıldayacağım,' diyordu.

«İkiniz de o özel ilana cevap verdiniz. Buraya getirdiğim bütün kızlar öyle yaptılar zaten. Ama Erin diğer ilanlarımı da cevapladı. FBI ajanına gösterdiğimi de.»

«Sen çok zekisin, Charley.»

«Erin için aldığım yüksek topuklu iskarpini beğendin mi? Ayakkabı onun elbisesine uyuyordu.»

«Evet, bunu biliyorum.»

«O yemekte ben de vardım. Erin'i bana gönderdiği fotoğrafından tanıdım. Yanılmadığımı anlamak için listeye baktım. Liste de kimin nereye oturacağı da gösterilmişti. Erin benden dört masa ötedeydi. Hemen ertesi gece onunla buluşacaktık. Kader her şeyi hazırlamıştı.»

Bir adım. Bir adım daha. Kay. Dön.

«Erin'in ayakkabı numarasını nasıl öğrendin? Benimkini?»

«Bu çok kolay oldu. Erin için değişik ölçülerde ayakkabılar aldım. İçlerinden biri nasıl olsa ona uyacaktı. Anımsıyor musun? Geçen hafta botuna bir çakıl taşı girmişti. Onu çıkarman için sana yardım ettiğimde ayakkabı numaranı da gördüm.»

«Ya diğerleri?»

«Kızlar iltifattan hoşlanırlar. Onlara, 'Ayakların ne kadar güzel,' diyordum. 'Kaç numara ayakkabı giyiyorsun?' Bazan bir kız için özel olarak ayakkabı satın alıyordum. Bazan da bendeki iskarpinlerden birini seçiyordum.»

«Asıl Charles North, gazetelere kişisel ilanlar vermedi değil mi?»

«Yok canım. Onunla da yemekte tanıştım. Kendisinden söz edip durdu. Ben de ondan kartını istedim. Özel ilanıma cevap veren kızlara telefon ettiğim zaman asıl adımı hiç kullanmam. Ama sen işimi kolaylaştırdın beni sen aradın.»

Evet, onu Darcy aramıştı.

«Erin'in, ilk karşılaştığınız zaman senden hoşlandığını söyledin. Ona telefon edip Charles North olduğunu söylediğin zaman sesini tanımasından korkmadın mı?»

«Onu Penn İstasyonundan aradım. Etraf oldukça gürültülüydü. Erin'e Philadelphia trenine yetişmek için koşmak zorunda olduğumu söyledim. Sesimi alçaltıp, her zamankinden daha çabuk konuştum. Bugün öğleden sonra sekreterinle konuşurken yaptığım gibi.» Nash'in sesi değişerek tizleşti. «Şimdi sesim bir kadınınkine benzemiyor mu?»

«Ya bu gece bara gidecek durumda olmasaydım? O zaman ne yapardın?»

«Bana bu akşam için bir planın olmadığını söylemiştin. Senin, Erin'in kaybolduğu gece buluştuğu adamı bulmak için elinden geleni yapacağını da biliyordum. Ve haklı da çıktım.»

«Evet haklısın, Charley.»

Adam burnunu kızın boynuna sürdü.

Bir adım. Bir adım daha. Kay.

«İkiniz de özel ilanıma cevap verdiğiniz için çok seviniyorum. O ilanı biliyorsun değil mi? 'Müziği de seviyor, dansı da,' diye başlıyor.»

Sinatra şarkısını sürdürüyordu. 'Dans nedir ki? Müziğe uyarak sevişmek değil mi?'

Michael, «Bu benim en sevdiğim şarkılardan biri,» diye fısıldadı. Kızı döndürdü. Darcy'nin elini sıkıca tutuyor, parmaklarını hiç gevşetmiyordu. Kızı kendine doğru çevirdiği zaman bir sır açıklayacakmış gibi konuşmaya başladı. Hatta üzgün gibiydi. «Kızları öldürmeye başlamamın sorumlusu Nan.»

«Nan Sheridan mı?» Darcy'nin gözlerinin önünde Chris She-

ridan'ın yüzü belirdi. İkiz kardeşinden söz ederken gözlerinde beliren o keder, galerideki etkileyici ve otoriter tavırları, yanında çalışanların ona bağlılıkları... Annesi ve aralarındaki rahat ilişki. Genç adamın sesini duyar gibi oldu. «Sadece sebze yemediğini umarım, Darcy. Nefis yemekler yiyeceğiz.»

Chris onun ilanlara cevap verdiğini öğrendiğinde endişelenmişti. Darcy, çok haklıymış... diye düşündü. Keşke seni daha iyi tanıma fırsatını bulabilseydim, Chris! Keşke annemle babama onları çok sevdiğimi söyleyebilseydim.

«Evet, Nan Sheridan. Stanford Üniversitesinden mezun olduktan sonra bir yıl Boston'da kaldım. Tıp fakültesine ondan sonra girdim. Arabayla Brown Üniversitesine sık sık giderdim. Nan'le de orada tanıştım. Harika dans ederdi. Sen de iyisin ama o olağanüstüydü.

Hoparlörlerden 'İyi Geceler, Aşkım,'ın tanıdık girişi yükseldi.

Darcy, hayır... dedi kendi kendine. Hayır.

Geriye bir adım. Yana. Kay.

Kız, «Michael, sana annem konusunda bir şey daha sormak istiyorum...» diye başladı.

Darcy'nin başını çekerek omzuna dayadı. «Sana beni 'Charley,' diye çağırmanı söyledim. Artık konuşma. Sessizce dans edeceğiz.»

Odada şarkı yankılandı. 'Zaman acılarını geçirecek...' Darcy şarkıcının kim olduğunu anlayamamıştı.

'İyi geceler, aşkım, iyi geceler...' Son notalar da sessizlikte eridi.

Michael ellerini indirerek Darcy'ye gülümsedi. «Vakit geldi.» Sesi dostçaydı ama ifadesiz yüzü korkunçtu. «Kaçıp kurtulman için ona kadar sayacağım. Bu adilce bir şey değil mi?»

Tekrar yola çıkmışlardı.

«İşaret soldan geliyor.» Konuşan Bridgewaterli polisti. «Bir

dakika! Fazla ilerledik. Şurada bir yerde bir yan yol olacaktı.» Hızla dönerlerken tekerlekler iniltiye benzeyen bir ses çıkardılar.

Chris felaketin yaklaştığını hissediyordu. Artık dayanamayarak arabanın penceresini açtı. «Tanrı aşkına! İşte! İşte bahçe yolu!»

Devriye arabası durdu. Geri geri giderek sağa saptı. Bozuk bahçe yolunda hızla ilerlemeye başladı.

Darcy cilalı zeminde kayıp duruyordu. Yüksek topuklu ayakkabılar kapıya doğru koşan kızı engelliyorlardı. Darcy çok değerli bir anı durup iskarpinleri ayaklarından çıkarmaya çalışarak harcadı. Ama ayakkabıları çıkaramadı. Bileklerindeki bağlar çok sıkıca düğümlenmişti.

Charley arkasından seslendi. «Bir.»

Darcy kapıya erişerek sürgüyü çekiştirdi ama başarılı olamadı. Kız tokmağa uzandı. O da dönmedi.

«İki. Üç. Dört. Beş. Altı. Sayıyorum, Darcy.»

Panik düğmesi. Kız buna bastı.

Hahahahahahahahaha... Alaylı, boğuk bir kahkaha odada yankılandı. Hahahahaha... Ses panik düğmesinden yükseliyordu.

Darcy bir çığlık atarak geriye doğru sıçradı. Şimdi Charley de gülmeye başlamıştı.

«Yedi. Sekiz. Dokuz...»

Kız döndü. Merdiveni görerek o tarafa doğru atıldı.

«On!»

Charley şimdi Darcy'ye doğru koşuyordu. Ellerini uzatmıştı. Başparmakları kaskatı duruyordu. Diğer parmakları bükülmüşlerdi.

«Hayır! Hayır!»

Darcy merdivene erişmeye çalışırken ayağı kayıp bileğini burktu. Kızın bileğine müthiş bir sancı saplandı. Darcy inleyerek

topallaya topallaya ilk basamağa çıktı. Aynı anda adam onu geri çekti.

Darcy çığlıklar attığının farkında bile değildi.

Vince, «İşte, Mercedes orada!» diye bağırdı. Devriye arabası, steyşının hemen arkasında durdu.

Ajan, peşinde Chris ve polisle taşıttan fırlarken Nona'ya, «Sakın gelme,» diye bağırıyordu.

«Dinleyin!» Chris elini kaldırdı. «Biri bağırıyor! Darcy bu!» Vince'le birlikte meşeden yapılmış kalın kapıyı omuzladılar. Ama kapı açılmadı.

Polis tabancasını çekerek kilide altı el ateş etti.

Bu kez Vince'le Chris kapıyı omuzladıklarında açıldı.

Darcy ayakkabının çivi gibi sivri topuğuyla Charley'yi tekmelemeye çalıştı. Ama adam topuğun bacağına battığını farketmemiş gibi kızı döndürdü. Elleriyle onun boynunu kavradı. Darcy, Charley'nin ellerini tırmalayarak kurtulmaya çalıştı. İçinden Erin... Erin, seni de böyle mi öldürdü, diye geçirdi bir an. Kız artık haykıramıyordu. Soluk alabilmek için ağzını telaşla araladı. Ama havayı ciğerlerine çekemedi. İnleyen o muydu? Boğuşmayı sürdürmeye çalıştı ama artık ellerini kaldıracak halde değildi.

Darcy belli belirsiz bir takım gürültüler duydu. Kesik kesik seslerdi bunlar. Biri bana yardıma mı çalışıyor? Artık... çok... geç... Karanlıklar kızın etrafını sardı.

Kapıdan içeriye önce Chris girdi. Katil, Darcy'yi bezden yapılmış bir bebekmiş gibi tutuyordu. Kızın kolları yanına düşmüş, dizleri bükülmüştü. Adam uzun ve güçlü parmaklarıyla onun boğazını sıkıyordu. Darcy bağırmıyordu artık.

Chris öfkeyle bağırarak salonda koştu. Nash'e bir çelme taktı. Katil yere devrilirken Darcy'yi de çekti. Elleri çözülür gibi oldu ama sonra parmakları yine sıkıca kızın boğazını kavradı.

Vince kendini Nash'in yanına atarak kolunu arkadan adamın boynuna doladı. Kafasını geriye doğru çekti. Bridgewaterlı polis de tepinen adamın ayaklarını yakaladı.

Charley'nin elleri başına buyruktu sanki. Chris katilin parmaklarını Darcy'nin boynundan çözmeyi başaramadı. Nash'in canı hiç yanmıyormuş gibiydi. Sanki insanüstü bir güç vardı onda. Sonunda Chris çaresizce dişlerini, Darcy'nin hayatını söndürmekte olan adamın sağ eline geçirdi.

Charley can acısıyla uluyarak sağ elini çekti. Sol eli de gevşedi.

Vince'le polis adamın kollarını arkaya çekerek bileklerine kelepçeyi geçirirlerken Chris de Darcy'yi tuttu.

Nona kapıdan bu sahneyi seyretmişti. Hemen eve dalarak Darcy'nin ayaklarının dibinde diz çöktü. Kızın gözleri kaymıştı. İnce boynunda çirkin, kırmızı bereler vardı.

Chris, Darcy'nin ağzını dudaklarıyla kapayarak burnunu sıktı. Ciğerlerine zorla hava vermeye çalışıyordu.

Vince kızın camlaşmış gözlerine baktı ve hemen onun göğsüne basınç yapmaya başladı.

Bridgewaterlı polis merdivenin trabzanına kelepçelenmiş olan Michael Nash'in başında bekliyordu. Katil şarkı söyler gibi konuşmaya başladı. «Dan da da dan da da dan dan! Dansçıyı yakala ayak parmaklarından...»

Nona telaşla, bir işe yaramıyor, diye düşünerek Darcy'nin ayak bileklerini kavradı. Ve ilk defa o zaman kızın ayaklarında dans iskarpinleri olduğunu farketti. «Dayanamayacağım! Buna dayanamayacağım!» Ne yaptığının farkında değilmiş gibi kızın bileklerindeki düğümleri çözmeye başladı.

Katilin sesi duyuldu. «Bu küçük domuzcuk pazara gitti. Bu küçük domuzcuk evde kaldı. Haydi, tekrar söyle, anne. Ayak parmaklarımı say, on küçük domuzcuk...»

Vince, Darcy'nin durumunda bir değişiklik olup olmadığını anlamaya çalışırken öfkeyle. «Belki de geç kaldık,» dedi. «Eğer öyleyse bu oyundan vazgeç, aşağılık köpek. Bebek şarkıları söyleyerek kimseyi deli olduğuna inandiramazsın.»

Chris başını kaldırarak derin bir nefes aldı ve bir an Darcy'nin yüzüne baktı. O sabah Nan'i bulduğumda o da bu haldeydi, diye düşündü. Boğazında çürükler vardı. Cildi mavimsi bir beyazlıktaydı. *Hayır! Buna izin vermeyeceğim! Darcy, soluk al!*

Artık ağlamaya başlamış olan Nona ayakkabının bağlarından birini çözmeyi başarmıştı. Bunu geriye iterek yüksek topuklu iskarpini Darcy'nin ayağından çıkarmaya çalıştı.

Aynı anda bir şey hissetti. Yoksa yanılmış mıydı? Hayır!

Kadın, «Ayağı oynuyor!» diye bağırdı. «Ayakkabıyı çıkarmaya çalışıyor!»

Aynı anda Vince, Darcy'nin boynunda bir damarın atmaya başladığını farketti. Chris de kızın uzun uzun nefes almaya çalıştığını duydu.

XXIII
14 Mart
PERŞEMBE

Vince ertesi sabah Susan'a telefon etti. «Bayan Fox, kocanız adi bir çapkın olabilir ama o bir katil değil. Arka arkaya cinayet işleyen katili yakaladık. Elimizde Nan Sheridan'la başlayan 'Dans Ayakkabıları Cinayetleri'nin tek sorumlusunun o olduğunu gösteren kesin kanıtlar da var.»

«Teşekkür ederim. Bunun benim için ne anlama geldiğini herhalde anlıyorsunuz.»

«Arayan kimdi?» Doug o gün işe gitmemişti. Kendini hiç iyi hissetmiyordu. Hasta değildi ama keyifsizdi.

Susan soruyu cevapladı.

Adam karısına baka kaldı. «Yani FBI'ya benim katil olduğumu sandığını mı söyledin? Nan Sheridan'ı ve diğer kızları öldürdüğüme inanıyordun, öyle mi?» Doug'ın suratı hayret ve öfkeyle morardı.

Susan kocasına dik dik baktı. «Bunun olabileceğini düşündüm. On beş yıl önce senin için yalan söyledim. Bu yüzden diğer ölümlerden de sorumlu tutulabileceğine karar verdim.»

«Sana Nan'in öldüğü sabah onun yanına bile gitmediğime yemin ettim!»

«Evet, gitmediğin anlaşılıyor! O halde neredeydin, Doug? Hiç olmazsa şimdi açık konuş.»

Adamın yüzündeki öfkeli ifade kayboldu. Gözlerini Susan' dan kaçırdı. Sonra ona tekrar bakarak şirince gülümsedi. «Susan sana o zaman da söyledim. Şimdi de tekrarlayacağım. O sabah arabam bozuldu.»

«*Gerçeği öğrenmek istiyorum!* Bunu bana borçlusun.»

Doug durakladıktan sonra ağır ağır, «Penny Knowles'la beraberdim,» diye açıkladı. «Susan, üzgünüm. Bunu bilmeni istemedim. Seni kaybetmekten korktum.»

«Sen şöyle demek istiyorsun sanırım: Penny Knowles, Bob Carber'la nişanlanmak üzereydi. Carber servetini elden kaçırma tehlikesini göze almak istemedi. Ancak seni cinayetle suçladıkları zaman konuşmaya razı olacaktı.»

«Susan o günlerde biraz çapkınlık ederdim ama...»

«O günlerde mi?» Susan öfkeyle güldü. «O günlerde biraz çapkınlık ederdin, demek? Beni dinle, Doug. Bütün bu yıllar boyunca babam beni senin uğruna yalancı tanıklık ettiğim için hiçbir zaman affetmedi. Git, eşyalarını topla. O bekâr evine git. Ben boşanma davası açıyorum.»

Doug bütün gün karısına kendisine bir şans daha tanıması için yalvardı. «Susan, söz veriyorum.»

«Git artık!»

Adam, Donny'le Beth okuldan dönmeden evden ayrılmaya razı olmadı. «Çocuklar, sizi sık sık göreceğim, söz veriyorum.» Bahçe yolundan giderken Trish peşinden koşarak dizlerine sarıldı. Doug çocuğu kucağına alarak geri götürdü ve karısına verdi. «Susan, lütfen.»

«Güle güle, Doug.»

Kadın ve çocuklar adamın arabayla uzaklaşmasını seyrettiler. Donny ağlıyordu. «Anne, geçen hafta sonu. Yani... her zaman öyle olsaydı...»

Susan gözyaşlarını engellemeye çalışıyordu. «Artık çok geç

Donny. Babanın iyice olgunlaşması gerekiyor. Bakalım bunu başarabilecek mi?»

Vince, perşembe günü öğleden sonra Nona'ya telefon ettiği zaman ona, «Programını seyredecek misin?» diye sordu.

«Ne münasebet! Özel bir program hazırladım, senaryoyu da ben yazdım. Olaylarla iç içe yaşadım.»

«Bu akşam ne yemek istersin?»

«Biftek.»

«Ben de öyle. Hafta sonunda ne yapacaksın?»

«Hava güzel olacakmış. Arabayla Hamptons'a gitmeyi düşünüyorum. Son birkaç hafta beni çok sarstı. Artık denizi görmek istiyorum.»

«Orada evin var, değil mi?»

«Evet. Matt'ın hissesini satın alma konusunda fikrimi değiştireceğim sanırım. O evi çok seviyorum. Matt ise kolaylıkla unutulabilecek biri. Benimle gelmek ister misin?»

«Bu çok hoşuma gider.»

Chris, Darcy'nin burkulan bileği iyileşinceye kadar kullanması için antika bir baston getirdi.

Kız, «Harika bir şey bu,» dedi.

Chris, Darcy'ye sarıldı. «Hazır mısın? Eşyaların nerede?»

«Yalnızca şu çanta.» Greta, Darcy'ye telefon ederek onun Darien'de bir hafta sonu geçirmesi için ısrar etmişti. Chris'e kızı alıp getirmesi için de.

Telefon çalmaya başlamıştı. Darcy, «Cevap veremeyeceğim,» dedi. «Hayır, dur! Avustralya'yla konuşmak istedim. Annem ve babamla. Belki santraldeki memur sonunda onların izlerini bulabildi.»

Gerçekten de anne ve babası telefondaydı.

Darcy, «Ben çok iyiyim,» dedi. «Size sadece...» Durakladı. «...ikinizi de çok özlediğimi söylemek istedim. Sizi... çok seviyorum.» Bir kahkaha attı. «Ne demek, 'Biriyle mi tanıştın?'»

Chris'e göz kırptı. «Gerçekten de hoş biriyle tanıştım. Adı Chris Sheridan. Onu beğeneceksiniz. O da benim alanda çalışıyor ama tabii lüks bir biçimde. Antika eşyalar galerisi var. Çok yakışıklı ve iyi bir genç. Ve ona ihtiyacım olduğunda hemen imdadıma yetişiyor... Onunla nasıl mı tanıştım?»

Darcy, ancak Erin yapacağım esprinin tadına varabilirdi, diye düşündü. Sonra da telefona, «İster inanın ister inanmayın, onunla kişisel ilanlar sayesinde tanıştım,» dedi.

Başını kaldırarak Chris'e baktığında bir an göz göze geldiler. Genç adam gülümsedi. O zaman, yanılmışım... diye içinden geçirdi Darcy. Esprimi Chris de anladı.

SON

İnsan psikolojisinin temelinde, onları derinden yaralayan ve hayatı zehir eden küçük olaylar, bir başkasına zarar verebilir mi? *Çatırtı*'da bunu fazlasıyla hissedecek, yaşamadığınız için sevineceksiniz...

DEAN R. KOONTZ

Çatırtı

Bir psikopatı tanıyabilmek için onun gibi düşünmek, onun gibi algılamak gerekliydi. Daha fazla ölümün ve dehşetin yaşanmaması için...

THOMAS HARRIS

Sapık

MARY HIGGINS CLARK

Ölüm Tangosuyla Dans

"Mary Higgins Clark bu yeni kitabında da gerilim ve korkuyu ölümle-yaşam arasındaki çizgiye ustalıkla yerleştirmiş..."

- TIME -

"M. Higgins Clark dansın estetik ve uyumunu ölümün acımasız soğukluğuyla birleştirip ortaya çarpıcı bir roman çıkarmış..."

- New York Times -

İSTASYON, ARTIK AĞLAMA ve UYUYAN GÜZEL ÖLMEMELİ yazarı M.H Clark'ın son romanı...

ISBN 975-405-299-9